

MIHAI HAFIA TRAISTA

**EROII NU MOR
NICIODATĂ**

*Redactor: **Dan MARTA***

*Coperta: **Stepan Cristian David TRAISTA***

*Tehnoredactare: **Ștefania PIETREANU***

*Referenți științifici: **Corneliu IROD***

Dan MARTA

Ștefania PIETREANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAFIA TRAISTA, MIHAI

Eroii nu mor niciodată / Mihai Hafia Traista. - București : R.C.R.

Editorial, 2025

ISBN 978-606-745-168-9

821.135.1

Carte finanțată de
UNIUNEA UCRAINENILOR DIN ROMÂNIA

MIHAI HAFIA TRAISTA

**EROII NU MOR
NICIODATĂ**

**Editura RCR Editorial
București
2025**

CUVÂNT DE MULȚUMIRE

În primul rând, vreau să mulțumesc Președintelui Uniunii Ucrainenilor din România, deputatului Nicolae-Miroslav Petrețchi, pentru faptul că a fost „de trei ori de acord” ca UUR să susțină publicarea acestei cărți.

Mulțumesc Președintelui Comisiei pentru probleme de presă, mass-media și editare de cărți, Ioan Herbil, precum și membrilor comisiei care au susținut tipărirea cărții.

Mulțumesc Consiliului UUR care a aprobat finanțarea cărții.

Mulțumesc lui Dan Marta pentru redactarea cărții și pentru referat, Ștefaniei Pietreanu pentru tehnoredactare și pentru referat, părintelui Corneliu Irod pentru referat și fiului meu Stepan Cristian David Traista pentru copertă.

Și, nu în ultimul rând, mulțumesc cititorilor mei de pe facebook care au apreciat, m-au încurajat și au distribuit postările cu medalioanele eroilor căzuți.

CUVÂNT DE LĂMURIRE

Volumul „Eroii nu mor niciodată” cuprinde 155 de medalioane ale scriitorilor, jurnaliștilor, actorilor și cântăreților din Ucraina și nu numai, uciși în timpul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă.

Informațiile folosite în volum sunt în mare parte obținute de la prietenii mei din Ucraina (Iryna Myronenko, Volodymyr Honskyi, Ihor Hurhula), altele au fost preluate și traduse de mine de pe site-urile Uniunii Naționale a Scriitorilor din Ucraina și Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina al căror membru sunt.

Doresc să specific că toate materialele și fotografiile preluate de pe internet nu sunt protejate de drepturi de autor.

AZOV

*eroilor Batalionului Azov
(după melodia trupei Kozak System)*

Inima-mi – oțel!
Sângele – Azov!
Nu plânge iubito,
Vom învia din nou!

Preasfântă Fecioară
Privește-i de sus,
Pe mine mă iartă,
Eu de mult sunt dus.
Aicea Fecioară
Pentru sfinți nu-i loc,
Aicea-s doar lacrimi
Cenușă și foc.

Inima-mi – oțel!
Sângele – Azov!
Nu plânge iubito,
Vom învia din nou!

În negura nopții
Încă vă zărim,
Deșii suntem morți
Încă mai trăim.

Crede-ne Fecioară,
Crede-ne pe toți,
Noi încă luptăm
Deși suntem morți.

Inima-mi – oțel!
Sângele – Azov!
Nu plânge iubito,
Vom învia din nou!

COPIII ÎNVAȚĂ VERBUL „A PLÂNGE”

Copiilor refugiați din Ucraina

Copiii învață verbul „a plânge”,
Părinții lor pier în războaie deșarte,
Prin țara lor curge un fluviu de sânge
Și istorii se scriu cu litere moarte.

Lumea-i cuprinsă de o rece sudoare,
De atâta durere pietrele urlă,
Blestemul să cadă pe „cel ce nu moare”
Pe acela ce șade în Roșia Turlă.

Copiii întreabă: „Ce înseamnă acasă?”,
Alungați de „muscali” în crunte bejenii,
Purtându-și, în suflet, limba frumoasă
În care se roagă la triste utrenii.

Ce lecții triste și absurde de viață
Cu dorul în suflet, de casă departe,
Prin reci pribegii, copiii învață –
Istoria scrisă cu litere moarte.

Lumea întreagă de teamă-i cuprinsă,
Se adună-n biserici și clopote bat,
Dar nu vrea să audă ruga aprinsă
Kremlinul cel roșu, de sânge-nsetat.

NINGE TRIST DIN RECI SIBERII

Colind pentru soldații ucraineni

Ninge trist din reci Siberii
Peste trup și peste sânge,
Ninge trist dinspre imperii
Peste o lume care plânge.
Linul nu mai este lin,
Lerul nu mai este ler,
Ninge crunt din spre Kremlin
Numai e colindă-n cer.

Ninge trist printre cuvinte
Și mai trist printre tăceri,
Ninge peste cele sfinte,
Ninge dinspre azi spre ieri.
Lerul nu mai este ler,
Linul nu mai este lin,
Nu mai e colindă-n cer,
Ninge crunt dinspre Kremlin.

Nu mai e nici „taină mare”,
Bate vântul peste toate,
Și nici steaua nu răsare
Și e frig în cazemate.
Nu mai e colindă-n cer,
Ninge trist dinspre Kremlin,
Lerul nu mai este ler,
Linul nu mai este lin.

Doamne, Maica să nu nască
În tranșee sau cazarmă,
Pruncul să nu se lumească
Pe un pat rece de armă.
Ninge crunt dinspre Kremlin,
Numai e colindă-n cer,
Linul nu mai este lin,
Lerul nu mai este ler.

Și nici craii n-au lumină,
Să vină din răsărit,
Sfântului să se închine,
„Fiului” cel nou lumit.
Să ne învesealească cerul
Și să alunge orice chin,
Să ne fie iarăși „lerul”,
„Linul” să ne fie lin.

Din pășunile minate
N-au să vină nici păstorii,
E prea frig în cazemate
Fă să vină, Doamne, zorii!
Să ne fie iarăși „lerul”,
„Linul” să ne fie lin,
Să ne-nvesealească cerul
Și s-alunge orice chin.

„LA ÎNCEPUT A FOST CUVÂNTUL”, PE URMĂ A FOST RĂZBOIUL...

„De strajă lângă ei, pune-voi cuvântul...”
(Taras Șevcenko)

Războiul este întotdeauna o provocare pentru presă care joacă un rol cheie în diseminarea informațiilor și formarea opiniei mondiale. Condițiile operațiilor militare întreprinse de trupele statelor care se află în război oferă jurnaliștilor sarcini și riscuri deosebite, dar în același timp le oferă o misiune importantă în lumina nevoii informaționale generale. Este greu de supraestimat importanța rolului unui jurnalist în timpul războiului. Jurnaliștii au capacitatea de a descoperi cazuri specifice de crime de război și dezastre umanitare, atrăgând atenția comunității mondiale.

În timpul războiului, jurnalismul devine o meserie periculoasă nu numai pentru jurnalistul însuși care se află în epicentrul evenimentelor. Jurnalismul devine o armă informațională puternică pentru ambii adversari și reprezintă o amenințare pentru una sau cealaltă parte aflate în război. Adesea, în consecință, un jurnalist nepregătit se transformă, fără să vrea și fără să știe, într-un instrument eficient al inamicului, devine o sursă de informații care ajunge rapid în „cealaltă parte”.

Războiul aflat în desfășurare în Ucraina este caracterizat în primul rând de o intensă luptă informațională. La fel ca un soldat din prima linie, un corespondent de război folosește puterea cuvintelor ca armă principală.

De la începutul invaziei pe scară largă a Federației Ruse pe teritoriul Ucrainei până în prezent (6 august 2024) ocu-

panții au ucis cel puțin 93 de lucrători media, iar 30 se află ostatici în mâinile ocupanților.

Potrivit datelor verificate ale Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina și ale Federației Internaționale a Jurnaliștilor, printre morți se numără 16 jurnaliști, care îndeplineau atribuții profesionale; 9 jurnaliști victime civile și 68 de reprezentanți ai presei care s-au mobilizat pentru a proteja Ucraina în rândurile Forțelor de Apărare ale Ucrainei.

„Dacă Rusia nu ar fi declanșat acest război rușinos, toți colegii noștri, jurnaliștii, lucrătorii media ar fi putut continua să lucreze cu succes, să creeze conținut informațional de calitate pentru publicul lor – să scrie articole, să facă reportaje, să filmeze diferite subiecte TV și documentare. Pentru a aduce beneficii oamenilor, pentru a contribui la cultura ucraineană și mondială. Dar statul agresor a decis că e mai bine să moară, să-și lase familiile în durere grea, oameni – neinformați, înșelați de propaganda rusă și intimidați”, a declarat Serhii Tomilenko președintele Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina.

De asemenea, potrivit datelor verificate ale Uniunii Naționale a Scriitorilor din Ucraina, până în data de 4 decembrie 2023 au murit 48 de scriitori, unii pe front, alții ridicați de mașini cu însemnul „Z” pe ele, care nu au supraviețuit torturii și au murit în mâinile călăilor, sau după câteva zile, ori au fost găsiți morți, împușcați la marginea drumului, cum a fost binecunoscutul caz al scriitorului Volodymyr Vakulenko.

RENAȘTEREA ÎMPUȘCATĂ

Încă de la începuturile sale, literatura ucraineană a avut o dezvoltare foarte dificilă, din cauză că teritoriile ucrainene se aflau neîntrerupt sub diferite dominații străine, în unele perioade fiind interzisă orice tipăritură în limba ucraineană. Cu toate acestea, în ciuda numeroaselor represii, Ucraina are un patrimoniu literar foarte bogat creat de către o pleiadă de autori binecunoscuți.

Literatura ucraineană are o istorie milenară. Originile sale aparțin perioadei organizării Rusiei Kievene, dar chiar și în perioada preistorică (până în sec. al IX-lea) strămoșii ucrainenilor aveau o creativitate verbală foarte dezvoltată. Un punct de reper faimos este cronica călugărului Nestor «Povestea vremurilor de demult» care este o importantă sursă de informații istorice, dar și o creștomație de cântece epice, legende și tradiții ale Rusiei Kievene. O altă capodoperă a literaturii antice este «Cuvânt despre oastea lui Igor»: această creație epico-eroică a absorbit cele mai bune mostre de folclor ale vremii, devenind mândria și proprietatea comună a întregii lumi slave.

Un interes considerabil provoacă patrimoniul literar din secolele XV-XVIII, care întruchipează sensibil contextul spiritual al epocii în care multilingvismul avea adânci rădăcini istorice. În această perioadă, Ucraina devine o matrice de bază a literaturii neolatine (termen european al științei literare care cuprinde diferite genuri literare scrise în limba latină de la epoca renașcentismului încoace). Întreg patrimoniul literar latin al popoarelor europene, în ciuda unui număr considerabil de caracteristici comune, are și caracteristici distincte fiecărei naționalități în parte. Interacțiunea strânsă cu

literaturile occidentale, îndeosebi cu cele polono-lituaniene, a oferit scriitorilor ucraineni modalitatea de a crea în propria lor spiritualitate inspirată din tradiții naționale.

Un fenomen distinctiv al literaturii evului mediu îl constituie operele polimice ale lui Ivan Vyșenskyi, Meletyi Smotrzhkyi, Feofan Prokopovyci și alții, dar în topul literaturii antice din perioada barocului stau operele poetului și filozofului Hryhorii Skovoroda. Acest «Socrate ucrainean» colinda prin Ucraina și prin țările Europei Centrale pentru a cunoaște mai îndeaproape oamenii. Ceea ce îl preocupă este problema fericirii, esența divină a omului și descoperirea talentului cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om. Cuvintele filozofului, pe care acesta le-a cerut să-i fie gravate pe piatra de mormânt, «Lumea a alergat după mine, dar nu m-a prins» sunt încă o dovadă a devotamentului său pentru viața spirituală în fața deșertăciunii și vanității lumești.

În ciuda continuei neglijări și diistrugerii a patrimoniului latin, în Ucraina se mai păstrează încă numeroase lucrări științifice, teologice și istoriografice din acea perioadă. Ele pot fi văzute la departamentele manuscriselor și tipăriturilor vechi ale bibliotecilor din Kiev, Lviv, Cernihiv și Nijin.

Spre sfârșitul secolului al XVIII-lea Ivan Kotlearevskyi scrie «Eneida» – o travestire burlescă a poemului lui Virgiliu. Este momentul care marchează apariția limbii și literaturii ucrainene moderne. Această operă (tradusă în limba română de către regretatul Ioan Covaci) a absorbit în ea aproape toate perlele umorului ucrainean. Tonul satiric și umoristic al lui Ivan Kotlearevskyi este preluat și de către alți scriitori ucraineni, mai ales aparținătorii așa numitului grup din Harkov, din care făceau parte P. Hulac-Artemovskyi și Evhen Hrebinka. Din acest grup făcea parte și H. Kvitka-Osnovianenko – fondatorul prozei de ficțiune ucrainene.

Secolul al XIX-lea devine o perioadă de conștientizare națională a literaturii ucrainene. În 1840 apare faimoasa culegere de poezii a lui Taras Hryhorovyci Șevcenko «Kob-

zarul». Până în zilele noastre aceasta a rămas cartea de căpătâi a poporului ucrainean, iar Taras Șevcenko a devenit un simbol național. «Kobzarul» a devenit de fapt o declarație de independență literară și intelectuală a ucrainenilor. Creativitatea lui Șevcenko a definit pentru câteva decenii o continuă dezvoltare a literaturii ucrainene – (nu doar a poeziei ci și a prozei și dramaturgiei). Poezia lui T. H. Șevcenko a fost un reper important în dezvoltarea limbii ucrainene, el a finalizat procesul de formare a acesteia, pe care l-au început predecesorii săi (Kotlearevskyi, Kvitka-Osnovianenko, poeții romantici și alții). Numele lui Taras Șevcenko a devenit un simbol al culturii ucrainene în lume, el poate fi pus alături de nume ca William Shakespeare, Goethe sau Aleksandr Pușkin.

Șevcenko s-a născut, în 1814, într-o familie de iobagi din satul Kirilovka, gubernia Kiev. Destinul l-a dus, odată cu boierul căruia îi aparținea, la Sankt Petersburg unde viitorul pictor și poet a fost «răscumpărat», devenind om liber. Viața marelui poet romantic ucrainean, membru al Frăției Kirilo-Metodiene, bardul eliberării naționale și sociale a neamului său, a fost agitată. În urma criticilor virulente la adresa regimului țarist, cunoaște exilul (pe țărmul Marii Aral) și este condamnat să fie soldat. Întors după ani lungi acasă, întâi la Nijni Novgorod, apoi la Sankt Petersburg, poetul, care a scris imnul ucrainenilor de pretutindeni («Fata vrăjită»), moare în urma unui atac de cord în martie 1861. La doar două săptămâni după moartea lui a fost desființată iobăgia.

* * *

«De strajă lângă ei pune-voi cuvântul»
(Taras ȘEVCENKO)

3 noiembrie 1937 a devenit o zi neagră pentru cultura ucraineană. În această zi aparatul represiv sovietic a distrus sute de genii ale poporului ucrainean. În această zi, renașterea ucraineană a devenit o renaștere împușcată când, în lagărul de la Solovki, printre cei mai de seamă reprezentanți ai intelectualității ucrainene au fost executați scriitorii Marko Voronyi, Hrihorii Epik, Valerian Polișciuk, Pavlo Filipovyci, Mihailo Ialovyi, Mihail Kozoriz, Valerian Pidmohylnyi, Miroslav Ircian Slisarenko și mulți alții. Tot în aceeași zi și în același loc au fost împușcați pedagogul și dramaturgul Mykola Kuliș împreună cu marele regizor Les Kurbas. Iată cum, într-o singură zi, în negrul 3 noiembrie 1937, literatura ucraineană a fost decimată.

Leo Butnaru în antologia sa intitulată «Avangarda poeziei ucrainene» scrie: «Unii dintre cei care aveau să cadă jertfă terorii bolșevice își presimțeau sfârșitul. În 1920, cu 17 ani înainte de a fi executat, (Maik) Myhailo Iogansen scria poemul «Eu și peirea...»: «Peste acoperișuri de paie ruginite / Se aplecă semiluna sângerie / spre zori secera ei va cosi / Tânăra otavă veștejită. // Cât mai e soarele-n adâncuri / Ce mai urlă câinii în urbe / Hei larma a miilor și miilor! / Îmi spun: voi pieri înalt // În văzduhul curat și albastru. / M-or spânzura peste oraș: / Stelele înzorii M-or privi în ochii / Cu recile pupile ale morții». Peste ani, în 1959, la Paris, exegetul din diaspora ucraineană Iurii Lavrenko propune pentru prima dată sintagma dramatic sintetizatoare – «Renașterea împuș-

cată» (Rozstriliane Vidrodjenia) cu ocazia apariției unei culegeri de texte poetice și prozaice ale anilor 1920-1930.

Conform unui martirologiu publicat de abia în anul 1991, în timpul represiunilor staliniste din anii '30 au fost împușcați 130 de scriitori; 11 s-au sinucis nemaiputând răbda umilințele la care au fost supuși; 119 au fost deportați în lagăre; 33 au fost reprimați; 188 s-au întors din detenție cu sănătatea zdruncinată. În total 481 de jertfe.

Politica Kremlinului îi considera pe scriitori ca fiind «inginerii sufletelor» care trebuiau să se dezică de interesele naționale ale propriului popor, politică ce în același timp suprima activitatea tuturor organizațiilor scriitoricești pe care le avea Ucraina la acea vreme: «Aspunfut» (panfuturismul), «Neoclasicii», «Plugul» (scriitori rurali), «Gart» (călirea), «Lanka», «MARS», «VAPLITE», «Molodnek» (tineretul), «VUSPP», SPU (Uniunea Scriitorilor din Ucraina), «Școala din Praga», «MUR».

Înființată în anul 1934 de către regimul stalinist, Uniunea Scriitorilor din Ucraina Sovietică publică numai creațiile autorilor care preamăresc partidul bolșevic și pe Stalin.

Încă din anul 1933 Pavlo Tycyna scrie poezia «Partidul ne conduce». Astfel Maksym Rylskyi, Volodymyr Sosiura, Mykola Bajan, Andrii Malyško, Andrii Holovko nu pot fi numiți «inginerii sufletelor», ci mai degrabă «milițienii sufletelor», după cum i-a numit în anul 1934 Hryhorii Kosynka, executat și el în luna decembrie a aceluiași an.

Suprimarea intelectualității este de fapt o trăsătură comună a tuturor regimurilor totalitare. La fel ca și regimul hitlerist, regimul stalinist ajuns la putere, căuta să distrugă organizarea democratică. Diferența dintre ele consta în aceea că regimul hitlerist își manifesta în mod explicit scopurile, ca de exemplu exterminarea evreilor sau atitudinea nemiloasă a lui Hitler față de persoanele cu handicap, aspect preluat și de regimul stalinist. Nu avem dreptul să uităm tragedia cobzarilor ucraineni, ai bieților cobzari și cântăreți din liră orbi

care cutreierau satele cântând durerea și suferințele victimelor holodomorului din anii 1932-1933. În decembrie 1934, sub pretextul organizării unei olimpiade republicane, au fost adunați și împușcați peste trei sute de cobzari ucraineni. Regimul stalinist își ascundea în permanență scopurile. Mai mult, bolșevismul și-a anexat idealurile universale de umanitate, libertate și dreptate, în timp ce era exact contrariul, fapt care îl făcea cu mult mai periculos decât nazismul. În plus, dacă regimul nazist nu a rezistat decât 12 ani, sfârșind prin a se prăbuși în războiul pe care l-a declanșat, regimul comunist, prin prezența sa în tabăra învingătoare după cel de-al doilea Război Mondial, s-a întărit.

S-a vorbit și s-a scris foarte mult despre tragedia intelectualității ucrainene, mulți aruncând vina pe «fratele mai mare», pe muscal, pe poporul rus... Nu pot să nu fiu de acord cu Leo Butnaru care scrie:

«În anumite părți ale problemei adevărul ar fi anume acesta, dar nu știu dacă el trebuie extins și generalizat în ce privește necruțătoarele decimări staliniste din a doua parte a anilor '30, când sute de intelectuali, scriitori, cineaști, pictori, regizori, muzicieni ucraineni au fost uciși în închisori, în Gulag. Pentru că teroarea stalinistă nu a fost una selectivă, ci de-a dreptul generală, necruțind pe nimeni, oriunde s-ar afla în imperiul roșu. Să ne amintim: în aceeași perioadă, când era lichidată intelectualitatea ucraineană, inclusiv scriitorii, printre care, în primul rând, avangardiștii, același blestem nimicea creatorii artei, slujitorii spiritualității Rusiei.»

Desigur mulți scriitori ai avangardismului rus au căzut jertfă regimului Stalinist – morți în Gulag sau asasinați: N. Burluc și N. Gumilov în anul 1921; V. Șileico 1930; I. Deghen în 1923; L. Cernov (avangardist ucrainean) în 1933; K. Vagninov în 1934; M. Cuzmin în 1936; V. Cneazov și I. Terentev și N. Olenikov în 1937; A. Arhangelski, I. Afanasev-Soloviov, O. Maldenștam și K. Bolșakov, în 1938; B. Lișviț, Gh. Ciulkov, S. Tretiakov și V. Riciotti-Turutovici în

1939; K-Olimpov în 1940; A. Vvedenski în 1941; V. Șereșnevici, I. Gruzinov, S. Nelhiden și D. Harms; G. Șmerlson și N. Habias-Komarova în 1943. «A. Tufanov (1942, acesta a fost lăsat să moară de inaniție pe pragul unei cantine raionale)... Dar suferințele lui Pasternac, Ahmatova, umilințele la care au fost ei supuși?... Dar sinuciderea Marinei Țvetaeva, căreia i se refuzase până și un post de... dereticătoare, ce i-ar fi permis să-și câștige pâinea cea de toate zilele?...», se întreabă Leo Butnaru. Însă numărul jertfelor avangardismului ucrainean este incomparabil mai mare decât cel al avangardismului rus. Practic el a fost distrus în totalitate.

Iată cum descrie Sofia Andruhovyci aceste tragice evenimente în romanul său „Amadoka”:

Au existat diverse zvonuri: s-a spus că peste o mie de prizonieri au dispărut fără urmă într-o dimineață din lagărul Solovețkyi „prima etapă Solovețkyi”, au fost înecați împreună cu un șlep în Marea Albă. Se mai spunea că au fost transferați într-un lagăr de muncă de la gura râului Medvejka. Alții spuneau că au fost duși pe insula Vaigaci, iar alții spuneau că au fost împușcați lângă Leningrad.

Pădurea Sandarmoh din Karelia arăta ca o arhitectură capricioasă, cu coroane dese de pini prin care razele soarelui străluceau grafic. Pereți din trunchiuri și din cer, care exact ca o sită, lăsau să treacă apa, lumina și corpurile umane. Tăcere, nisip, mușchi, afine, merișoare. Oamenii spun că aici, cine știe de ce, păsările nu cântă niciodată. În râpa Sandarmoh, în onoarea a 20 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, 1111 oameni au fost împușcați în 5 zile.

Printre aceștia s-au numărat scriitorii ucraineni Marko Voronyi, Hryhorii Epik, Myroslav Ircian, Mykola Kuliș, Valerian Pidmohylnyi, Valerian Polișciuk, Klym Polișciuk, Myhailo Kozoriz, Oleksa Slisarenko, Myhailo Ialovyi, Pavlo Filipovyci, Mykola Zerov și alții.

Istoricul Matvii Iavorskyi, regizorul Les Kurbas, ministrul educației al Republicii Populare Ucrainene Anton Kru-

șelnytkyi, precum și fiii săi Ostap și Bohdan, ministrul de finanțe al RSS Ucrainene Myhailo Poloz. Avocatul rus Oleksandr Bobryșev-Pușkin, creatorul Serviciului Hidrometeorologic al URSS Oleksii Wangerheim, fondatorul literaturii udmurte Kuzebai Gerd, ministrul belarus Flehont Volyneț, prinții georgieni Nikolai Eristov și Iasse Andronnykov, activistul public tătar Ismail Firdevs Abukov, scriitorul cerchez prințul Holid Abukov, episcopii ortodocși de Voronej Alexy Kurskyi și Damian Tambovskyi – Nikolai, Petru de Samara, Vasyl Kolesnikov, liderul baptiștilor URSS, Peter Weigel, un reprezentant al Vaticanului, care a fost trimis să verifice zvonurile despre persecuția credincioșilor din URSS.

Se presupunea că ar fi fost 1116 deținuți condamnați la moarte, dar unul dintre ei a murit în timpul deplasării, iar patru au fost transferați, pe neașteptate, în alte locuri pentru anchete suplimentare (și ulterior împușcați).

Majoritatea oamenilor, în aceste cinci zile, au fost uciși de căpitanul Securității de Stat Myhailo Matveev. Acesta a terminat două clase primare și nu putea să scrie fără greșeli nici măcar expresia „Palatul de iarnă”, la ocuparea căruia a participat în 1917.

Scriitorul ucrainean Zerov, care a fost condamnat la moarte pentru că pleda pentru îmbunătățirea constantă a minții a fost împușcat de un bărbat care a atins mari culmi în carieră fără să meargă măcar la școală.

Din 1918, deși cu întreruperi, Matveev a lucrat ca executor al pedepselor cu moartea la diferite departamente și unități ale NKVD.

Asumându-și responsabilitatea sarcinii, căpitanul Matveev a cerut să i se dea patru camioane. Nu erau camioane, așa că i s-au dat cauciucuri și i s-a spus să le schimbe pe camioane.

Matveev avea o brigadă de numai zece oameni. În Medveja Hora, era greu de păstrat secretul: de la cazarma în care erau ținuți condamnații până la locul execuției, se trecea prin sat. Prin urmare, era necesar ca prizonierii să nu facă zgomot.

Execuțiile au început pe 27 octombrie, dar lucrurile au mers prost de la început. Unul dintre prizonieri avea la el un cuțit, a tăiat frânghia cu care îi erau legate mâinile, l-a atacat pe unul dintre gardieni, l-a rănit și a scăpat. L-au prins imediat, dar din cauza acestei probleme, munca a fost întreruptă timp de patru zile. Matveev a început să bea alcool de emoții și furie.

A devenit clar că munca trebuia făcută nu numai bine, ci și rapid. De asemenea, era necesar să se asigure că prizonierii nu pot evada. Matveev a văzut că, de dragul siguranței, va trebui să preia o parte din această muncă.

S-au săpat gropi imense în râpă. În pregătirea execuției, deținuții erau aduși într-o baracă de lemn. În primele momente, când intrau, deținuții simțeau, dincolo de frică, aroma plăcută a lemnului și a rășinii de pin. Era ultimul moment plăcut din viața lor. În interior erau trei camere: în prima se verificau documentele, erau dezbrăcați și percheziționați, în a doua li se legau mâinile la spate și picioarele cu sârmă, în a treia erau loviți în cap cu o bâtă de lemn pentru a evita surprizele. După aceea, deținuții inconștienți erau aruncați în camioane, acoperiți cu o prelată, iar apoi membrii brigăzii se așezau deasupra lor pentru a-i păzi în timp ce aceștia erau duși la locul execuției. Dacă cineva își recăpăta cunoștința și începea să se miște, era imediat imobilizat cu aceeași bâtă.

Bărbații erau aruncați în groapă unul câte unul. Cu o clipă înainte de a cădea, se producea o separare a corpului și a percepției: cineva vedea cadre străpunzătoare, incredibil de clare și cuprinzătoare, de dincolo de marginile râpei, dincolo de granițele Kareliei, Rusiei, Uniunii Sovietice; ultimele minute ale cuiva erau în întregime concentrate pe un singur simț – mirosul gras și proaspăt al rogozului și mirosul crud, amar, cenușiu al mușchiului, sau pe modelul ramurilor, a căror claritate și elocvență depășeau capacitatea de a rezista; majoritatea deținuților rămâneau aproape absenți, paralizați de frica

interioară, uluiți de neînțelegerea absolută a ceea ce se întâmpla.

Creierul nu mai colabora cu corpul, fragmente de gânduri se învâteau și se amestecau, sporind groaza prin însăși prezența lor, corpul parcă nu exista, era lăsat în voia lui, împărțit în fiecare celulă. Cu o bufnitură cădea pe fundul gropii, încă în viață, imediat răsuna o împușcătură și ecoul ei prin pădure, Matveev mormăia ceva cu voce răgușită. Îi împușcau pe toți în ceață. 180–265 de oameni eu fost uciși în fiecare zi. În ziua în care a fost împușcat Zеров, au fost uciși cei mai mulți.

Cu fiecare zi de execuție, ucigașii deveneau din ce în ce mai înfuriați. Excitarea a înlocuit oboseala, lacrimile se rostogoleau după o explozie de furie oarbă. Cu fiecare deținut, foloseau instrumente suplimentare, inventau torturi, râdeau de ei, îi batjocoreau și cădeau într-o frenezie de beție. Nisipul din noiembrie era pătat de sânge. Locul execuției era înnegrit între trunchiurile copacilor – de la distanță puteai să crezi că acolo s-a deschis un abis fără fund. Mirosul se simțea la câteva sute de metri distanță. Era dus de vânt.

La 20 decembrie 1937, căpitanului Matveev a primit Ordinul Steaua Roșie și un radio cu pick-up „pentru munca nobilă depusă în lupta împotriva contrarevoluției”.

NOUA RENĂȘTERE ÎMPUȘCATĂ

Creatorii de artă ucraineni uciși de rașismul rus¹ au fost numiți „Noua Renaștere Împușcată”, prin analogie cu o întreagă pleiadă de ucraineni talentați din anii 1920-1930, care au fost uciși de represiiunile lui Stalin. Ei ar fi putut crea mult mai multe romane și nuvele, poezii emoționante, basme și povestiri pentru copii. Dar, la fel ca acum o sută de ani, ocupanții rușiucid floarea națiunii ucrainene. Cu toate acestea, rușii nu au putut distruge operele lor literare și artistice, iar fiecare operă a creatorilor uciși devine o dovadă documentară a războiului.

„Victoria Amelina a fost prima dintre noi toți care a recunoscut acest elitocid și la numit „Noua Renaștere Împușcată” – scrie Oksana Zabujko pe blog-ul său.

„Vika a plecat pe 1 iulie (2023). De ziua de naștere a lui Volodia Vakulenko, torturat de ocupanții ruși, al cărui jurnal l-a găsit și l-a publicat. Da, de parcă Volodia a fost cel care a chemat-o. Ca și cum propria lui jertfă, propria lui poveste, nu ar fi fost suficiente pentru a mărturisi înaintea cerului și a pământului pentru toate epocile viitoare despre Noua Renaștere Împușcată. (Am crezut multă vreme că de data aceasta am evitat-o – că listele cu orașele care trebuie distruse pregătite de moscoviți în timpul invaziei, crematorii mobile și sacii pentru gropi comune au fost irosite).

¹ Rașismul este un termen folosit pentru a desemna ideologia politică și practica socială a regimului rus de la sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI (având la bază pronunția engl. Rașa, pentru Rusia), care se bazează pe ideile unei „misiuni civilizaționale speciale” a rușilor, pe intoleranță față de elementele culturale ale altor națiuni, în principal slave, pentru că le este mai facil să le rusifice. Vizate sunt toate popoarele care au trăit sub controlul Imperiului Rus sau al URSS.

«...cea mai mare frică a mea devine realitatea: sunt în mijlocul unei Noi Renașteri Împușcate», a scris Victoria Amelina în prefața jurnalului scris de Vakulenko.

«Ca și în anii 1930, artiștii ucrainenii sunt uciși, manuscrisele dispar, memoria este ștearsă. Se pare că vremurile se amestecă și îngheață în așteptarea unei soluții: nu caut doar scrierile unuia dintre noi în cernoziomul din Slobojan, ci toate textele ucrainene pierdute deodată: a doua parte a romanului „Valdșnepy” („Sitari de pădure”) a lui Hvyliovyi, piesele lui Kuliș, ultimele poezii ale lui Stus, jurnalele din perioada Holodomorului, tipărituri vechi ucrainene arse în biblioteca din Kiev în 1964. Toate pierderile noastre, de la scrieri vechi până la jurnalul lui Volodymyr, par un text mare care nu va mai fi citit niciodată...».

Și acum lucrările nescrise ale Victoriei Amelina sunt alături de cele amintite. Și ea este acolo, printre ei: întâmpinată de Kuliș și Pidmohylnyi, Hvylovyi, Zerov, Symonenko, Gorska, Stus și de Volodia Vakulenko, ultimul din rând”.

VOLODYMYR VAKULENKO

Scriitorul Volodymyr Vakulenko, din Regiunea Harkov, a îngropat în grădina sa, sub un vișin, jurnalul pe care-l ținea și în care descria crimele ocupanților ruși. Rușii l-au ucis!

Scriitoarea Victoria Amelina a dezgropat jurnalul lui Vakulenko. Rușii au ucis-o!

Editura Vivat a publicat jurnalul lui Vakulenko. Rușii au bombardat editura.

Poet, romancier și traducător (autor a treisprezece cărți), Cavaler al Ordinului Meritul grad III (2024, post-mortem), laureat al multor premii literare, s-a născut pe 1 iulie 1972, în satul Kapitolivka, districtul Izyum, regiunea Harkiv, RSS Ucraineană, între 24 martie și 12 mai 2022 a fost răpit și pe urmă împușcat cu două focuri (data exactă și împrejurările morții lui sunt necunoscute).

Vakulenko era îndrăgostit de limba ucraineană și avea principii fundamentale în ceea ce privește utilizarea ei. Din această cauză avea mereu conflicte cu sătenii proruși care l-au turnat ocupanților.

Înainte de a fi arestat, scriitorul i-a arătat tatălui său locul în care a îngropat jurnalul pe care-l ținea, spunându-i: „când vor veni ai noștri să le dai lor...”.

Pe 23 martie, casa lui Vakulenko a fost percheziționată, cărțile au fost confiscate, iar Volodymyr și fiul său adolescent au fost arestați. În acea zi, a fost bătut puternic și, după trei

ore de interogatoriu, a fost trimis acasă. A doua zi, pe 24 martie, au venit din nou aceiași militari și l-au luat cu forța. L-au urcat într-o mașină înscrispționată cu litera „Z”. Ultimele cuvinte pe care Volodymyr Vakulenko le-a spus au fost „Slava Ucrainei”.

Cadavrul scriitorului a fost descoperit pe marginea drumului, lângă Kapitolivka, pe 12 mai.

Jurnalul lui a fost dezgropat de scriitoarea Victoria Amelina, devenită și ea o victimă a agresiunii ruse.

VIKTORIA AMELINA

Viktoria Amelina a fost o scriitoare ucraineană, autoare a două romane și a unei cărți pentru copii, câștigătoare a Premiului Literar Joseph Conrad și finalistă a Premiului Uniunii Europene pentru literatură.

Viktoria Amelina s-a născut la Lviv în ziua de 1 ianuarie 1986. Ea a emigrat în Canada împreună cu familia la vârsta de paisprezece ani, apoi s-a întors în Ucraina la scurt timp după aceea. După ce a absolvit Facultatea de Informatică la Lviv, Amelina și-a început cariera în IT înainte de a deveni scriitoare. Din 2015, când a fost publicată prima sa carte *Синдром листонаду, або Homo Compatiens* (*The Fall Syndrome: about Homo Compatiens*), și-a dedicat timpul doar scrisului. În 2016, Amelina a publicat o carte pentru copii numită *Хтось, або водяне серце* (*Cineva, sau inima de apă*). În 2017 a publicat un roman *Дім для Дома* (*Dom's Dream Kingdom*) despre familia a unui colonel sovietic care în anii 1990 locuia în apartamentul autorului evreu polonez Stanisław Lem. Romanul a fost selecționat pentru premiul pentru literatură al Uniunii Europene în 2019.

Amelina a fost membră a PEN Internațional. În 2018, ea a participat la cel de-al 84-lea Congres mondial PEN din India în calitate de delegată din Ucraina și a ținut un discurs despre regizorul ucrainean și prizonierul politic din Rusia Oleg Sentsov. În 2022 a început să scrie și poezie.

După ce a început invazia rusă în Ucraina, a lucrat ca cercetător în crime de război. În septembrie 2022, în timp ce făcea cercetări în regiunea Iziium a descoperit jurnalul de război al scriitorului Volodymyr Vakulenko care fusese ucis de forțele de ocupație.

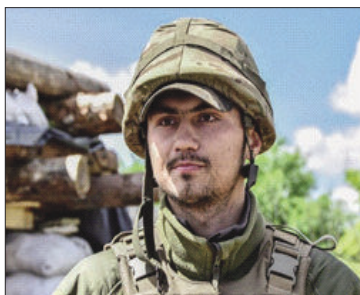
În 27 iunie 2023 a fost rănită în timpul atacului rusesc asupra orașului Kramatorsk, în timp ce lua masa la RIA Pizza cu o delegație de scriitori și ziariști columbieni. Amelina a murit din cauza rănilor în ziua de 1 iulie la Spitalul Mechnikov din orașul Dnipro la vârsta de 37 de ani, iar fiul ei de 10 ani a rămas orfan.

10 iulie 2020

TARAS MATVIIV

Taras Matviiv s-a născut la 18 februarie 1989 în localitatea Viazivne, regiunea Volyn, dar încă din copilărie a trăit în Jydacev, regiunea Lviv.

După terminarea studiilor la Școala Nr. 1 Jydacev, în 2011 a absolvit Facultatea de Jurnalism a Universității Naționale „Ivan Franko” din

Lviv, a fost corespondent pentru TRK „Era” (2011-2012) și canalul TVi (2012 – 2013), blogger într-o serie de publicații, în special „Uite. Info”, LB.ua, „Fabrica de știri din Lviv”.

Din 22 noiembrie 2013, Taras Matviiv a participat la Revoluția demnității, cunoscut sub indicativul de apel „Sarmat”. A fost membru al celei de-a 3-a companii a Forțelor de Autoapărare ale Maidanului. A fost coordonatorul „Inițiativei de căutare” (o organizație care a căutat persoanele dispărute în timpul Revoluției demnității), membru al organizației civice „Adunarea Ucraineană din Galiția” și fondatorul organizației „Legiunea Poporului”.

În vara anului 2015 a devenit voluntar al Companiei separate de voluntari „Karpatska Sici” și a luptat în Pisky.

Din 2015, a fost deputat al Consiliului raional din Jydacev, din partea Partidului Ucrainean Galițian. A fost organizatorul școlilor militaro-patriotice „Cavalerul Udecia” și al festivalului Udecea „Ivan Kupalo”.

În septembrie 2018 s-a înscris la cursurile de conducere ale Academiei Naționale a Forțelor Terestre „Hatmanul Petro Sahaidacyni”, unde a fost avansat la gradul de sublocotenent, iar din decembrie 2019 a devenit comandant de pluton.

A murit în ziua 10 iulie 2020 în timpul bombardamentului cu mortiere al ocupanților ruși asupra pozițiilor Forțelor Unite din apropierea unui sat din regiunea Luhansk.

A fost autorul cărților: „Gândurile mele. Proză ritmică” (2022) și „Gândurile mele. Proză” (2023).

A primit Titlul de Erou al Ucrainei cu acordarea ordinului Steaua de Aur (13 iulie 2020, post-mortem) – pentru eroism și curaj personal demonstrat în apărarea suveranității statului și integrității teritoriale a Ucrainei, serviciu dezinteresat față de poporul ucrainean.

Pe 30 octombrie 2020, în satul în care a fost ucis, a fost dezvelit un monument în cinstea Eroului Ucrainei.

La 27 noiembrie 2020 a fost dezvelită tăbliță memorială dedicată eroului Ucrainei Taras Matviiv, pe fațada Școlii de învățământ secundar Nr. 1 Jidachiv.

Pe 6 decembrie 2021, pe peretele Facultății de Jurnalism a Universității Naționale „Ivan Franko” din Lviv, pe strada General Cuiprynka nr. 49, a fost dezvelită o placă comemorativă a eroului Ucrainei Taras Matviiv care a fost student la această facultate.

9 iunie 2021

GORKY LOOK

Gorky Look (numele real Sviatoslav Stiopkin), Hirkyi Luk (Ceapa Amară), a murit în ziua de 19 iunie 2021 în timpul Războiului Ruso-Ucrainean.

Sviatoslav Stiopkin a fost medic paramilitar și blogger popular ucrainean. A condus un blog cu același nume Gorky look, în stilul

satirei politice, de pe platforma L.J (LiveJournal), Subiectul blogului este „kaţpoznavstvo” (știință despre kaţapi, kaţap/kaţapi, este denumirea peiorativă a rușilor și provine de la cuvintele Kak ȧp – precum ȧpul, sau de la Casap – măcelar, din cauza crimelor pe care le-au comis rușii de-a lungul istoriei).

S-a născut la Kiev și a fost filolog de profesie, a lucrat ca profesor de limba și literatura rusă dar și în alte diferite locuri, de la paramedic la șef de întreprindere.

Blogul a fost creat în data de 1 noiembrie 2014, unde autorul a batjocorit în mod ironic imperialismul și înapoierea „lumii rusești”. Blogul a fost realizat în formatul unui „departament”, unde Gorky Look apărea ca profesor, iar cititorii – cadeți. În doar câteva luni, proiectul a ajuns în topul blogurilor, știrilor și recenziilor, adunând un număr record de vizualizări și comentarii.

În 2017 a apărut o versiune autonomă a blogului gorky-look.org.ua/

În august 2015, a fost publicată o carte pe baza postărilor de pe blog. Povețele lui Gorky Look. O colecție de prelegeri despre „kaťpoznavstvo” de 416 pagini, publicată de Editura „Vivat”. Prima ediție a fost vândută chiar înainte de a fi pusă în vânzare.

25 februarie 2022

IRYNA ȚVILA

Iryna Țvila (pseudonime, Linza și Trandafirăș – profesor, activist public, artist fotograf, soldat al batalionului „Sici”, participant la războiul ruso-ucrainean) s-a născut în ziua de 29 aprilie 1969 la Kiev și a murit în ziua de 25 februarie 2022 în timpul invaziei ruse asupra Ucrainei.

Iryna Țvila a fost de profesie pedagog. A lucrat ca profesor la Școala Internațională „Meridian” din Kiev. Ea admira natura, adora florile, mai ales trandafirii. Prin urmare, a decis mai târziu să-și schimbe profesia și a devenit designer de peisaj.

Iryna a cules flori rare, avea aproape 500 de soiuri în colecția ei, a creat grădini de trandafiri și sere. Și-a iubit afacerea și a încercat să o dezvolte în toate modurile posibile, în special, a creat un site dedicat cultivării florilor.

Iryna Țvila a participat activ la Revoluția Demnității. Datorită pasiunii pentru fotografie, a povestit prin aparatul de fotografiat evenimentele care au avut loc acolo.

În 2014-2018, a participat la operațiunea antiteroristă din Donbas, făcând parte din batalionul de voluntari Sici. Când s-a întors la viața civilă, și-a creat propriul brand de bijuterii „Verba”, pe care îl conducea împreună cu fiica ei.

Odată cu începutul războiului pe scară largă, în ziua de 24 februarie 2022, Iryna, împreună cu soțul ei Dmytro, au fost printre primele persoane care au apărut regiunea Kiev de invadatori. A doua zi, amândoi au murit în timpul respingerii unui atac de tancuri inamice, în timpul apărării orașului martir ucrainean Irpen din districtul Bucea din regiunea Kiev.

În timpul Revoluției Demnității și a războiului, ea a făcut multe fotografii și a deschis o expoziție foto personală în satul Sviatopetrivskyi (2017).

A primit Ordinul „Pentru Curaj” gradul III (6 octombrie 2022, post-mortem).

În ziua de 6 mai 2022, în onoarea Irynei, strada Oleksandr Blok din orașul Brovary, regiunea Kiev, a fost redenumită cu numele ei.

26 februarie 2022

ИГОР ХУДЕНКО

Fotograf, blogger, membru al Uniunii Naționale a Fotografilor din Ucraina și al Uniunii Naționale a Jurnaliștilor, Ihor Hudenko a murit în ziua de 26 februarie în Harkiv, pe strada Natalia Ujvii, situată între microraiioanele Saltivka de Nord 3 și 4. Această zonă a fost bombardată de armată încă de la începutul invaziei la scară largă. Trupul lui Ihor Hudenkonu a putut fi găsit mult timp.

În ziua de 24 februarie 2022, în primele ore de război, Ihor a mers pe bicicletă de la Saltivka până la drumul raional spre Harkov pentru a filma războiul. În această zi, el a postat o fotografie pe pagina sa de Facebook, iar ulterior un videoclip cu echipamentul distrus. Dar, după câteva zile, s-a pierdut contactul cu el.

În data de 27 februarie a fost găsit trupul neînsuflețit al jurnalistului.

Ihor Hudenko a fost înmormântat în ziua de 7 aprilie 2024.

În ziua de 20 februarie 2014, Ihor Hudenko a filmat împușcarea protestatarilor pe strada Instytutkaia din Kiev.

Acest videoclip, potrivit apărătorilor drepturilor omului, este o probă importantă în procesul judiciar care se apropie de sfârșit.

26 februarie 2022

DILERBEK ŞAKIROV

În ziua de 26 februarie 2022, în satul Zelenivka de lângă Herson, ocupanții ruși l-au împușcat pe jurnalistul ucrainean Dilerbek Şakirov. Avea 38 de ani. Odată cu începutul războiului pe scară largă, trupele ruse au început să vâneze jurnaliștii și activiștii publici din regiunea Herson.

Din anul 2008, Dilerbek a lucrat la săptămânalul de informații din Herson „Navkolo Tebe” („În jurul Tău”). A fost un cetățean activ și conștiincios al orașului său, membru al fundației caritabile „Casa Speranței” și a condus „Uniunea Organizațiilor Persoanelor cu Dizabilități din Regiunea Herson”, „Centrul de Vermicultură Herson”.

În anii 2014-2015, Dilerbek a apărut Hersonul.

„A înțeles că trebuie să lupte... Indiferent de ce s-ar putea întâmpla, s-a dus și a făcut ce credea că este corect. Nu a făcut diferența între casa lui și oraș. Pentru el, Hersonul era inima și casa lui”, a spus sora jurnalistului.

1 martie 2022

EVHENII SAKUN

Evhenii Sakun (cameraman, membru al Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina) în vârstă de 49 de ani, a fost ucis în timpul bombardării turnului TV din Kiev în ziua de 1 martie.

Și-a început cariera creativă la studioul Ukr-KinoKronika.

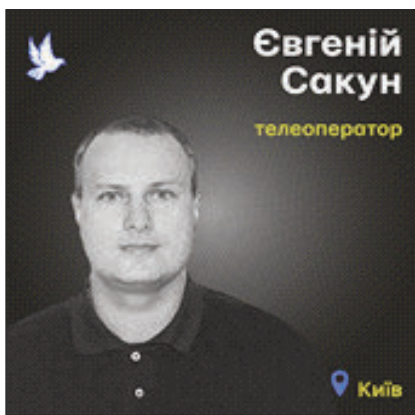
Ulterior a lucrat la canalul Live TV.

În momentul atacului cu rachetă, bărbatul tocmai trecea pe lângă turnul TV.

Explozia a fost atât de puternică încât a ars totul în calea sa pe o rază de câțiva kilometri. Oamenii care se aflau pe stradă în apropiere în acel moment nu aveau nicio șansă să supraviețuiască. Cadavrul carbonizat al lui Evhen a fost identificat după cardul de presă. Alte patru persoane au murit în urma atacului.

Ievhen a studiat la Universitatea Națională de Teatru, Cinema și Televiziune din Kiev. Aici, profesorii din prima linie i-au învățat pe tinerii cameramani să aleagă locuri sigure pentru a nu nimeri sub foc. După cum își amintește un coleg, la acea vreme li s-a părut amuzant.

Evhenii a fost înmormântat la cimitirul Baikovo din Kiev.

2 martie 2022

SERHII PUȘCENKO

Serhii Pușcenko a luptat pentru Ucraina cu pana și pensula. A locuit la Harkov și a creat 900 de picturi de diferite genuri în timpul vieții sale care a fost luată prematur de ruși. Și-a început călătoria patriotică cu mult timp în urmă – este cunoscut pentru o serie de picturi pe tema „Nu există sfârșit pentru neamul căzăcesc”. A fost participant activ la Revoluția Demnității.

Și-a început cariera de voluntar în 2014, după care a mers pe front. Sub gloanțe și bombe, și-a pictat lucrările și a creat proiectul de artă „Portrete ale voluntarilor în război”. Este autorul unui proiect literar și artistic unic, lucrări artistice-colaje cu titlul „Kobzarul de front”, care a fost prezentat la Kiev, Lviv, Cernihiv, Herson, Ternopil. Zeci de expoziții în diverse orașe au adunat întotdeauna numeroși cunoscători de artă și patrioți ai Ucrainei.

Serhii Pușcenko este membru al Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina și veteran al ATO. A luptat ca voluntar într-o unitate de voluntari din 2015 până în 2018.

Din 24 februarie a fost mobilizat în rândurile batalionului de voluntari Rivne. A murit în noaptea de 1 spre 2 martie în

timpul luptelor cu rușii din regiunea Kiev. Bărbatul avea 61 de ani. Camarazii săi de de arme spun că, sacrificându-și viața, Serhii le-a permis să ia poziții pentru a proteja aproximativ 300 de civili care au fost adăpostiți în clădirea administrației și să scape cu viață.

În iunie 2022 i s-a acordat Ordinul „Pentru Curaj”, gradul III (post-mortem).

2 martie 2022

VICTOR DUDAR

Victor Dudar (jurnalist militar, luptător al brigăzii 80 separate de asalt) s-a născut în ziua de 20 decembrie 1977, în satul Peremyliv, și a căzut în luptă în ziua de 2 martie 2022, în regiunea Mykolaiv.

Timp de mai bine de 10 ani, Victor Dudar a lucrat ca jurnalist la ziarul „Express”.

În 2014-2015, a luptat ca voluntar în estul Ucrainei. Din prima zi a războiului ruso-ucrainean a plecat să lupte pe front.

A murit în timpul apărării orașului Mykolaiv.

A fost înmormântat în ziua de 8 martie 2022 la cimitirul Lyceakiv din Lviv.

Au rămas în urma lui soția, Oksana și fiica, Sofia.

A fost decorat cu Ordinul „Pentru curaj” gradul III (2022, post-mortem) – pentru curajul personal și acțiunile altruiste manifestate în apărarea suveranității statului și a integrității teritoriale a Ucrainei, loialitatea față de jurământul militar.

Soția lui Victor a scris cartea „Jurnalul văduvei” unde a adunat amintiri despre eroul căzut.

Viktor Dudar și soția sa au vorbit adesea despre un război rusesc pe scară largă pe teritoriul Ucrainei. Bărbatul și-a

împachetat din timp ranița de soldat pentru că știa încă din 2014, de când a mers pe front ca voluntar, că inamicul nu se va retrage, iar crimele și cruzimea vor crește.

4 martie 2022

ZORESLAV ZAMOISKYI

Zoreslav a fost activist și jurnalist independent, a contribuit la pagina web „Portalul de informații” și la „Comunitatea din Pryirpinia”,

Chiar și în timpul luptelor, sub gloanțele ocupanților ruși, reporterul a postat informații despre cursul evenimentelor pentru cititorii săi pe pagina personală de Facebook. Ultima sa postare a fost datată în ziua de 4 martie.

„La ora 20.00 strada este complet întunecată, nu exista lumină. Ziua, din cauza tensiunii înalte din rețea, toate electrocasnicele au ars la mama dracului. Inclusiv frigiderul. Acum sunt acasă. Strada este liniștită. Doar explozii ocazionale în depărtare. Tancurile și alte echipamente au plecat într-o direcție necunoscută cu mult timp în urmă. Ce se va întâmpla noaptea, numai Dumnezeu știe, pot doar să ghi-cesc... Mâine se poate întâmpla să nu existe Internet sau comunicare. Poate pentru mult timp. După cum se spune, trăim după circumstanțe”, a scris jurnalistul.

La câteva zile după această postare, bărbatul a încetat să-și mai contacteze prietenii. Și abia la mijlocul lunii aprilie

s-a știut că trupul său cu semne de moarte violentă a fost găsit în Bucea, pe strada Bohdan Hmelnytskyi.

Zoreslav, în vârstă de 43 de ani, nu avea rude în regiunea Kiev. De înmormântarea lui s-a ocupat comunitatea evreiască locală.

Într-un comentariu adresat NSJU, Iryna Fedoriv, jurnalist, fondator al paginii web „Comunitatea din Priirpinia” și redactor-șef al site-ului „Mișcarea Sinceră” a confirmat că Zamoiskyi a fost freelancer, a participat la sesiuni ale consiliilor locale și a scris despre activitățile conducerii locale de autoguvernare din Priirpinia, în presa locală, în special pe site-ul „Comunitatea din Priirpinia”.

5 martie 2022

OLEKSANDR KYSLIUK

Traducătorul și poliglotul ucrainean Oleksandr Kysliuk s-a născut în ziua de 16 ianuarie 1962, în satul Holycivka din regiunea Rivne și a fost împușcat de către criminalii ruși, în uniforme militare, în ziua de 5 martie 2022 în Irpin, regiunea Kiev.

Oleksandr Kysliuk a fost unul dintre primii profesori de greacă veche și latină la Semnarul Teologic din Kiev.

„Un poliglot strălucit (este greu de spus cu exactitate câte limbi știa – atât clasice, cât și moderne) și un om cu un destin dificil.”, a scris Arhiepiscopul Evstratiy (Zoria) despre profesorul său.

A început ca profesor în școlile gimnaziale din regiunea sa natală, Rivne. Pasionat de literatură antică, a tradus în ucraineană *Politica* lui Aristotel, *Anabaza* lui Xenofon, *Analele* lui Tacit, *Lucrările teologice ale Sfântului Iustinian*, un dicționar complet de slavonă bisericească, lucrările lui Iustinian și Toma de Aquino.

A predat germană, greacă veche și limba slavă veche la Academia Teologică din Kiev și la Seminarul Bisericii Ucrainene Ortodoxe al Patriarhiei Kievene, a susținut cursuri educaționale de greacă modernă în școlile capitalei.

În ultimii ani, Oleksandr Kysliuk a ocupat funcția de lector superior al Catedrei de Teorie și Istorie a Statului și dreptul la Institutul de Politologie și Drept al Universității Naționale Pedagogice „Myhailo Drahomanov”. De asemenea, a predat latina și drepul roman.

În ziua de 5 martie, ocupanții l-au împușcat pe Oleksandr Kysliuk în Bucea, lângă Kiev.

În ziua de 5 martie 2022, Oleksand Kysliuk a fost ucis în curtea lor în timp ce săpa un șanț antitanc împreună cu fratele său geamăn Pavlo Kysliuk (cunoscut ca „Herr Paul”, deoarece preda limba germană).

Pavlo Kyslik și-a îngropat fratele în curtea casei lor, iar după câteva luni, a fost reînhumat în cimitirul din Irpin.

5 martie 2022

ROMAN NEJYBOREȚ

Roman Nejyboreț a fost inginer video al canalului de televiziune „Dytynet” din Cernihiv.

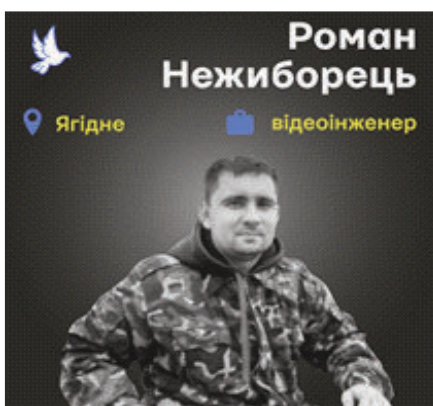
În ziua de 24 februarie 2022, împreună cu soția și fiul său în vârstă de șapte ani, s-a mutat în satul Iahidne din regiunea Cernihiv. Bărbatul a murit în urma unei răni de glonț în piept la începutul

lunii martie. El a fost identificat printr-o fotografie de la morgă, a spus soția lui Roman, Antonina.

Roman nu a stat cu mâinile în sân, a ajutat țărani și soldații, s-a oferit voluntar. Pe urmă invadatorii au venit și în satul lor.

„Rușii au condus localnicii în subsoluri. La un moment dat, Roman a părăsit adăpostul și nu s-a mai întors la familia sa. Apoi am aflat că Roman și prietenul lui au fost împușcați... Nu știm data exactă a morții lui. Ultima dată când a contactat redacția a fost în dimineața zilei de 5 martie”, spune colega lui Tetyana Zdor.

Ulterior, rudele au povestit detaliile dispariției lui Roman. Potrivit acestora, rușii au pătruns în casa în care se ascundea

familia. Le-au luat telefoanele tuturor. Roman a reușit să ascundă telefonul fiului său. Când i s-a părut că ocupanții au părăsit curtea, și-a adunat cunoscuții pentru a-i avertiza de pericol. Rușii au auzit asta și l-au arestat.

Cadavrul lui Roman a fost găsit pe 9 martie într-o groapă comună. Mâinile îi erau legate la spate. A murit împușcat.

Soția și fiul lui au supraviețuit. Nu a mai rămas nimic din casa în care s-au ascuns.

6 martie 2022

PAVLO LI

Pavlo Li (actor ucrainean de teatru și cinema, cântăreț și compozitor) s-a născut în ziua de 10 iulie 1988, la Eupatoria, Republica Autonomă Crimeea și a fost ucis de soldații ruși în ziua de 6 martie 2022, în Irpin.

A jucat la Teatrul „Koleso” („Roata”) din Kiev, a jucat în filme și reclame. A devenit una dintre vedetele primului film de groază ucrainean „Ștolnia” („Tunelul”) de Lubomir Levyțkyi (2007) și în filmul „Umbrele strămoșilor uitați” (2013) al aceluiași regizor.

A câștigat o mare popularitate în timpul participării sale la versiunea ucraineană a emisiunii „Fabrica de stele 3” unde a fost observat de Kostiantyn Meladze și Anastasia Pryhodko și astfel a apărut proiectul „Pașa Li”, producția lui Ihor Honcearenko.

În momentul invaziei Ucrainei de către Rusia, Pavlo a devenit voluntar în Irpen, a ajutat oamenii cu evacuarea, a coordonat colectarea și distribuirea ajutorului umanitar. Pe 25 februarie 2022, a publicat pe rețelele de socializare un episod din drama militară „Pacea din secolul XXI” de Ahtem

Seitablaiev în care a jucat unul dintre roluri – un film despre eroismul grănicerilor din Luhansk în vara anului 2014. În ultima lui postare a scris: „În ultimele 48 de ore avem ocazia să ne așezăm și să facem o poză despre cum suntem bombardați și zâmbim pentru că ne vom descurca. Ucraina va fi, noi lucrăm!

A murit pe 6 martie 2022 în timp ce călătorea într-o mașină civilă împreună cu alți voluntari. Cotind pe una dintre străzi, mașina a nimerit sub focul soldaților ruși. Moartea lui Paul este o crimă de război a rușilor deoarece Pavlo nu era soldat. Avocatul și jurnalistul ucrainean Iaroslav Kuț a fost primul care a scris despre moartea lui Pavel Li: „Pașka Li... nici nu au avut timp să facă o fotografie... Odihnească-se în pace”. Trupul lui a fost găsit pe 13 martie. A fost înmormântat în satul Vorohța (regiunea Ivano-Frankivsk) unde locuiește mama lui.

În ziua de 6 iunie 2022 i s-a acordat post-mortem Ordinul Curajului, gradul III.

În ziua de 15 mai 2022 a avut loc un Concert caritabil în memoria lui Pavel Lee la care au concertat cântăreți, muzicieni și dansatori.

Înainte de ziua lui, 10 iulie 2022, a avut loc o seară creativă în memoria lui „Pașa Li. Viața este una...”.

În ziua de 27 octombrie 2022 pasajul Moskova din Kiev a fost redenumit Pasajul Pavlo Li.

În ziua, de 31 martie 2023, în apropierea locului morții, în Parcul Irpin Central, a fost ridicată o stela memorială ca amintire a sacrificiului de sine.

Pavlo a jucat în filmele: „Unul pentru toți” (2003); „Tunelul Den” (2006); „Mulțumesc pentru tot 3” (2008); „O problemă obișnuită” (2012); „Umbrele strămoșilor uitați” (2013); „SelfieParty” (2016); „Regula de luptă” (2017); „Specialiștii” (2017); „Întâlnirea colegilor de clasă” (2019); „Pacea secolului XXI” (2023); „Gustul libertății” (2024).

11 martie 2022

VIKTOR DIEDOV

Viktor Diedov, operatorul postului local de televiziune din Mariupol, a murit din cauza bombardamentelor forțelor de ocupație ruse.

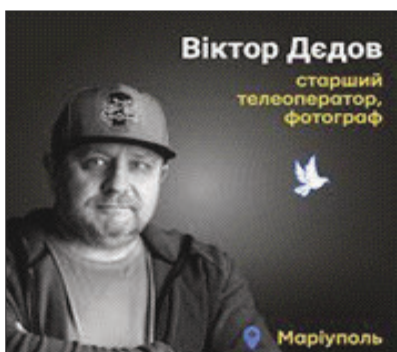
Acest lucru a fost anunțat de Uniunea Națională a Jurnaliștilor din Ucraina.

Viktor Dedov a murit pe 11 martie. Casa lui a intrat sub focul mortierelor ruse.

„Din păcate, nu l-au putut îngropa pe Viktor deoarece casa a ars peste 4 zile, fiind lovită de un proiectil”, anunță Uniunea Națională a Jurnaliștilor din Ucraina.

Victor Dedov a lucrat ca director șef, operator senior al canalului TV Mariupol „Sigma-TV”.

Jurnalistul era acasă cu familia când apartamentul lor a fost lovit. Despre împrejurările morții a relatat pe rețeaua de socializare soția lui Viktor, Nataliya Diedova. „Două proiectile au nimerit în apartamentul nostru. Primul în dormitorul nostru unde eram eu și mama mea și al doilea în bucătăria noastră. Acolo era Vitia... strig „Sașa!”, îmi răspunde: „Mamă, sunt aici!”... Numai lângă lift îmi dau seama că nu-l văd și nu-l aud pe Vitea... Ultimele lui cuvinte au fost: „Sașa, eu nu am lumină!”. Sașa a adus o lanternă, deși în cameră era

lumină. Vitia a mai trăit câteva minute, a ajuns în coridor unde s-a transformat pentru totdeauna în Îngerul nostru strălucitor... Îmi pare rău că nu ai avut parte de un mormânt. Fie ca Mariupolul nostru, pe care îți plăcea atât de mult să-l filmezi, să devină căminul tău ceresc”, a spus soția sa, cunoscuta jurnalistă locală Nataliya Diedova, luându-și rămas bun de la soțul ei.

11/12 martie 2022

OKSANA HAIDAR

Oksana Haidar s-a născut și a crescut în Kiev, în familia unui jurnalist. Tatăl ei, Iurii Haidar, a lucrat ca redactor adjunct la „Sportyvnaia hazeta” („Gazeta sportului”).

Oksana a absolvit Facultatea de Jurnalism a Universității Naționale din Kiev „Taras Șevcenko”.

Oksana Haidar era cunoscută pentru articolele sale pe subiecte istorice și pentru postările în rețelele de socializare sub pseudonimul Ruda Pani (Doamna Roșcată). În ele, ea a expus în mod clar ambițiile imperiale ale guvernului rus și dorința acestuia de a stabili controlul asupra Ucrainei cu orice preț.

Oksana și-a scris eseurile și comentariile minuțioase de la Moscova, unde a locuit cu soțul și fiul ei. Odată cu începutul invaziei rusești pe scară largă, s-a întors în Ucraina pentru a fi aproape de mama ei.

Jurnalista și bloggerița Oksana Haidar „Ruda Pani” a murit împreună cu mama ei Lidia în urma focului de artilerie tras de ocupanții ruși în satul Șevcenkove, raionul Brovary, între 11 și 12 martie 2022.

Ultima postare a Doamnei Roșcate a fost datată în ziua de 11 martie. „De ieri nu avem curent electric, internetul abia funcționează. «Rusnia» (rușii – peiorativ) nu lasă pe nimeni să plece – omoară pe toți, trag în mașini și chiar în bicicliști. Nu poți decât să stai liniștit acasă”.

13 martie 2022

BRENT RENAUD

Celebrul jurnalist Brent Renaud, în vârstă de 51 de ani, de la The New York Times, a fost împușcat duminică 13 martie 2022 de forțele ruse care au deschis focul asupra unei mașini în apropiere de Irpin, a spus șeful Poliției din zonă.

Brent Renaud se afla într-o mașină alături de un coleg, iar la un moment dat

au fost atacați de trupele ruse, conform The Guardian.

Un alt jurnalist se afla cu el în acel moment și a fost dus la spital pentru îngrijiri medicale după atac.

Jurnalistul american rănit a fost adus la Spitalul din Irpin, unde a primit îngrijiri medicale.

„Eu și colegul am traversat primul pod din Irpin, am încercat să ajungem pe al doilea pentru a filma cum mergeau refugiații. Cineva a fost de acord să ne ducă până la pod, ne-am urcat în mașină – și au deschis focul asupra noastră.

Șoferul s-a întors să plece de acolo, iar în acel moment am fost lovit. Am văzut că Brent Renaud, prietenul meu, a fost și el rănit – la gât. Apoi ne-am despărțit și nu știu ce s-a întâmplat cu el – m-a adus aici o ambulanță”, a spus jurnalistul care se afla lângă Brent Renaud.

13 martie 2022

LEVIN MAKSYM

Levin Maksym cunoscut sub numele de Maks Levin (fotograf, jurnalist ucrainean, fotograf) s-a născut în ziua de 7 iulie 1981 în Boiarka, districtul Kiev-Sviatoșyn, regiunea Kiev și a murit între 13 și 31 martie 2022 lângă satul Huta-Mejihirska, raionul Vyșhorod, regiunea Kiev.

Levin Maksym a absolvit Institutul Politehnic din Kiev (specializare: inginer sisteme informatice).

A lucrat ca fotoreporter la revista „Pensia”, ziarul „Kyivski vedomosti”, agenția foto „Fotolenta” și UNIAN; Gazeta 24 (2007–2008), site-ul lb.ua (2010–2020); freelancer pentru agențiile Focus, Profile, Ukrainian Week, Reuters și Associated Press, videograf și fotograf la *hromadske* (2021-2022).

Timp de 10 ani a lucrat în redacția LB.ua, a cooperat cu agențiile Reuters, BBC, TRT World, Associated Press, Hromadske. Majoritatea proiectelor sale documentare sunt legate de războiul din Ucraina.

A fotografiat invazia rusă a Ucrainei în 2022. În primele cinci zile ale războiului pe scară largă, Maks a reușit să publice reportaje foto din cel puțin șapte puncte fierbinți din

diferite părți ale Ucrainei: de la Harkov până la Vasytkov și mai multe așezări din direcțiile Irpin și Jytomyr.

Maks Levin, tată a patru fii, a murit în timp ce fotografia invazia rusă. Contactul cu Maks Levin s-a pierdut din data de 13 martie 2022 când acesta a mers în satul Huta-Mejyhirska, pentru a documenta consecințele agresiunii ruse. În ziua de 1 aprilie, după o lungă căutare, polițiștii i-au găsit cadavrul. Potrivit parchetului, Levin a fost ucis de „militari ai forțelor armate ale Federației Ruse... cu două împușcături de armă de calibru mic”. Cu alte cuvinte a fost împușcat în mod deliberat de două ori de un soldat rus.

Reprezentanții organizației „Reporterii fără Frontiere” au investigat și ei moartea și au concluzionat că Levin a fost executat cu sânge rece.

Levin este autorul proiectului documentar despre militarii „Afterilovaisk”, precum și al proiectului despre parentalitatea responsabilă „Club tat”. De la începutul războiului din Donbas, Maks Levin a lucrat acolo ca fotograf documentar și a participat la evenimentele de la Ilovaisk în 2014.

Prin hotărârea Consiliului orașenesc Boiarka din 30 iunie 2022, strada Zavodska din orașul Boiarka a fost redenumită strada Maks Levin (denumire prescurtată: strada M. Levin).

A fost numit Cavaler al Ordinului de Merit gradul III (2015), Cavaler al Ordinului Curajului gradul III (2022, post-mortem) și Laureat al Premiului Georgy Gongadze (2022, post-mortem).

13 martie 2022

OLEKSANDR LYTKIN

Oleksandr Lytkin s-a născut pe 6 septembrie 1976 în orașul Ujhorod și a căzut în luptă în Irpin, în ziua de 13 martie 2022.

A studiat la școala secundară nr. 8 din Ujhorod.

În 1994 a absolvit Școala Gimnazială Profesională Nr. 19 ca tâmplar de profesie pentru producția de mobilier artistic.

În 1997 s-a mutat în orașul Kiev unde a locuit până în 2003, după care s-a mutat în orașul Bucea, iar în 2018 în orașul Irpin.

A lucrat ca jurnalist independent și ca taximetrist. Oleksandr a fost o persoană foarte activă prin caracterul său. A ales o activitate jurnalistică mai puțin obișnuită – accidente de circulație. A mers la accidente rutiere, a făcut reportaje foto, a încercat să înțeleagă în detaliu fiecare eveniment pentru a stabili toate împrejurările.

Din primele zile ale războiului pe scară largă, Oleksandr nu a putut sta deoparte. Împreună cu tovarășii săi, a păzit un punct de control extrem de important pe drumul dintre Irpen și Bucea. Rușii au încercat de mai multe ori să pătrundă, dar au fost opriți.

Pe 13 martie 2022, Oleksandr Lytkin a murit într-o luptă aprigă în timp ce apăra orașul la punctul de control „Girafa 13”.

A fost înmormântat în orașul Irpin, pe Aleea memoriei apărătorilor Ucrainei.

A fost distins cu medalia „Pentru Apărarea Patriei” și cu „Ordinul Voluntarului” (post-mortem).

Oleksandr Lytkin a primit titlul de „Cetățean de Onoare al orașului Irpin” (post-mortem) prin decizia Consiliului Local Irpin.

14 martie 2022

PIERRE ZAKRZEWSKI

Pierre Zakrzewski (jurnalist și fotoreporter franco-irlandez specializat în teatre de război) s-a născut în ziua de 16 august 1966, în Paris, Franța și a murit în ziua de 14 martie 2022, în Horenka, Ucraina.

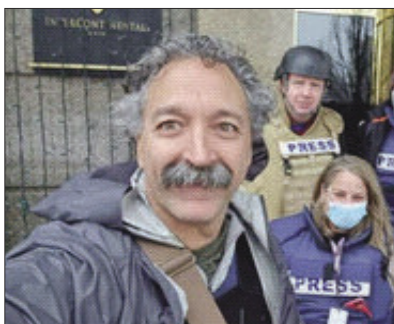
Mama lui Pierre, Marie-Ange este din Franța, iar tatăl Andrzej era din Polonia.

În adolescență, a devenit interesat de fotografie care a devenit stilul său de viață. A absolvit St. Conleth's College, Ballsbridge și University College Dublin.

Pierre era fotograf de război și a acoperit practic toate evenimentele internaționale pentru Fox News, de la Irak la Afganistan, trecând prin Siria.

În ziua de 14 martie 2022, în satul Horenka, regiunea Kiev, vehiculul care îi transporta pe Pierre, pe jurnalistul britanic Benjamin Hall și pe jurnalista ucraineană Oleksandra Kuvșynova a nimerit sub focul armatei ruse. Pierre și Oleksandra au fost uciși, iar Hall a fost grav rănit.

Pierre Zakrzewski a primit premiul Fox News (2021), pentru că i-a ajutat pe ziariștii liber profesioniștii afgani și familiile lor să părăsească țara în timpul retragerii trupelor americane din Afganistan.

14 martie 2022

OLEKSANDRA KUVȘYNOVA

Oleksandra Kuvșynova (jurnalistă, fotografă, voluntară în Războiul Ruso-Ucrainean) s-a născut în Kiev între anii 1997 și 1998 și a murit în ziua de 14 martie 2022 în Horenka, Ucraina.

A absolvit Universitatea Națională „Taras Șevchenko” Kiev, și Universitatea Harvard.

A lucrat ca purtător de cuvânt al Ministerului Sănătății al Ucrainei și consultant pentru postul de televiziune american „Fox News” din Ucraina.

A scris articole despre invazia rusă a Ucrainei în 2022.

În perioada 5 – 11 martie, a publicat fotografii cu evacuarea din diferite așezări de lângă Kiev.

A murit în ziua de 14 martie 2022, împreună cu reprezentantul american „Fox News” Pierre Zakrzewski, în urma unei lovituri de artilerie a ocupanților ruși în satul Horenka, regiunea Kiev.

Procuratura raională din Bucea, regiunea Kiev a demarat o anchetă preliminară pentru încălcarea legilor și obiceiurilor războiului, combinată cu omor intenționat (Partea a 2-a articolului 438 din Codul penal al Ucrainei).

14 martie 2022

MYKOLA KRAVCENKO

Scriitorul Mykola Kravcenko a fost ucis la două săptămâni după ce tatăl lui a murit pe front.

Poetul și istoricul Mykola Kravcenko, născut la 20 mai 1983, în Liubotin, Regiunea Harkov, a murit în ziua de 14 martie 2022 împreună cu colegul său Serhii Mașoveț, din cauza unui proiectil rusesc care i-a lovit mașina în timp ce însoțeau o delegație

de ziariști străini. Cu două săptămâni mai devreme, a murit în lupta împotriva ocupanților ruși, tatăl lui, renumitul arhitect Serhii Kravcenko.

Mykola Kravcenko era unul dintre veteranii batalionului „Azov”, candidat la titlul de doctor al științelor istorice, poet și prozator. Mykola a fost co-fondatorul primei edituri a veteranilor „Orientyr”, a inițiat concursul literar „Anatolii Lupynos”, marcarea Zilei benzilor desenate ucrainene și premiul pentru benzi desenate „Leonid Perfețkyi” și premiul Wikipedia ucraineană „Wikimeci”.

Mykola Kravcenko a format una dintre companiile TRO Azov a orașului Kiev și a fost responsabil pentru formarea liniei de apărare de nord-vest a Kievului.

Mykola a fost angajat în activitate literară toată viața lui.

A scris opere de artă, basme pentru copii, a tradus și a scris poezii și a visat să publice o colecție a basmelor sale, ilustrate de soția sa. La fel plănuia să publice cărți despre Hryhorii Skovoroda, despre cazacii din Kuban și o carte de benzi desenate despre luptătorii de stradă pentru justiție etc. Dar mai mult și-a dorit să publice „Istoria Azovului”.

Mykola a fost incinerat. Soția lui, Olga, nu l-a îngropat pentru că așteaptă memorialul Azov, unde se vor odihni soldații mișcării Azov.

18 martie 2022

OLEH IAKUNIN

Oleh Iakunin, jurnalist ucrainean, redactor, militar, sergent al Forțelor Armate ale Ucrainei, participant la războiul ruso-ucrainean s-a născut în ziua de 18 decembrie 1969, la Kiev. A fost redactor-șef la Afisha.zp și misto.zp.ua.

A căzut pe câmpul de luptă, apărându-și patria de cotropitorii ruși în ziua de 18 martie 2022.

A fost decorat post-mortem cu Ordinul „Pentru Curaj” gradul III (13 aprilie 2022), pentru curaj personal și acțiuni altruiste manifestate în apărarea suveranității statului și integrității teritoriale a Ucrainei, loialitate față de jurământul militar.

„Vă rog să-l onorați cu un moment de reculegere și o vorbă bună pe Oleh Iakunin care a murit pe câmpul de luptă în ziua de 18 martie 2022, apărându-ne de ocupanții blestemați. A fost cel mai bun soț și tată iubitor din lume, un prieten loial, corect și cinstit. A fost mereu „sufletul întâlnirilor” și a unit oamenii în jurul lui pentru că doar uniți vom fi puternici! Întotdeauna i-a protejat pe cei slabi și nu a tăcut când vedea răul. Iubea marea și muzica bună, visa că, copiii

noștri vor trăi o viață mai bună în cea mai dragă țară din lume – Ucraina liberă”.

În ziua de 16 martie a promis că se va întoarce cu siguranță în viață și ne vom duce cu fiica la mare, unde o va învăța să facă snorkeling. Dar nu a fost să fie... Mulți dintre voi l-au cunoscut pe Oleh personal de mulți ani, vă rog să vă amintiți de el și să-l pomeniți cu o vorbă bună”, a scris soția jurnalistului.

19 martie 2022

HUMIANOVA LILIA

În ziua de 19 martie 2022, în urma bombardamentului armatei ruse asupra orașului Mariupol, a fost ucisă conducătoarea Clubului Tinerilor Jurnaliști, Humianova Lilia care coordona și Departamentul Artistic al Centrului Raional Livoberejni pentru Creativitatea Copiilor și Tinerilor.

Lilia Humianova era interesată de jurnalism, a condus cursuri de alfabetizare media și instruiți privind combaterea dezinformării. În 2021, ziarul creat de elevii săi a câștigat Concursul Internațional de Educație media în școli. Lilia se mândrea cu realizările elevilor săi și a vorbit constant despre ele pe rețelele de socializare.

Lilia Humianova a rămas în Mariupol pentru a deschide subsolul Casei de Creație a Copiilor care a fost folosit ca adăpost antiaerian locuitorilor din malul stâng. Pe 19 martie, ea a murit într-un atac aerian al forțelor armate ruse. Potrivit unor date, la acel moment în adăpost se aflau aproximativ 400 de persoane.

În aceeași zi, dar în alt loc, a murit fratele ei Andrei. Trupul lui a fost găsit lângă un magazin, de pe strada Azovstal.

Peste o lună ar fi împlinit 57 de ani. Au rămas în urma ei soțul Oleh, copiii, Iesenia și Herman și nepoții, Iaroslav și Lev.

22 martie 2022

OLEKSANDR KOȚUKON

Oleksandr Koțukon – Ars (jurnalist militar, luptător în Batalionul „Azov”) s-a născut în ziua de 3 septembrie 1999, în localitatea Telepune, regiunea Kamianșcyna și a căzut în luptă, în ziua de 22 martie 2022, în timpul apărării orașului Mariupol.

După ce a absolvit studiile gimnaziale și liceale, a intrat la Universitatea Națională Cherkasy „Bohdan Hmelnytskyi” la Facultatea de Jurnalism, deși plănuia să intre la altă facultate și să devină istoric-arheolog.

După încorporare, în armată și câteva luni de serviciu militar, i s-a propus să semneze un contract și să lucreze în serviciul de presă al unității deoarece stăpânea meseria de jurnalist, știa să facă fotografii de înaltă calitate și să scrie articole. Dar, într-o zi, s-a întâlnit cu luptătorii Batalionului „Azov”, era vara anului 2020.

După ce a văzut frăția, puterea spiritului și idealismul din batalionului Azov, și-a propus să ajungă unul dintre cei mai buni luptători ai batalionului.

Și, după ce a terminat cursul tânărului luptător, a devenit unul dintre cei mai buni soldați ai batalionului Azov.

După ce s-a transferat în orașul Mariupol și-a început cariera în serviciul de presă al armatei. A mers la terenurile de antrenament împreună cu camarazii săi, i-a filmat în timpul exercițiilor și antrenamentelor, l-a întâlnit pe celebrul jurnalist militar Igor Țaplienکو care a scris despre Oleksandr: „Pe 3 septembrie, băiatul vesel și sociabil Oleksandr Koțukon, care a studiat la Departamentul de Jurnalism al Universității Naționale Cerkasy „B. Hmelnyțkyi”, ar fi împlinit 23 de ani. Dar, din păcate, a rămas pentru totdeauna la vârsta de 22 de ani pentru că pe 22 martie a murit apărând orașul Mariupol”.

Oleksandr Koțukon a fost decorat cu Ordinul „Pentru curaj”, gradul III (post-mortem, 2022).

23 martie 2022

IURII OLIINYK (AIAKS)

Iurii Oliinyk, (operator TV și fotograf în vârstă de 39 de ani din Lviv, angajat al Canalului 24 și al site-ului ZAXID.NET, soldat al celei de-a 24-a brigăzi mecanizate separate „Korol Danylo”) a murit în timpul luptelor cu ocupații ruși.

Se știe că Iurii a murit pe 23 martie lângă Popasnaia, în regiunea Luhansk. A început să lupte din primele zile ale invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă.

Iurii a fost veteran al ATO, a luptat în Donbas în 2014-2015. După ce s-a întors, a lucrat ca operator TV în redacția din Lviv al Canalului 24. Îi plăceau fotografia și drumețiile în munți.

„Înainte de începerea războiului, Iurii a spus că jurământul nu se termină odată cu stagiul militar. Știam că va merge să-și apere țara, își amintește Zarina, o prietenă. Mi-e dor de Iurii, îmi lipsește invitația lui: «Hai să ne întâlnim»”.

Înmormântarea a avut loc în ziua de 31 martie în Catedrala Garnizoanei Sf. Petru și Pavel și a fost îngropat în Cimitirul Lyceakov din Lviv.

„Iurii a fost înmormântat împreună cu alți doi băieți. În timp ce erau jeliți la cimitir, peste ei au zburat trei berze. Cu cât se cânta mai mult, cu atât zburau mai mult. Vă puteți imagina la sfârșitul lunii martie, centrul orașului – și berzele, scrie Maricika Kryjanivska. Conform credințelor populare, o persoană este adusă de barză. Și, se pare, aceeași pasăre o ia cu ea spre cer”.

Iurii Oliinyk a primit post-mortem Ordinul „Pentru curaj” gradul III.

23 martie 2022

OKSANA BAULINA

Oksana Baulina (jurnalistă rusă, corespondentă a publicației „The Insider”) s-a născut în ziua de 1 noiembrie 1979, în Krasnoyarskyi Krai, RSFSR, URSS și a murit în ziua de 23 martie 2022 la Kiev, Ucraina, în timpul unui bombardament în timpul invaziei ruse a Ucrainei.

Și-a început cariera jurnalistică în Rusia la diverse reviste și a lucrat acolo timp de 13 ani.

În 2013, ea s-a alăturat echipei lui Alexei Navalnyi la alegerile pentru funcția de primar în Moscova.

În 2016, a revenit la „Fondul pentru Combaterea Corupției” creat de Navalnyi, fiind redactor-șef al canalului „Navalny Live”.

A colaborat cu Radio Liberty și postul de televiziune Belsat, a trăit și a lucrat în Polonia și Ucraina.

Din noiembrie 2021, a lucrat pentru publicația „The Insider”.

În ziua de 23 martie 2022, „The Insider” a raportat că jurnalista Oksana Baulina a fost ucisă la Kiev în timp ce îndeplinea o sarcină editorială: „Ea filma distrugerea după bom-

bardamentul din 20 martie de către trupele ruse din districtul Podilskyi al capitalei și a nimerit sub focul mortierelor. Un alt civil a murit împreună cu ea și două persoane care o însoțeau au fost rănite și internate în spital”.

24 martie 2022

SERHII ZAIKOVSKYI

Publicistul și traducătorul Serhii Zaiikovskiy cunoscut sub pseudonimul Deimos (istoric, militar al Forțelor Armate Ucrainene, participant la Războiul ruso-ucrainean) s-a născut în ziua de 2 iulie 1994, în satul Drabiv din regiunea Cerkasy și a căzut în luptă, împotriva ocupanților ruși, în ziua de 24 martie 2020.

Încă din copilărie, a fost fascinat de istorie, în special de Roma Antică și, prin urmare, a intrat la Facultatea de Istorie a Universității Naționale din Harkiv „V. N. Karazin”. Serhii s-a specializat la Catedra de Istoria Lumii Antice și Evului Mediu și și-a susținut cu succes lucrarea de licență „Veteranii Armatei Romane în provincia Dacia”.

După studii, s-a mutat la Kiev unde s-a alăturat proiectului cultural și educațional „Flamura”. La prelegerile lui Serhii au participat sute de ascultători. De asemenea, a scris articole pentru mass-media și a intervievat cercetători ucraineni, dezvoltând aspecte ale indo-europenismului, studii religioase comparative, istoria mișcărilor politice din anii 1920 și 1930 și mișcările de dreapta postbelice din Europa care l-au interesat.

Serhii a fost redactor și traducător de cărți la editurile „Plomin” („Flamura”) și „Nuovi Arditi”, publicist și istoric. Serhii a tradus cărți precum „Canonul legionar” și „Pentru critica pozitivă” scrise de Dominic Wenner. Una dintre ultimele cărți editate de Serhii a fost „Iubesc, deci exist” scrisă de Sybilla Aleramo, publicată post-mortem la editura „Plomin”. De asemenea este pregătită pentru publicare ediția „Indo-europenii” a lui Jean Audrey.

Tot la Kiev, Serhii Zaiikovskiy s-a alăturat organizației de tineret „Avangard” (Uniunea Culturală Avangard sau pe scurt AKS). Datorită lărgimii orizontului de erudiție și cunoaștere a tradiționalismului, el a devenit mentorul ideologic al semenilor săi. Și, prin urmare, de fapt, a doua persoană din organizație ca ideolog.

În 2021, a devenit redactor-șef al „Curierului” Avangardei. Tot în 2021 a luat parte la luptele de apărare din Donbas, lângă Avdiivka, ca mitralior al unității de voluntari „Fraikor”. Pe 24 februarie 2022, în ziua ofensivei pe scară largă a trupelor ruse, Serhii, împreună cu camarazii săi din „Avangard”, s-au alăturat trupelor de teren care au apărat Kievul de atacul armatei inamice.

Tot în apropierea Kievului și-a dat viața, murind cu arma în mână în lupta împotriva invadatorilor. A murit împreună cu camaradul său Denys Kotenko în ziua de 24 martie 2022 apărând satul Lukianivka de pe malul stâng al Kievului.

A fost numit Cavaler al Ordinului „Pentru Curaj”, gradul III (post-mortem, în anul 2022).

24 martie 2022

DENYS KOTENKO (ȘKIPER)

Denys Kotenko (jurnalist, militar ucrainean – luptător al batalionului 3 separat al Armatei Voluntare Ucrainene) s-a născut în ziua de 18 mai 1996 în orașul Dnipro, regiunea Dnipropetrovsk și a căzut în luptă în ziua de 24 martie 2022, în Lukiavnik, apărând Kievul împotriva ocupanților ruși.

Denys a adorat cărțile încă din copilărie. Îi plăcea muzica, scria cântece și a studiat la Facultatea de Istorie a Universității Naționale Dnipro „Oles Honcear”. A fost fan al clubului de fotbal „Dnipro”.

În 2015, la vârsta de 19 ani, a plecat la război. A participat la operațiunile antiteroriste în Batalionul „Azov”. A luptat pentru apărarea Mariupolului.

După ce s-a întors din război, a absolvit facultatea și plănuia să urmeze și Facultatea de Jurnalism. A condus „Corpul Național” din orașul natal, angajat în activități publice. Mai târziu, s-a mutat la Kiev și din 2021 a lucrat la Ministerul Veteranilor. În serviciul de presă a scris texte, a făcut postări pe rețelele de socializare, a filmat și editat videoclipuri, a creat prezentări și infografice.

Odată cu începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația rusă, Șkiper a pus mâna din nou pe armă și a susținut apărarea regiunii Kiev împreună cu camarazii săi. A făcut parte din plutonul antitanc al Forțelor de Operații Speciale „Azov”.

Denys Kotenko a fost înmormântat în Cimitirul Krasnopil din orașul Dnipro, în ziua de 31 martie 2022.

A lăsat în urmă părinții, soția și un fiu.

A primit Ordinul „Pentru Curaj” gradul III (2022, post-mortem).

29 martie 2022

NATALIA HARAKOZ

Natalia Harakoz s-a născut pe 13 iulie 1935 într-o familie grecească. După strămutarea din Crimeea, strămoșii ei au trăit în Mariupol și în satele din regiunea Azov.

În 1953, a absolvit liceul, a studiat la Institutul Metalurgic Jdanov, a lucrat ca designer la fabrică.

În 1965, a început să participe la asociația literară „Azovie”. Din anul 1967, este redactor literar al acestui ziar.

Din anul 1971, este membru al Uniunii Jurnaliștilor din Ucraina.

Ea a luat parte activ la viața publică din Mariupol.

A fost membru a Societății Grecilor Mariupol. Ea a fost unul dintre inițiatorii creării muzeului literar în Biblioteca „V.G. Korolenko”, membru al Asociației Creative a Meșteșugarilor Popolari și Artiștilor „Inspirație”, membru al juriului olimpiadelor ucrainene pentru școlari susținut de Federația Societăților Grecești din Ucraina, membru al consiliului orașenesc al femeilor, organizator al clubului de femei din Raionul Jovtnevyyi „Mria”.

Scriitoarea a murit în timpul invaziei militare ruse asupra Ucrainei ca urmare a atacului rusesc asupra orașului Mariupol, în primăvara anului 2022.

A fost prima femeie din Mariupol care a devenit membră a Uniunii Naționale a Scriitorilor din Ucraina (1998).

A editat de culegeri de poezii și proză „Mariupol în constelația Lirei”, „Ucraina – Elada mea”, „Suntem din Azov”, autor permanent de almanahuri și colecții „Luceafărul de dimineață”, „Orașul Mariei”, „Paharul timpului” și altele.

Din 2001, este președintele asociației literare „Azovie”.

A fost distinsă cu Medalia de Aur, Medalia de Onoare și Medalia Specială a Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina, cu diplomele festivalurilor „Cartea și Presa de la Mariupol”, cu Medalia „Veteran al muncii” și cu titlul onorific „Mariupolcianka, de asemenea a fost câștigătoarea competiției orașului „Femeia anului 2008”.

În urma ei au rămas cărțile:

„*Fire vii*” (1989)

„*Elegiile Mariupolului*” (1997)

„*Clopotul inimii*” (1999)

„*Dăruind o stea*” (2002)

„*Poezii. Miniaturi*” (2004)

„*Păstrează secolul momentelor*” (2005)

„*Țărmurile natale*” (2008)

„*Comara omului*” (în colecția „*Revelații*”, 2009)

„*Eroii vieții și ai ecranului*” (2013).

29 martie 2022

NADIA AHAFONOVA (TORHOVA)

Poeta Nadia Ahafonova (căsătorită cu poetul și romancierul Oleksii Torhov), membră al Uniunii Naționale a Scriitorilor din Ucraina (din 2016), s-a născut în ziua de 1 februarie 1978, la Mykolaiv și a murit în ziua de 29 martie 2022, sub ruinele clădirii Administrației Regionale de Stat din Mykolaiv, distruse de invadatorii ruși.

A absolvit Facultatea de Filologie din cadrul Universității Naționale „V.O Suhomlynskyi”, din Mykolaiv în anul 2000 și Facultatea de Drept din cadrul Academiei Interregionale de Management în anul 2004 și a fost distinsă cu titlul de Magistru în Administrația Publică, de către Universitatea Națională a Mării Negre „Petru Movilă” în anul 2017.

A publicat în presa regională, în revista „Clopotul rus”, almanahurile „Al nouălea sfinx”, „Vers” și altele.

Este autorea volumului de versuri „Cântă ploaiei osanale” (2010), coautor al publicației științifice și jurnalistice „Jusțiția economică în regiunea Mykolaiv: de la Olbia până în prezent” (2011). Autor a peste 50 de articole publicate în periodice și volumele literare și artistice. A fost membră a

redacției antologiei de poezie „Ucraina. Poezie rusă. Secolul XX” (2008).

A fost membră a asociației de creație „Legiunea Sfinșilor”, al Uniunii Interregionale a Scriitorilor din Ucraina (din 2006), a Congresului Scriitorilor din Ucraina (din 2006) și a Uniunea Națională a Scriitorilor din Ucraina (din 2016).

A fost laureata al blocului de poezie al celui de-al treilea festival panucrainean „Sunete de poezie-2005” (2005, Vinnyția); laureată al celui de-al optulea festival de poezie integral ucraineană „Acoperișul zburător” (2005, Cherkasy); laureată a primului festival literar integral ucrainean „Elita” (2006, Luhansk și laureată al Festivalului de poezie ucraineană „Vaterlinia” (2011, Mykolaiv).

Ultima funcție ocupată era cea de șef al departamentului organizatoric și juridic al Tribunalului Comercial din regiunea Mykolaiv.

1 aprilie 2022

IURII RUF

Iurii Ruf (Iurii Dadak) s-a născut în ziua de 26 septembrie 1980 în localitatea Berejany, din regiunea Ternopil (în familia omului de știință Roman Dadak) și a murit din cauza bombardamentelor lansate de ocupanții ruși în ziua de 1 aprilie 2022. În ziua de 9 aprilie 2022, a fost înmormântat cu onorurile cuvenite la Cimitirul Lyciakivsk din Lviv.

Iurii Ruf, poet, editor, scenarist fondator al proiectului literar conceptual „Spiritul Națiunii”, unul dintre ideologii naționalismului *ofensiv* ucrainean și ai scenei rock-ului militar, pușcaș al Brigăzii 24 „Regele Danylo” a Forțelor Armate Ucrainene a fost de profesie om de știință – tehnolog în domeniul proceselor matematice de prelucrare a lemnului. A studiat la Universitatea Națională de Silvicultură din Ucraina și a obținut diploma de inginer tehnologic. În 2008, a devenit candidat al științelor tehnice, susținându-și teza de doctorat și obținând funcția de conferențiar.

Iurii Dadak a început să compună poezii de la vârsta de 14 ani.

În 2011, a renunțat la pseudonimul „Iurii Ruf” în timp ce

pregătea pentru publicare volumul de poezii *Lirica purpurie*. Este cunoscut pentru opiniile sale critice asupra poeziei moderne ucrainene.

Au urmat volumele: *Glasul sângelui* (coautor 2013); *Timpul revoluției* (2014); *La răsturnarea epocilor* (2015) dedicată soldaților războiului ruso-ucrainean; *Vocea baricadelor și al blindajelor* (coautor, 2015); *Vectorul opoziției* (coautor, 2015); *Vectorul opoziției* (2016); *Vectorul opoziției. Vectorul opoziției* (2018).

În 2018, a fost publicată cartea ilustrată pentru copii „Povestitorul de povești”, care a făcut parte din conceptul său de muncă pedagogică activă cu tinerii. Iurii și-a petrecut mult timp vorbind cu adolescenții atât în școli, cât și în diferite tabere.

În 2021, a fost publicată ultima lui carte *Vinil sau oțel?! (2021)*, pe care criticii o consideră una dintre cele mai puternice din opera sa.

De asemenea a fost autorul a cinci lucrări științifice.

Crescut în tradițiile rock-ului gotic și punk încă din tinerețe (The Offspring și Komu Vnyz) a scris versuri pentru mai multe trupe de rock din Ucraina.

Împ de mulți ani, Iurii a fost prezentatorul și scenaristul festivalului militar „Holodnyi Iar”. De asemenea, a avut realizări în diverse campanii anti-alcool, promovând un stil de viață sănătos.

Încă din primele zile ale invaziei ruse pe scară largă a Ucrainei a plecat voluntar pe front. Una dintre motivațiile de a fi prezent pe front a fost *demoscalizarea (demoscovizarea)* cercurilor militare largi care au fost impresionate de nihilismul față de limba ucraineană și de înaltele sarcini ideologice.

În data de 14 mai 2022, a fost decorat cu Ordinul „Pentru curaj” gradul III (post-mortem), iar în ziua de 6 decembrie a fost decorat cu „Insigna de onoare a Sf. Gheorghe” (post-mortem).

Multe trupe trupe rock au compus cântece în memoria lui.

În multe orașe au fost numite străzi cu numele lui și s-au dezvoltat plăci comemorative.

Iurii a trăit în Lviv și a avut două fiice.

2 aprilie 2022

EVHEN BAL

Evhen Bal s-a născut la 7 aprilie 1944 în orașul Kremenciuk, regiunea Poltava. A fost marinar militar timp de peste 30 de ani și a lucrat pe submarinele Flotei Nordice.

Și-a terminat serviciul ca navigator amiral al diviziei de submarine cu rachete strategice. S-a pensionat în 1992 cu gradul de căpitan de prim rang.

De la începutul războiului ruso-ucrainean, în 2014, Evhen Bal a fost voluntar activ în regiunea Azov.

În 2019, scriitorul și jurnalistul Evhen Bal a susținut o întâlnire creativă cu jurnaliști în cadrul festivalului media de la Bukovel unde a vorbit despre modul în care lucrează la 20 de kilometri de linia frontului.

În ziua de 18 martie 2022, soldații ruși au pătruns în casa scriitorului și au efectuat o așa-numită „percheziție”, în timpul căreia au găsit o fotografie în care era împreună cu pușcașii marini ucraineni, legitimația de membru al Uniunii Naționale a Scriitorilor din Ucraina și alte „dovezi ale fascismului”.

Bal a fost arestat și dus în camera de tortură din Mangus unde a fost bătut timp de trei zile. În ziua de 21 martie 2022 a fost eliberat, însă în 2 aprilie 2022 a murit din cauza bătăilor primite.

Au rămas în urma lui cărțile: *Ruta maritimă necunoscută*, *Meredianele navigatorului Bark* și *Cronicile câinelui Fylymon*.

2 aprilie 2022

MANTAS KVEDARAVIČIUS

Mantas Kvedaravičius (regizor de film lituanian) s-a născut în ziua de 28 august 1976 la Biržai și a murit în jurul datei de 2 aprilie 2022 în Mariupol, regiunea Donețk.

În 1998, a absolvit Facultatea de Istorie a Universității din Vilnius și este co-autor a 16 articole științifice. În același timp, a studiat antropologia la universitățile din New York și

Oxford, în 2013 și-a susținut teza de doctorat în antropologie socială la Universitatea Cambridge „Noduri de absență: moarte, vise și dispariții la granițele legalității în zona antiteroristă în Cecenia”

În timp ce lucra în Cecenia la teza de doctorat a filmat primul său film documentar „Barzah” (2011), regia, scenariul și montajul îi aparțin. Filmul povestește despre disparițiile oamenilor din Cecenia în timpul lui Ramzan Kadyrov, o parte semnificativă a casetei a fost filmată în secret. Filmul a fost prezentat la mai multe festivaluri internaționale de film, inclusiv cel de-al 61-lea Festival Internațional de Film de la Berlin și a primit o serie de premii, printre care Silver Crane Award la categoria documentar, Premiul pentru cel mai bun

film baltic la Festivalul Dark Nights (2011) și premiul organizației „Amnesty International”.

În 2016, Kvedaravičius a filmat al doilea film documentar, de asemenea de lungă durată, „Mariupol”, bazat pe exemplul de viață din orașul Mariupol, consecințele războiului din Donbass, ciocnirea dintre pașnici și militari și vechiul și noul în societatea ucraineană. Filmul a fost prezentat la cea de-a 66-a ediție a Festivalului Internațional de Film de la Berlin și a primit și premiul „Silver Crane”.

În 2019, Kvedaravičius a filmat al treilea film al său, „Partenonul” (lit. Partenonas), care se află la intersecția cinematografiei de lungmetraj și documentar. Premiera filmului a avut loc la cea de-a 76-a ediție a Festivalului de Film de la Veneția, ca parte a așa-numitei Săptămâni a Criticilor de Film. Filmul a fost filmat la Istanbul, Atena și Odesa, în centrul imaginii sunt trei personaje: un refugiat din Sudan, o prostituată ucraineană și un turc angajat în trafic de persoane. Acesta este un „film dificil, dureros, uneori de neînțeles, dar rezonază cu un ecou inexplicabil al materiei vii înrădăcinate în inima Europei”.

În 2022, Mantas s-a întors la Mariupol, Ucraina, pentru a fi alături de oamenii pe care i-a întâlnit și i-a filmat în 2015. Pe 3 aprilie, au existat informații că a murit în vecinătatea Mariupolului, unde a vrut să filmeze o continuare a filmului său „Mariupol”. Potrivit primelor relatări, o rachetă a lovit mașina în care se afla, a fost dus la spital, dar nu a putut fi salvat.

Două zile mai târziu, prietena lui, actrița Anna Belobrova, și jurnalista Albina Lvutyna, care era cu el în Ucraina, au raportat că, de fapt, regizorul murise cu câteva zile mai devreme: în timp ce încerca să ia trei femei și un copil din zona de război, a fost capturat de armata rusă și împușcat, probabil după tortură. Versiunea falsă a morții lui Mantas Kvedaravičius a fost necesară pentru ca rudele lui să-i poată duce trupul neînsuflețit prin teritoriul Rusiei.

9 aprilie 2022

BOHDAN SLIUȘCYNISKYI

Poetul, compozitorul, profesorul Bohdan Sliușcynskyi s-a născut în ziua de 1 aprilie 1947 în localitatea Streptiv din regiunea Lviv.

Între anii 1964-1971 a învățat la Școala de Muzică de Stat „S. Liudkevyci”, din Lviv, la Catedra de Instrumente Populare, la Secția Acordeon;

Între anii 1970-1972 studiază la Institutul Politehnic din Lviv, specializarea „Mașini și tractoare”;

Între anii 1975-1980 urmează cursurile Institutului de Stat de Arte și Cultură din Habarovsk, specializarea „Lucrător în club de înaltă calificare – dirijor de orchestră, de amatori, de instrumente populare”;

În anul 1995 a absolvit cursul complet al Institutului Ucrainean de Pregătire Avansată a Managerilor Educaționali, specializarea „Managementul Resurselor de Muncă” cu calificările de economist, manager de personal;

În anul 2000 a absolvit studiile doctorale ale Academiei Internaționale a Personalului, a susținut teza de doctorat, primind diploma științifică „Doctor în filozofie și sociologie”.

Și-a început cariera când era student. Primul său loc de muncă a fost concertmaster al unui studio pentru copii din Lviv.

După ce a terminat armata, din 1969 a condus un ansamblul de acordeoane, iar în perioada 1971-1972, a predat la Școala de Seară de Educație Muzicală Generală din Lviv.

În 1972, a plecat la Sahalim, unde a început să lucreze la Școala de Muzică pentru Copii, mai întâi ca profesor, iar mai târziu ca regizor.

Din 1979 până în 1983, a fost șeful Departamentului de Cultură al comitetului executiv regional al regiunii Sahalin.

În 1983, s-a întors în Ucraina, în orașul Jdanov, regiunea Donețk. Din 1983 până în 1985, a deținut funcția de director adjunct al Palatului de Cultură al Combinatului Metalurgic „Ilici”, apoi din 1985 până în 1986, a condus școlile de muzică pentru copii nr. 1 din orașul Jdanov .

Din 1986 până în 2000, a fost șeful culturii din Jdanov și, din 1989, al consiliului orașului Mariupol. În timpul mandatului său ca șef al departamentului cultural din Jdanov (Consiliul orașului Mariupol), a deschis Muzeul Vieții și Etnografiei Poporului din Regiunea Azov (1989), Muzeul Literar (1996), o școală de artă pentru copii (1991) și Parcul cultural și recreativ Veselka, Biblioteca istorică „M. Hrușevskyi” (1993), Teatrul de păpuși (1997).

În perioada 2000-2003, este profesor asociat al Departamentului de Muzicologie, adjunctul șefului de catedră și adjunctul decanului Facultății de Științe Umaniste a Universității Tehnice de Stat Pryazovsk.

Din 2002, este membru al Uniunii Naționale a Scriitorilor din Ucraina, iar din 2015 până în 2022, a condus organizația regională Donețk a UNSU.

Din 2003, și-a continuat activitățile didactice la Universitatea de Stat din Mariupol, unde a lucrat până la sfârșitul vieții. În această instituție de învățământ a evoluat de la conferențiar al catedrei de discipline socio-politice, decan al

facultății de filologie la profesor, șef al catedrei de științe politice, filozofie și sociologie.

În 2016 a deschis specialitatea „Sociologie” la universitate, un an mai târziu, în 2017, a deschis un Laborator de Sociologie.

În data de 1 iulie 2020, numele profesorului, academician al Academiei Ucrainene de Științe a Școlii Superioare din Ucraina, Bohdan Vasyliovyci Sliuscytskyi, a fost introdus în publicația „Fondul de aur al națiunii. Potențialul științific și educațional al Ucrainei”.

Din 2011 până în 2022, a fost profesor la Departamentul de Filosofie și Sociologie a Universității de Stat Mariupol.

Bohdan Sliuscytskyi a fost autorul a peste 186 de lucrări științifice, printre care monografiile: „De la puterea familiei la puterea de stat”; „Societate. Cultură. Birocrație”; „Comunicarea interculturală în regiunea Azov ucraineană”. De asemenea a scris cărțile „Sociologia culturii muzicale”; „Istoria gândirii socio-politice” și 12 manuale educaționale și metodologice pentru studenții instituțiilor de învățământ superior, multe articole pentru dicționare enciclopedice, articole în monografii colective și reviste științifice etc.

Bohdan Sliuscytskyi este autorul volumelor de poezii: „Speranța obosită” (1997), „În brațele timpului” (1999), „Respirația vântului” (2005), „Roua zorilor” (2010), „Anotimpurile” (2013), „Ploaie de stele” (2017), „Muzica epocilor” (2021), „Ecouri” (1998), „Surse”, „Vântul de toamnă” (1999), precum și a unui volum de proză „Pe drumurile vieții” (2017).

Bohdan Sliuscytskyi a murit în ziua 9 de aprilie 2022 în timpul bombardării orașului de către ocupanții ruși, o schijă de obuz l-a lovit în inimă.

Era căsătorit și avea copii și nepoți.

13 aprilie 2022

BIJAN ȘAROPOV

Scriitorul Bijan Șaropov (biolog și biofizician ucrainean, soldat al Forțelor Armate ale Ucrainei, participant la Războiul Ruso-Ucrainean, Erou al Ucrainei post-mortem, 2023) s-a născut în ziua de 7 octombrie 1989, în Dușanbe, Republica Socialistă Sovietică Tadjikă și a murit în ziua de 13 aprilie 2022, în satul Boroze, Regiunea Harkiv.

Din 1995, familia lui a locuit la Kiev, iar el a studiat la Departamentul de Biologie, al Facultății de Științe ale Naturii din cadrul Academiei Movilene din Kiev și la Institutul de Fiziologie al Academiei Naționale de Științe a Ucrainei.

A participat la Euromaidan și în anul 2014 a luptat în regiunea Luhansk, în batalionului de voluntari „Aidar”.

În anul 2019, și-a susținut teza de doctorat și a obținut Premiul Fundației „Platon Kostyuk” al Societății Științifice „Taras Șevcenko”.

S-a întors în armată de la începutul invaziei ruse, a participat la luptele pentru eliberarea regiunii Kiev, a intrat în Cernobîl, a eliberat și a apărat orașul Izium.

În data de 13 aprilie 2022, în timp ce desfășura o misiune Bijan și camarazii săi de arme au dispărut, iar în data de 28 februarie 2023 a fost anunțată oficial moartea lui.

În ziua de 20 martie 2023, în Piața Independenței din Kiev a avut loc un rămas bun de la Bijan Șaropov. A fost înmormântat pe Aleea Gloriei din Cimitirul Lukianiv.

Bijan Șaropov este autorul unui număr de lucrări literare, jurnalistice și științifico-populare. A debutat cu povestirea „Avem un armistițiu aici” în volumul „Vocea războiului” (2017). A fost finalistul primului concurs de povestiri istorice „ProMynule” (Despre trecut) cu povestea „Primul călăreț”. De asemenea este autorul a numeroase articole jurnalistice despre naționalism, dar și multe articole științifice.

I s-a acordat titlul de „Erou al Ucrainei” și ordinul „Steaua de Aur” (29 septembrie 2023, post-mortem) pentru curaj și eroism demonstrat în apărarea suveranității statului și a integrității teritoriale a Ucrainei. De asemenea, a primit mulțumirile Academiei Naționale de Științe din Ucraina pentru participarea sa la operațiunea antiteroristă în calitate de voluntar.

21 aprilie 2022

SERHII BALAMUTOVSKYI (SKALD)

Serhii Balamutovskyi (pseudonim literar – Serhii Skald, indicativul de apel – Șprot) s-a născut în ziua de 12 noiembrie 1979, la Cernăuți și a murit în ziua de 21 aprilie 2022, împușcat într-un schimb de focuri cu ocupanții ruși, pe o stradă din Mariupol, regiunea Donețk.

Serhii Balamutovskyi a fost poet ucrainean, activist public, soldat al regimentului „Azov” al Gărzii Naționale a Ucrainei, participant la războiul ruso-ucrainean. Cetățean de onoare al Bucovinei (2022, post-mortem).

A scris și a publicat din 2010. Este autorul volumului „Decolarea. Rime de calibrul 5.45” (2018) și „Altul” (2021), este și coautor al culegerii de poezii naționaliste „Glasul sângelui” (2013).

A participat la Revoluția Demnității și a mers pe front ca voluntar în 2014. A fost în grupul cercetașilor Corpului de Voluntari al Sectorului de Dreapta. Participant la luptele pentru aeroportul Donețk și satul Pisky. După două contuzii în război, a devenit comandantul celei de-a 16-a companii de rezervă.

Odată cu începutul invaziei rusești pe scară largă a Ucrainei, a plecat pe front. A plecat la Kiev pe 27 februarie, s-a alăturat unității separate „Azov”. Pe 28 martie a aterizat în orașul Mariupol. A fost unul dintre apărătorii „Azovstalului” din Mariupol. A suferit o comoție cerebrală în primele ore de ședere la Mariupol. A stat o zi în spital și a revenit în apărare.

A murit pe 21 aprilie 2022 în urma unei răni de glonț care i-a perforat plămânii, în luptele de stradă. Doctorul nu a avut timp să-l ajute.

Au rămas în urma lui copiii. A fost incinerat în crematoriul din Kiev și înmormântat în ziua de 21 iulie 2023 la Cernăuți.

Strada Komarova din Cernăuți a fost redenumită strada Serhii Skald.

22 aprilie 2022

SERHII BUROV

Serhii Burov (istoric, etnograf și scriitor, dr. în științe tehnice, membru al Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina, al Uniunii Naționale a Cineaștilor din Ucraina, al asociației literare „Azovie” și Cetățean de onoare al Mariupolului, din 21 decembrie 2004) s-a născut în ziua de 28 iunie 1937 în Mariupol și a murit în ziua de 21 aprilie 2022, tot în Mariupol.

În 1960, a absolvit Institutul Metalurgic din Mariupol. A fost de profesie tehnolog, specialist șef în producția de oțel la „Azovmaș”, unde a lucrat mai bine de 35 de ani. Sub controlul său ingineresc, cuptoarele „Azovelektrostal” au fost reconstruite.

Iar seara, după o muncă obositoare, scria eseuri pentru ziarele locale și făcea notițe pentru cărțile viitoare. În timpul liber, se ocupa de cinematografie. Serhii Burov și-a dedicat viața istoriei Mariupolului său natal.

A fost autorul proiectului de televiziune „Trecutul Mariupolului” (pe postul TV „Sigma”, 983 de episoade). Acestea sunt povești despre mariupoleni de seamă, artiști, scriitori,

muzicieni și despre diverse perioade istorice care au văzut străzile orașului Mariupol.

Serhii Burov este autorul cărților:

„Trecutul Mariupolului” (2003);

„Mariupol și mariupolenii” (2011);

„Mariupol în constelația Lyra”;

„Din istoria Teatrului din Mariupol. Ani, evenimente, nume” (coautor cu S. I. Otcenașenko).

A scris multe eseuri despre istoria locală, despre istoria Mariupolului și a regiunii Azov în mass-media din Mariupol și Ucraina.

Începând din anul 1960, Serhii Burov a fotografiat orașul. Acum, rămășițele arhivei sale foto sunt probabil cea mai mare gamă de fotografii istorice din Mariupol, după fotografiile lui Pavlo Kașkel.

La începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Rusia, soții Burov locuiau într-un bloc de apartamente de pe strada Troițka din Mariupol. Nu au coborât la subsol în timpul bombardării orașului. S-au ascuns în apartament.

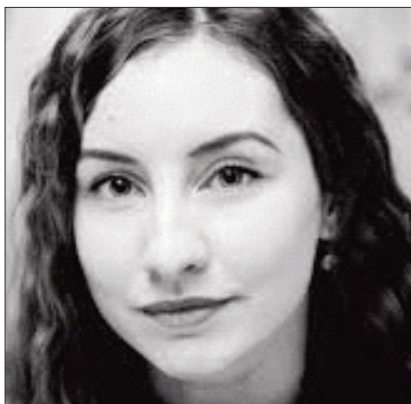
Valentina și Serhii Burov au trăit împreună timp de 60 de ani. Soțul a supraviețuit soției sale timp de 15 zile. Valentina Burova a murit pe 16 martie 2022, Serhii Burov a murit pe 21 aprilie 2022 în timpul asediului și bombardamentului orașului de către trupele ruse. Serhii Burov a fost înmormântat la cimitirul Crimeea Veche din Mariupol, nu se știe unde este înmormântată soția sa.

23 aprilie 2022

VALERIA HLODAN

Printre victimele atacului armatei ruse cu rachete asupra Odesei, din 23 aprilie 2022 s-au numărat și jurnalista Valeria Hlodan, mama ei și fiica ei în vârstă de trei luni.

Valeria s-a născut în Herson, era absolventă a Facultății de Jurnalism din Odesa, a lucrat ca PR manager într-o serie de companii. „A fost mereu zâmbitoare și fericită să ajute”, scrie o cunoscută de-a ei de la universitate.

Pe pagina de Facebook a Valeriei, există o fotografie de la Borodianka bombardată, inclusiv celebrul dulap cu un cocoș pictat pe el. Valeria i-a susținut pe voluntari și a protestat împotriva războiului.

Iurii, soțul Valeriei, a ieșit până la magazin înainte de atac.

28 aprilie 2022

VIRA HARYCI

Jurnalista ucraineană și producătoarea Radio Libertatea Vira Haryci s-a născut în ziua 12 septembrie 1967 și a murit în ziua de 28 aprilie 2022, în Kiev, în timpul unui atac cu rachete al trupelor ruse asupra capitalei Ucrainei. Ea este al 23-lea dintre lucrătorii mass-media uciși ca urmare a invaziei ruse asupra Ucrainei din 24 februarie 2022.

A lucrat ca producător la redacția de știri al postului „1+1”, din ianuarie 2005 până în decembrie 2016.

Din mai 2017 până în februarie 2018, Vira Hyrycy a lucrat pentru Espresso TV.

Din 1 februarie 2018, a lucrat pentru Radio Svoboda, în Kiev.

În seara zilei de 28 aprilie 2022, o rachetă rusă de „înaltă precizie” (trasă în timpul vizitei secretarului general al ONU Antonio Guterres) a lovit o casă din cartierul Șevcenkyvskyi în care locuia jurnalista. Trupul ei a fost găsit sub dărâmături abia în dimineața zilei de 29 aprilie.

Jurnalista ucraineană și-a ajutat colegii din Belarus și Afganistan să scape de persecuție. Ea a găzduit jurnaliști și le-a găsit un „adăpost sigur” în Kiev, a spus jurnalistul de Radio Europa Liberă Rikard Iuzviak. Potrivit acestuia, Vira a jucat un rol cheie în salvarea colegilor din regimul președintelui Republicii Belarus Oleksandr Lukașenko și de mișcarea islamistă talibană.

„Vira a jucat un rol cheie în a-i ajuta pe colegii noștri afgani și belaruși să găsească un refugiu sigur la Kiev, deoarece amenințările talibanilor și a lui Lukașenko au devenit din ce în ce mai reale în ultimii câțiva ani. Este o lume crudă”, scrie Rikard Iuzviak.

29 aprilie 2022

MAKSYM MEDYNSKYI

Maksym Medynskyi (jurnalist ucrainean, voluntar, locotenent al Forțelor Armate ale Ucrainei. Cavaler al Ordinului „Pentru Curaj” gradul III – 2022, post-mortem și Cavaler al Ordinului Bohdan Hmelnytskyi – 2022, post-mortem) s-a născut în ziua de 22 martie 1989, în localitatea Bolgrad, Regiunea Odesa și a căzut în luptă în ziua de 29 aprilie 2022, lângă Harkov, ca urmare a bombardamentelor de artilerie ale ocupanților ruși.

A absolvit Institutul de Jurnalism al Universității Naționale „Taras Șevcenko” din Kiev. A lucrat în serviciul de presă al Ministerului Infrastructurii al Ucrainei, precum și în echipa care a ajutat Naftogaz în războiul gazelor și a împiedicat lansarea Nord Stream-2.

În anul 2014 s-a încorporat voluntar și a încheiat serviciul militar în calitate de adjunct al comandantului bateriei de mortiere a batalionului 1. A fost demobilizat în 2015.

Odată cu începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, fără ezitare, s-a înrolat din nou.

În ziua de 11 mai 2022, la Cimitirul Baikovo din orașul Kiev a avut loc o ceremonie de rămas bun pentru Maksym.

A fost înmormântat în ziua de 12 mai 2022 în satul Ksaverivka, raionul Biloțerkiv, regiunea Kiev.

În ziua de 6 septembrie 2022, o placă memorială în cinstea sa a fost instalată pe peretele Liceului din Bolgrad unde a studiat Maksym Medynskyi.

În ziua de 24 august 2023 a fost lansată melodia „Incredibilul tău drum” a trupei „Karta Svitu” (Harta Lumii), dedicată memoriei lui Maksym Medynskyi.

În orașul Bolgrad, Regiunea Odesa, o stradă a fost numită după Maksym Medynskyi.

1 mai 2022

EVHEN STARYNEȚ

Evhen Staryneț (soldat, șofer al al departamentului de automobile al brigăzii de Apărare Teritorială Terestră a Forțelor Armate ale Ucrainei) s-a născut în ziua de 15 mai 1975 în orașul Vinnyția și a căzut în luptă în ziua de 1 mai 2022, în apropierea localității Popasna, regiunea Luhansk.

Evhen Staryneț a absolvit Liceul Militar „Ivan Bohun” din Kiev.

A absolvit Universitatea de Relații cu Piața din Kiev, Academia Națională de Afaceri Interne, specializarea în drept și s-a calificat ca avocat.

A ocupat funcții de conducere în multe întreprinderi, în 2012 s-a alăturat Companiei Regionale de Radiodifuziune de Stat Cerkasy în calitate de director general adjunct pentru finanțe.

Din decembrie 2017 până în decembrie 2019 a ocupat funcția de director al sucursalei Direcției Regionale Cerkasy Radiodifuziunii Publice.

Odată cu începutul invaziei ruse a Ucrainei în 2022, s-a înrolat în rândurile Apărării Teritoriale Terestre din Cerkasy.

A murit în ziua de 1 mai 2022 în timpul respingerii atacului inamicului și bombardării pozițiilor de apărare ale grupului comun de comandă din apropierea orașului Popasna, regiunea Luhansk.

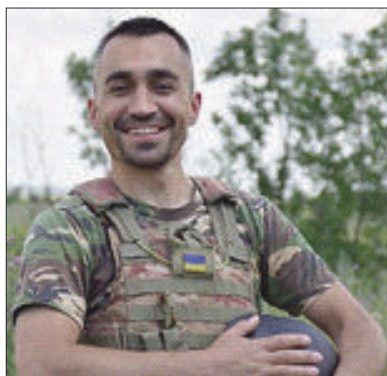
A fost înmormântat în Cerkasy.

A primit Ordinul „Pentru curaj” gradul III (post-mortem 2022).

4 mai 2022

OLEKSANDR MAHOV

Oleksandr Mahov (jurnalist militar, sergent în Forțele Armate ale Ucrainei, cavaler al Ordinului „Pentru Curaj” gradul III – post-mortem, 2022) s-a născut în ziua de 17 aprilie 1986 în Vorosylovhrad și a căzut în luptă în ziua de 4 mai 2022 în timpul apărării satului Dovhenka, din regiunea Harkov.

A absolvit Universitatea Națională a Ucrainei de Est numită „Volodymyr Dal” (specializare în jurnalism). A lucrat la televiziunea regională Luhansk, la postul orășenesc „IRTA”, corespondent la posturile TV „Ucraina”, „Ucraina 24”, „Dom” (2021-2022), ilustra evenimentele din zona de luptă, și conducea podcastul „Vyiskkor”. În 2017 a fost în delegație în Antarctica.

În 2015 s-a mobilizat în mod voluntar, a luptat ca mitralior antiaerian în brigada 57 separată de infanterie motorizată. A luat parte la luptele de lângă Horlivka – în Zaițevo și Maiorsk.

În perioada 20 februarie – 5 martie 2020, a fost singurul reprezentant al mass-mediei ucrainene ca observator în Novii Sanjary, regiunea Poltava, împreună cu evacuații din Wuhan, China.

Odată cu începutul invaziei rusești pe scară largă a Ucrainei, în 2022, el a mers din nou pe front.

Oleksandr Mahov a fost un corespondent de război talentat. Un jurnalist pentru care războiul din Ucraina a devenit nu doar un reportaj, ci o poveste personală. Originar din Luhansk, el a experimentat sosirea „lumii rusești”, raportând din Donbas despre ororile acesteia. Când și-a dat seama că este timpul să lupte, și nu să filmeze, s-a transformat dintr-un soldat al războiului informațional într-un soldat al războiului adevărat. A trecut de punctele cele mai fierbinți. În ultima sa bătălie, a aruncat în aer un BMP inamic. A luptat pentru libertatea Luhanskului său natal unde era sortit să se întoarcă doar în numele străzii.

A fost înmormântat pe 9 mai 2022 la cimitirul Berkoveț. Au rămas în urma lui fiul său, Vladislav și logodnica, Anastasia Blyșcyk.

În ziua de 5 mai 2022, președintele Ucrainei, Volodymyr Zelenskyi, și-a început discursul anunțând decesul lui Oleksandr Mahov.

Pe 27 octombrie 2022, în Kiev o stradă și o stație de tramvai au fost numite Oleksandr Mahov, iar în ziua de 26 decembrie 2022, strada Oleksandr Ostrovskyi din Izyim a fost redenumită strada Oleksandr Mahov.

4 mai 2022

OLEKSANDR BEREJNYI

Autor a patru culegeri de poezie, Oleksandr Berejnyi, în vârstă de 57 de ani, a făcut parte din garda paramilitară a căii ferate Prydniprovska. Odată cu începutul războiului, Oleksandr s-a înscris voluntar. El a murit în ziua de 4 mai 2022, în timp ce efectua o misiune de luptă lângă Stryi, în regiunea Harkov.

Oleksandr a scris și în timpul războiului, prietenii săi i-au dat soției lui un caiet cu poezii, pe care le-a semnat: „Harkiv. Poezii sub foc. El și ea”. Văduva plănuiește să publice acest volum de poezii în memoria soțului ei.

7 mai 2022

ILLIA CERNILEVSKYI

Poetul, cântărețul, compozitorul și traducătorul ucrainean Illia Cernilevskyi s-a născut în ziua de 10 iunie 1991 la Kiev, în familia poetului, regizorului de film, profesorului de teatru la Universitatea Națională de Teatru, Cinema și Televiziune din Kiev, Stanislav Cernilevskyi. Mama lui Illia – Olha Cernilevska (înainte de căsătorie Borysenko) este editor literar, director de dublare, producător, a lucrat ca redactor-șef și șef al departamentului de dublare al postului de televiziune „1+1”.

Illia a scris poezii încă din copilărie și a cântat. În anii adolescenței, a început să viseze la o carieră de muzician și a învățat să cânte la chitară și la pian.

Din 2004 până în 2006, a învățat la Liceul Umanitar Ucrainean.

Între 2006-2008, a urmat Școala de Specialitate nr.159.

În 2012, a absolvit Universitatea Națională de Teatru, Film și Televiziune din Kiev, „I. K. Karpenko-Karyi”, cu specializarea regie de film și televiziune.

Illia nu a făcut regie, însă a lucrat cu cuvintele și și-a dezvoltat activ o carieră muzicală. El este autorul volumului de

poezii în limba rusă „Împărțiți spațiul” (2011). Timp de mai bine de 10 ani, a lucrat ca traducător, în special de cântece, pentru dublarea filmelor și filmelor de animație, pentru studiourile *Disney*, *Universal* și *Sony*.

Cernilevskyi este autorul a peste 50 de cântece în limba rusă, pe care le-a interpretat el însuși. Cele mai cunoscute dintre ele sunt „Umerii tăi miros a lapte și miere”, „Zgârie-norii”, „Nu iubesc pe nimeni”, „Ecou amar”, „Winston”. După începutul invaziei ruse în 2022, a decis că nu va mai scrie niciodată în rusă, dar nu a avut timp să scrie melodii noi.

În noiembrie 2023, a fost publicată o colecție de poezii ale sale „Sunt o pasăre printre plase de mascare” (Ujhorod, 2023).

După începerea invaziei rusești pe scară largă a Ucrainei, a fost voluntar în Apărarea Teritorială a Kievului, iar pe 8 martie a intrat în rândurile Forțelor Armate ale Ucrainei, neavând experiență de luptă. A slujit în brigada 110, unitatea militară A4007. A murit în ziua de 7 mai 2022, în regiunea Donețk, în urma atacurilor cu mortiere ale inamicului.

„În bătălia de lângă Avdiivka, a murit tânărul și talentatul poet ucrainean Illia Cernilevskyi. Durerea și mânia au pus stăpânire pe mine, dar am înțeles că trebuie să fac un cântec versurile lui, în memoria lui și a tuturor eroilor ucraineni căzuți în luptă. Am aflat că Illia s-a oferit voluntar să ne protejeze de vecinul din est, care a îmbrăcat hainele morții. Illia a ales calea unui războinic pentru a ne proteja de hoarda rusă”, a scris Vitalii Ponomarenko, care a pus o poezie a lui Illia pe muzică și a numit cântecul „Zaviriuha”.

Și degetul mâinii drepte îmbrățișează inelul
Atât de puternic, ca o mamă copilul
Și auzind salve de tunuri vrăjmașe
Îmi spun cu încredere:
Mă voi întoarce.

8 mai 2022

VASYL BOHACI

Scriitorul Vasyl Bohaci (cunoscut ca Domaha, sau ca Ivan Bohdan – pseudonim literar, locotenent colonel al Serviciului de Securitate al Ucrainei, participant în războiul ruso-ucrainean. Erou al Ucrainei din anul 2023, post-mortem) s-a născut în ziua de 16 august 1979 în localitatea Volnovaha, din regiunea Donețk și a murit în ziua de 8 mai 2022 în Mariupol, regiunea Donețk.

Absolvent al Universității Naționale din Donețk „Vasyl Stus”. În timpul războiului ruso-ucrainean, a servit în Serviciul de securitate al Ucrainei. Din 2014, a apărut regiunea natală Donețk de invadatorii ruși. Locuia cu familia la Mariupol.

În 2015, a fost supus la represiuni politice și a petrecut 3 săptămâni în centrul de detenție preventivă Bahmut, într-un caz inventat. Pe urmă s-a întors la serviciu. Ulterior, a scris trei cărți sub pseudonimul Ivan Bohdan: „Mariupol 2014”, „Prizonieri patrioți”, „De cealaltă parte a tranșeelor”.

Când a început invazia pe scară largă, Vasyl a rămas în Mariupol împreună cu mai mulți colegi. Când orașul a fost înconjurat, s-a alăturat militarilor regimentului „Azov”.

În ziua de 4 aprilie 2022, a fost grav rănit și a fost internat în spitalul „Azovstal”.

A murit în ziua de 8 mai 2022 ca urmare a unei bombe care a lovit buncărul în care se adăpostea.

În iulie 2022, cadavrul lui Vasyl Bohaci a fost transportat în Ucraina, de pe teritoriul controlat de gruparea teroristă.

În ianuarie 2023, familia a primit confirmarea din analiza ADN.

A fost înmormântat pe 16 ianuarie 2023 la Cimitirul Lukyaniv din Kiev.

A lăsat în urmă pe mama lui, soția Alyona, și doi fii: Ivan și Bohdan.

Vasyl a devenit Erou al Ucrainei cu acordarea ordinului „Steaua de Aur” (12 iunie 2023, post-mortem) și Ordinul „Pentru curaj” gradul III (aprilie 2022 post-mortem).

11 mai 2022

DENYS ANTIPOV

Traducătorul ucrainean Denys Antipov (profesor, locotenent al Forțelor Armate ale Ucrainei, participant la războiul ruso-ucrainean. Cavaler al Ordinului Bohdan Hmelnytskyi gradul III, anul 2022, post-mortem) s-a născut în ziua de 30 iunie 1989, în Ivano-Frankivsk și a căzut în luptă în ziua de 11 mai 2022, la vârsta de 32 de ani, lângă satul Dovhenke, districtul Izium, regiunea Harkiv.

Absolvent al Universității Naționale „Taras Șvcenko” din Kiev (2012) și al masteratului cu specializare în limba și literatura coreană.

A lucrat de mai multe ori în Coreea de Sud, dar și profesor la Departamentul de Limbi și Literaturi din Orientul Îndepărtat și Asia de Sud-Est al Institutului Educațional și Științific de Filologie al Universității Naționale „Taras Șevcenko”.

A fost participant activ la Revoluția Demnității din 24 noiembrie 2013.

În februarie 2015, s-a oferit voluntar în grupul tactic al batalionului 5, al Brigăzii Aeromobile 81. A luat parte la

bătălii din apropierea aeroportului Donețk, în zona industrială Avdiivka și la Svitlodar.

În 2016, s-a întors din război cu funcția de comandant al plutonului de recunoaștere din cadrul batalionului în care a luptat.

Odată cu începutul invaziei ruse a Ucrainei, Denys Antipov a mers pe front.

La începutul lunii martie 2022, a fost rănit în luptă în apropierea orașului Izium, dar a revenit pe front, în ciuda faptului că nu și-a revenit complet.

A murit în ziua de 11 mai 2022 lângă satul Dovhenka din regiunea Harkov, în urma bombardamentelor de artilerie.

În data de 9 august 2022, o stradă din localitatea Hotymyr a primit numele lui.

În data de 27 octombrie 2022, o stradă din orașul Kiev a primit numele lui.

În data de 11 mai 2023, la mormântul lui Askold a fost dezvelită o placă comemorativă în memoria lui Denys Antipov. În aceeași zi a avut loc premiera filmului documentar, în memoria lui, intitulat „Ori noi. Ori ei”.

În data de 13 iulie 2023, în cadrul ședinței, Consiliul Orășenesc al Kievului, i s-a acordat titlul de „Cetățean de onoare al Kievului” (post-mortem).

17 mai 2022

KOSTIANTYN KIȚ

Kostiantyn Kiț (operator video, fotograf, soldat al Forțelor Armate ale Ucrainei, Cavaler al Ordinului „Pentru Curaj” gradul III (2022, post-mortem).

A lucrat ca operator video pentru postul de televiziune „Avers” din Luțk .

În anii 2015-2016 a apărut Ucraina de trupele rusești.

În ziua de 5 martie 2015 i s-a conferit insigna Forțelor Armate ale Ucrainei „Demnitate și Onoare”.

În ziua de 8 martie 2022, a fost mobilizat la Forțele Armate ale Ucrainei, a fost trimis la Cerkasy, unde se forma brigada în care a luptat lângă Severodonețk.

A murit în ziua de 17 mai 2022, lângă așezarea Iakovlivka din regiunea Donețk. Potrivit altor date, locul în care stătea, în orașul Bahmut, din regiunea Donețk, a fost bombardat. Kostiantyn Kiț s-a trezit sub dărâmături.

Au încercat să-l salveze, dar a murit la terapie intensivă.

A fost înmormântat în ziua de 25 mai 2022 pe Aleea de Onoare a cimitirului din localitatea Harazdja.

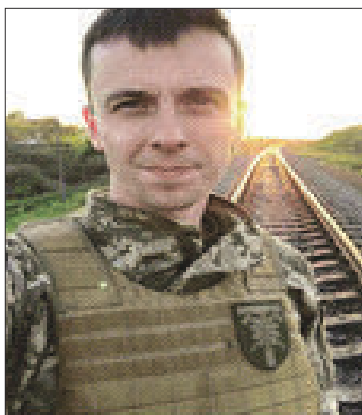
A lăsat în urmă soția și doi fii.

26 mai 2022

ROMAN JUK

Roman Juk (fotograf, operator video, sergent al Forțelor Armate ale Ucrainei, Cavaler al Ordinului „Pentru Curaj” gradul III (2023, postmortem) s-a născut în ziua de 13 august 1987 în orașul Mukacevo, din regiunea Transcarpatică a Ucrainei și a căzut în luptă în ziua de 26 mai 2022, lângă Orihiv, regiunea Zaporijia.

Împreună cu soția sa, au avut un microbrand comun *Povna banka* (Borcanul plin), au făcut dulceață din fructe de pădure din Carpați.

A fost unul dintre fondatorii proiectului de voluntariat Cysto (Curat), proiect care se ocupa de curățarea râurilor, parcurilor și lacurilor de acumulare.

Odată cu începutul invaziei rusești pe scară largă a Ucrainei a mers pe front ca voluntar.

A făcut parte din plutonul de artilerie al brigăzii 128 separate de asalt montan. A murit în ziua de 26 mai 2022, în timpul bombardamentelor de artilerie în apropierea orașului Orihiv din Zaporijea.

A fost înmormântat în ziua de 31 mai 2022 în orașul natal.

A lăsat în urmă soția și doi copii.

În afară de ordinul „Pentru curaj” gradul III (18 iulie 2023, post-mortem) i s-a conferit insigna „Pentru serviciul exemplar în serviciul militar” gradul III și nominalizare specială „Pentru devotamentul profesiei în cele mai grele condiții” a concursului „Onoarea profesiei-2022”.

În luna octombrie 2022, 13.000 de bulbi de lalele au fost plantați în Mukacevo în onoarea lui Roman Juk în fața Universității de Stat din Mukacevo.

Memoriei lui Roman a fost dedicat videoclipul „Curăță Carpații ca pe lângă propria ta casă” (El a fost autorul acestui slogan).

Un războinic al luminii care s-a întors la familia și frații săi ca un înger. „La revedere lui Roman Juk” .

În memoria lui Roman Juk și a apărătorilor Ucrainei din Transcarpatia căzuți pentru eliberarea Ucrainei, M. Karpenko a scris un cântec și a creat un videoclip muzical „Soarta mea, soartă” (cântecul unui soldat transcarpatic).

28 mai 2022

VITALII DEREH

Vitalii Dereh (jurnalist, salvator voluntar, soldat, călător neobosit, motociclist împătimit) s-a născut în ziua de 3 septembrie 1987, în Ternopil și a căzut în luptă în ziua de 28 mai 2024 lângă Luhanske.

Vitalii Dereh a avut o viață plină de culoare, plină de aventuri interesante, adesea periculoase și cu experiențe unice.

O viață în care au existat drumețiile montane preferate și experiența de supraviețuire în sălbăcie, motociclete și excursii la marginea lumii. A fost Maidanul – primul său război, când Vitaly, sub gloanțe, a trebuit să transporte răniții și ucișii. Mai târziu, experiența războiului cu moscoviții din 2014-2015 în batalionului „Aidar”, a lucrat ca salvator în viața civilă și pe urmă în Marele Război.

În februarie-martie 2022 a făcut parte din grupurile de cercetași, a îndeplinit misiuni în teritoriile ocupate din regiunile Kiev și Jytomyr.

Din aprilie 2022, deja în calitate de sergent și comandant al departamentului antitanc al bateriei antitanc a batalionului 3 al brigăzii speciale 1 „Ivan Bohun”, a participat la operațiuni militare pe frontul de est de lângă Popasna și pe arcul Svitlodar.

Vitaly Dereh, în vârstă de 34 de ani, a murit în ziua de 28 mai 2022 în urma unui atac aerian în apropierea satului Luhanske, districtul Bahmut.

Un an mai târziu, în ziua de 8 iulie 2023, i s-a acordat post-mortem titlul de Erou al Ucrainei cu acordarea ordinului „Steaua de Aur”.

30 mai 2022

FRÉDÉRIC LECLERC-IMHOFF

Frédéric Leclerc-Imhoff (jurnalist și reporter francez) s-a născut în ziua de 27 decembrie 1989 în Paris și murit ziua de 30 mai 2022 în regiunea Luhansk, lucrând pentru BFM TV.

Frédéric Leclerc-Imhoff a fost ucis în data de 30 mai 2022 după ce o mașina care mergea să evacueze 10 oameni a

fost bombardată în apropiere de orașul Severodonețk din regiunea Luhansk. Jurnalistul avea 32 de ani și lucra de șase ani la canalul de știri BFM TV.

După anunțul morții sale, președintele Franței, Emmanuel Macron, a scris un mesaj pe twitter. „Jurnalistul Frédéric Leclerc-Imhoff a fost în Ucraina pentru a arăta realitatea războiului. La bordul unui autobuz umanitar, alături de civili forțați să fugă pentru a scăpa de bombele rusești, a fost împușcat mortal”.

Ministrul francez de externe Catherine Colonna, a spus, de asemenea, că Franța condamnă moartea „profund șocantă” a jurnalistului de 32 de ani.

„Franța cere ca o investigație transparentă să aibă loc cât mai curând posibil”, a transmis șefa diplomației de la Paris.

Mama jurnalistului s-a declarat revoltată după ce Rusia a acuzat că fiul ei era, de fapt, mercenar implicat în livrarea de armament ucrainenilor. „Știu de ce a murit fiul meu, cei vino-vați de această absurditate criminală vor trebui să dea socoteală”, a transmis femeia, scrie Le Figaro.

Liderul separatist din Luhansk l-a numit pe tânărul jurnalist „mercenar străin”, „complice al forțelor de extremă dreapta”.

„Să știi că nu vei reuși niciodată să-i murdărești memoria”, a fost răspunsul mamei jurnalistului.

„În ciuda durerii, știu de ce a murit fiul meu”, a continuat ea. „Într-o zi, cei cu adevărat responsabili pentru această crimă vor fi trași la răspundere. O anchetă a fost deschisă de către Parchetul Național Antiterorism, apoi încredințată Oficiului de Luptă împotriva Crimelor contra Umanității”.

Mama jurnalistului a transmis un gând și mamelor ucrainene care își plâng copiii, copiilor ucraineni care își plâng părinții și mamelor din Rusia care și-au văzut tinerii plecând ca soldați și nu îi vor mai vedea.

1 iunie 2022

MAKSYM PETRENKO

Scriitorul Maksym Petrenko (programator, om de știință, inventator și conferențiar) s-a născut în ziua de 11 decembrie 1983, la Kiev și a căzut în luptă, în ziua de 1 iunie 2022, în satul Studenok, din regiunea Harkov.

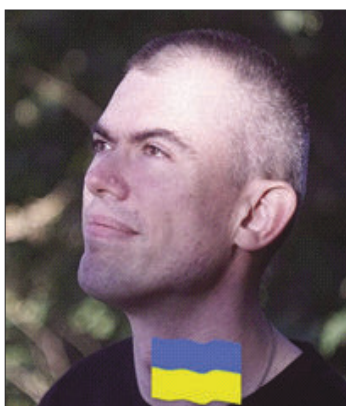
În anul 2008, a absolvit Universitatea Internațională de Dezvoltare Umană „Ucraina” (cu diploma de onoare în specialitatea „Monitorizare ecologică și economică computerizată”), unde în 2003 a avansat de la asistent de laborator la șef al departamentului de inginerie informatică. A studiat în Coreea de Sud;

În 2012, a alergat 42 km în timpul unui maraton.

Participant activ la Revoluția Demnității, a fost membru al trupelor de Autoapărare ale Maidanului.

Odată cu începutul războiului ruso-ucrainean, a mers pe front ca voluntar, unde a luptat în batalionul 2 de rezervă al Gărzii Naționale a Ucrainei. A participat la luptele din regiunile Debalțevo și Sloviansk. În timpul rotațiilor, a continuat să predea. A fost demobilizat în anul 2016.

În anul 2018, în cadrul programului pentru veterani, Maksym a intrat la Școala de Economie din Kiev.

Din 24 februarie 2022 a mers din nou pe front. A apărat Kievul și estul Ucrainei. A murit în ziua de 1 iunie 2022 în satul Studenok din regiunea Harkiv.

A fost înmormântat pe Aleea Eroilor din Cimitirul Pădurii din Kiev.

Maksym Petrenko a început să scrie în anul 2015.

Creațiile lui Maksym au fost publicate în culegerea literară „Vocea războiului: istoria veteranilor”.

În anul 2019, a publicat cartea „Noapte bună”.

Era un participant activ la corturile de cărți ale veteranilor și la Forumul Ucrainean al Scriitorilor Militari.

De asemenea a fost finalistul Concursului Internațional de Platforme Robotice Autonome „Roborace” și a primit insigna „Pentru servicii valoroase”.

7 iunie 1922

DENYS HORDEEV

Denys Hordeev (numit și Avocat) s-a născut în ziua de 19 octombrie 1979 în orașul Lebedyn din regiunea Sumy și a murit în luptă împotriva cotropitorilor ruși în ziua de 7 iunie 2022.

Denys Hordeev a luptat în Donbas în 2014-2015 ca membru al batalioanelor de voluntari „Dnipro-1” și „Sectorul Drept”. El a devenit cunoscut publicului larg în 2015, când șeful Serviciului de Securitate al Ucrainei, Valentyn Nalyvaichenko, l-a acuzat că l-a ucis pe ofițerul SBU Viktor Mandzyk în Volnovas. Fapt pentru care Hordeev a petrecut mai bine de patru ani după gratii și a fost eliberat în 2019.

Până acum, nu există niciun răspuns la întrebarea ce s-a întâmplat atunci în Donbas. Potrivit anchetei, Mandzyk a fost împușcat la punctul de control Volnovaha în 2015, când a încercat să rețină camioane cu contrabandă care se îndreptau către teritoriul ocupat. „Avocatul” (indicativul de apel al lui Hordeev, care era voluntar în zona ATO la acea vreme) a fost acuzat de anchetatori pentru uciderea ofițerului SBU. Hordeev susține că nu l-a ucis pe Mandzyk, ci a încercat să contracareze contrabanda, care ar fi fost acoperită de forțele SBU.

Publicația online „Obozrevatel” a anunțat că în luna februarie 2022 Denys Hordeev a fost avocatul lui Artemie Riabciuc, care a fost reținut după schimburile de focuri de pe teritoriul uzinei „Pivdenmaș”, în care și-au pierdut viața patru militari din Garda Națională a Ucrainei și o femeie de la punctul de trecere și control.

10 iunie 2022

OLEKSII CIUBAȘEV

Oleksii Ciubașev (jurnalist militar, ofițer (maior post-mortem) al Direcției Principale de Informații a Ministerului Apărării al Ucrainei) s-a născut în ziua de 16 noiembrie 1991, în Polohy, regiunea Zaporijea și a căzut în luptă în ziua de 10 iunie 2022, în Severodonetsk, regiunea Luhansk.

În 2010, a absolvit Liceul Militar „Ivan Bohun” din Kiev, iar în 2015, Institutul Militar Universitar Național „Taras Șevcenko” din Kiev, specializarea Jurnalism.

În 2015 a avut loc prima sa rotație în ATO, în același an și-a început serviciul ca jurnalist militar al Studioului Central de Televiziune și Radio al Ministerului Apărării al Ucrainei.

Oleksii Ciubașev a fost autorul și prezentatorul primului reality show militar ucrainean „Rekrut.UA”.

În decembrie 2019 a fost numit șeful interimar al Studioului Central de Televiziune și Radio al Ministerului Apărării al Ucrainei (șeful postului de radio „Military TV” și „Army FM”).

În ziua 26 noiembrie 2020 a primit medalia „10 ani de serviciu conștiincios” a Ministerului Apărării al Ucrainei.

Odată cu expirarea contractului, pe 28 februarie 2021, a fost trecut în rezerva Forțelor Armate.

Odată cu începutul invaziei rusești pe scară largă a Ucrainei în 2022, a îndeplinit misiuni de luptă, făcând parte din grupul special al celui de-al 8-lea regiment separat din regiunea Kiev, a participat la eliberarea așezărilor Makariv, Motyjyn și Kopyliv.

În aprilie același an, a fost mobilizat și trimis la Direcția Principală de Informații și a preluat funcția de comandant al Legiunii Internaționale de Informații Militare a Ministerului Apărării al Ucrainei.

A murit în ziua de 10 iunie 2022 în timpul apărării orașului Severodonețk, după ce a primit o rană mortală de glonț la gât.

În ziua 14 iunie a fost înmormântat în cimitirul Baikovo din Kiev. A lăsat în urmă soția, fiica și fiul său.

În memoria lui Oleksii Ciubașev, în iulie 2022, organizația RunstrongNation a organizat o cursă online, iar fondurile au fost transferate familiei militarului.

Seria proiectului documentar „Ukraine on Fire-2” lansat în august 2022 a fost dedicată lui Oleksii Ciubașev.

În ziua de 24 februarie 2023, a fost prezentat filmul „Efectul prezenței” – un film documentar despre munca jurnaliștilor militari ai Studioului Central de Televiziune și Radio al Ministerului Apărării în timpul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Rusia. Filmul este dedicat memoriei lui Oleksii Ciubașev, în special, filmările din ultima luptă a lui Ciubașev sunt prezentate publicului larg pentru prima dată.

Lui Oleksii i-au fost dedicate și alte filme și proiecte de caritate.

În august 2023, de Ziua Comemorării Apărătorilor Căzuți ai Ucrainei, la Liceul Militar „Ivan Bohun” Kiev, unde a studiat Oleksii Ciubașev, a fost instalată o placă memorială cu numele său, sub forma unui epolet de liceu.

21 iunie 2022

DANYLO KONONCIUK

Sublocotenentul Danylo Kononciuk (poet, compozitor și cântăreț) s-a născut în ziua de 19 iunie 1991 la Nijyn și a murit în ziua de 21 iunie 2023, în timpul unei misiuni de luptă în regiunea Harkov, în urma exploziei unei mine rusești.

A studiat la școala elementară locală, apoi la liceul Universității de Stat „Mykola Hohol” din Nijyn. A primit premii pentru lucrările despre istoria Ucrainei în cadrul competițiilor naționale.

Din 1998 până în 2005, a studiat la Școala de Arte „Maria Zankovețka” din Nijyn, la secția de coregrafie.

Din 2009 până în 2013, a studiat la Universitatea de Stat „Mykola Hohol”, unde a obținut o diplomă de licență.

În 2014, a obținut calificativul „Pedagog social. Psiholog practic în instituțiile de învățământ”, iar în anul următor „Maestru în pedagogie socială. Profesor de pedagogie socială”.

În timpul studenției, a fost un membru activ al ansamblului coregrafic „Tet-a-Tet”, al facultății, a fost câștigătorul multor premii la concursuri ucrainene și internaționale.

A studiat la Centrul pentru profesii conexe al Universității de Stat „Mykola Hohol” În perioada 2015-2018, a studiat la

școala postuniversitară a Universității de Stat „Mykola Hohol”, cu specializarea „Pedagogie socială”.

Danylo Kononciuk a practicat kickboxing-ul și a câștigat în mod repetat premii la campionatele din Nijyn și regiunea Cernihiv.

În 2009, bărbatul a creat trupa rock „Vyrîi”. A scris muzică și versuri. În 2018, trupa a lansat albumul „Pe muchia viselor”.

În 2013, Danylo a intrat în departamentul militar al uneia dintre universitățile din regiunea Sumy, unde doi ani mai târziu a primit gradul militar de „locotenent în rezervă junior”.

După aceea, a lucrat ca profesor social la Gimnaziul nr. 3 din Nijyn, iar din 2021 – la compania „SMART TEAM” ca operator de supraveghere video.

Danylo a intrat în rândurile apărătorilor Ucrainei în august 2022. A slujit într-una dintre unitățile militare A4883.

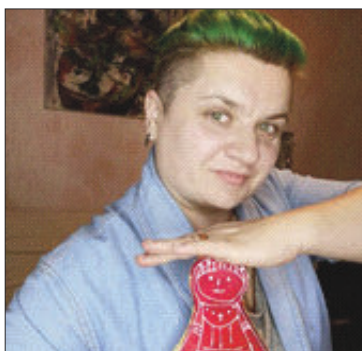
A murit în ziua de 21 iunie 2023, în timpul unei misiuni de luptă în regiunea Harkov, în urma exploziei unei mine rusești. A fost îngropat în cimitirul local din Nyjyn. Era căsătorit și avea o fiică de 5 ani.

27 iunie 2022

OLHA PAVLENKO

Olha Pavlenko s-a născut în ziua de 10 februarie 1984 în satul Uspenka din regiunea Kirovohrad.

A urmat Școala Pedagogică „A. S. Makarenko” din Kremenciuk, pentru a deveni profesoară de arte plastice. La sfârșitul celui de-al doilea an, după ce a promovat cu succes examenele, a devenit studentă a Universității Pedagogice „V. Vynnycenko” din Kirovohrad și a devenit profesoară de literatură străină și limba germană, pe care a început să o studieze ca a doua limbă străină la o școală pedagogică.

Olga a pictat mult. Avea propriul ei stil de a picta, nu se temea de experimente îndrăznețe în creativitate. Cele mai multe dintre lucrările de dinainte de război sunt picturi decorative și peisaje dedicate satul său natal. Lucrările ei de artă sunt păstrate în arhivele familiei ei, iar unele, în colecțiile private ale persoanelor care le-au cumpărat.

Olga a pictat mult. Avea propriul ei stil de a picta, nu se temea de experimente îndrăznețe în creativitate. Cele mai multe dintre lucrările de dinainte de război sunt picturi decorative și peisaje dedicate satul său natal. Lucrările ei de artă sunt păstrate în arhivele familiei ei, iar unele, în colecțiile private ale persoanelor care le-au cumpărat.

În anul 2014, pe fostul Bulevard Pușkin a avut loc prima expoziție-licitație de caritate „A opta culoare”, organizată de artistă. Tema au fost picturile unor artiști de renume mondial. Încasările au fost donate unei fete care suferea de cancer.

În anul 2014 a înființat studioul de artă „Koliorovo”. „Mama Olya” a susținut cursuri gratuite pentru copiii cu

nevoi speciale. În anul 2021, mai mulți dintre elevii ei au participat la concursul internațional de artă „Kozak-Art” (Atena, Grecia), unde au câștigat premii. Drept recompensă, au primit o excursie într-o tabără de vară din Grecia.

În anul 2018, Olha Pavlenko a deschis un alt studio numit „Food Artist”. Acolo, copiii și adulții de toate vârstele au învățat să gătească diferite feluri de mâncare. În mai 2019, au participat la festivalul culinar al bucătărilor națiunilor lumii (Atena, Grecia).

În anul 2020, Olha a început să scrie o carte de rețete pentru mâncăruri autentice din diferite regiuni ale Ucrainei „Bucătăria vie ucraineană”. Olha a plănuit ca volumul ei de bucate să aibă mai multe părți, dar a reușit să o termine doar pe prima. La sfârșitul lunii februarie 2022, în Statele Unite a fost organizat un festival de artă pentru comunitatea ucraineană, unde trebuia să-și prezinte cartea, dar din cauza începutului invaziei ruse în Ucraina a fost anulată.

Olha a ajuns în orașul Orlando din SUA și a pictat acolo o serie de tablouri, a strâns 8000 de dolari pe care i-a donat ca ajutor umanitar ucrainenilor. Dar i-a fost foarte dor de regiunea natală, Poltava, așa că s-a întors în Ucraina.

În ziua 27 iunie 2022, artista a murit în timpul unui atac cu rachete asupra centrului comercial „Amstor”. A fost identificată după părul ei strălucitor. În ziua de 7 iulie, Olha Pavlenko, în vârstă de 38 de ani, a fost înmormântată în satul ei natal. Au rămas în urma ei părinții și fiica Sofia.

9 iulie 2022

OLEKSANDR OSADKO

Scriitorul Oleksandr Osadko (indicativul de apel Tango), soldat al Forțelor Armate ale Ucrainei s-a născut în ziua de 4 aprilie 1976 și a murit în ziua de 9 iulie 2022, lângă satul Krasnopill, regiunea Donețk.

Din 26 februarie 2022, Oleksandr Osadko a mers pe front, înrolându-se în cea de-a 105-a brigadă separată de apărare teritorială.

A murit în ziua de 9 iulie 2022, lângă Krasnopill, în regiunea Donețk, în timpul bombardamentelor de artilerie.

A lăsat în urmă soția, un fiu și o fiică.

A fost făcut cetățean de onoare al orașului Ternopil (22 august 2022, post-mortem)

Oleksandr Osadko este autorul cărții *Juty ne mojna pomerty* (*Trăind nu poți muri*) (publicată post-mortem, în anul 2022).

Când familia l-a însoțit pe Oleksandr Osadko la război, fiica sa Sofia i-a dat un caiet gros și i-a spus că ar trebui să scrie o carte – „ca Remarque, dar mai bună, și mai veselă”. Soția lui Hanna își amintește acum acest lucru: „Sunt sigur că, dacă Sașa s-ar fi întors după Victorie, ar fi scris mai multe cărți. Am vorbit despre asta cu el. A spus că observă multe lucruri și are multe de povestit”.

14 iulie 2022

VOLODYMYR DAȚENKO

În ziua de 14 iulie 2022, în urma unui atac cu rachete trase de armata rusă asupra orașului Vinnyțea a fost ucis Volodymyr Dațenko, jurnalist al ONG-ului „Controlul Rutier Vinnyțea”, voluntar și apărător al Ucrainei.

Volodymyr Dațenko a fost pe lista dispăruților timp de două zile. Pe 15 iulie, după-amiaza, s-a aflat că a murit. El se afla la locul exploziei.

În ziua de 14 iulie, Volodymyr a adus un luptător din Batalionul „Aidar” la o clinică privată care, în urma exploziei, a ars din temelii, a spus prietenul său Denys Klimov. În momentul bombardării, Klimov și Dațenko vorbeau pe veranda clinicii.

De la începutul invaziei ruse în Ucraina, Dațenko era voluntar și împreună cu membrii organizației au patrat în Vinnyțea.

Documentele arse ale lui Volodymyr Dațenko au fost găsite la locul bombardării, în special, carta de jurnalist, precum și mașina sa arsă.

17 iulie 2022

ABDULKARIM HULAMOV (KARIM)

Abdulkarim Hulamov (jurnalist, prezentator TV al postului M2, militar al Forțelor Armate ale Ucrainei) s-a născut în ziua de 26 iulie 1987, în Obuhiv, regiunea Kiev și a căzut în luptă, în ziua de 17 iulie 2022 în satul Zaricne, regiunea Herson.

A absolvit școala generală nr. 5. Apoi a studiat la un colegiu, după care s-a înrolat în armată, iar mai târziu, s-a mutat la Irpen, în regiunea Kiev.

Din 2014 a participat la ATO, în al 73-lea Centru Naval de Operațiuni Speciale situat în Oceakiv, regiunea Mykolaiv.

După ce a participat la misiuni antiteroriste, a lucrat în comitetele militare Obuhiv și Brovary.

Din 2018 până în 2021 a fost prezentatorul emisiunii „Hit-Parada Militară” pe canalul TV M2.

Odată cu începutul invaziei rusești pe scară largă, s-a înrolat din nou în apărarea Ucrainei.

A murit în seara zilei de 17 iulie 2022 când mașina lui a călcat o mină în satul Zaricne din regiunea Herson.

Cântăreața Lama i-a dedicat un cântec lui Karim.

Karim a obținut Premiul președintelui Ucrainei „Pentru participarea la o operațiune antiteroristă”; Medalia „Pentru vitejie în luptă”; Insigna celui de-al 73-lea Centru Naval de

Operații Speciale „Antin Holovatyî”; Insigna „Sector - M - ATO”; Ordinul „Patriot al Ucrainei”; Insigna „Participant la ATO” și Ordinul „Pentru curaj” gradul III (25 mai 2023, post-mortem).

21 iulie 2022

MYKOLA RACIOK

Mykola Raciok (jurnalist, angajat al publicației „InfoCar”, poet, cavaler al Ordinului „Pentru curaj” gradul III) s-a născut în ziua de 31 mai 1995 și a murit în ziua 21 iulie 2022.

A absolvit Liceul Tehnic din Vinnyția și Academia Movileană din Kiev, Facultatea de Limba și literatura ucraineană în

anul 2016 și a absolvit masteratul „Teorie, istorie, literatură și studii comparate” în 2018.

După absolvirea universității, în 2018-2019, și-a satisfăcut stagiul militar (scriind postări ironice despre starea lucrurilor în unitățile armatei).

A lucrat ca jurnalist la cel mai mare portal auto „Infocar”, a fost autorul versiunii în limba ucraineană. Mai târziu a lucrat la „Kunsht”.

A dansat tango, a visat să lucreze la radio, a fost pasionat de mașini și chiar a scris un articol despre mașina lui Otto Kester „Carl” din romanul lui Remarque „Trei tovarăși”. I-a plăcut să citească și a admirat cultura.

Pe 24 februarie 2022, fără experiență de luptă și specialitate militară, a intrat în rândurile Forțelor Armate.

La început a luptat la Kiev, apoi în estul Ucrainei, ca soldat al celei de-a 58-a brigăzi separate de infanterie motorizată „yhovskyi”.

A murit în ziua de 19 iulie 2022, lângă satul Pokrovske, districtul Bahmut, regiunea Donețk, în timpul unei lupte grele cu detașamentul PVK „Wagner” care a fost învins complet de brigada lui.

Soldatul de 27 de ani a fost înmormântat în satul Stadnyția din Vinnyția.

Mykola a visat la propria sa librărie – o cafenea, un spațiu de comunicare, unde ar fi putut invita oameni care aveau ceva de spus.

În 2024, părinții soldatului căzut au deschis o librărie în memoria fiului lor, spațiul literar „Eroi”, în Vinnyția. Librăria și-a deschis porțile pe 29 ianuarie de Ziua Pomenirii Eroilor din Kruty.

28 iulie 2022

HLIB BABICI

S-a născut pe 2 martie 1969 la Mykolaiv. Tatăl lui este un cunoscut constructor de nave din Mykolaiv, jurnalist și autor al mai multor cărți despre construcția portavioanelor sovietice, Valerii Babici, iar mama lui, Evhenia Babici, este medic stomatolog.

A studiat la Gimnaziul nr. 2 din Mykolaiv, cu studiul unor materii în limba engleză (astăzi Liceul nr. 2 din Mykolaiv).

Cunoscuții l-au poreclit „Lenteai”. El a spus că din tinerețe i se spune așa, acesta a fost pseudonimul lui creator „Doctor Lenteai”. Înainte de război, avea propria lui afacere, a scris muzică și versuri. În Mykolaiv, a organizat un studio de înregistrări, unde a lucrat timp de 2 ani. Nu numai muzicieni ucraineni, ci și străini au înregistrat acolo.

În 2014-2019, a participat la apărarea armată a Ucrainei în timpul războiului ruso-ucrainean ca specialist în utilizarea tunurilor autopropulsate antiaeriene ZSU-23-4, a efectuat șase rotații de luptă și a trecut în rezervă cu grad de plutonier, pe motive de boală. În această perioadă, el a scris un ciclu de poezii și cântece „de pe front” în rusă și ucraineană, printre care „Crucea Debalțevska” și „Greierul”.

În 2018, a scris piesa „Dă-mi arma”, care a fost interpretată de trupa „Kozak System”. La început, această piesă a fost oferită liderului grupului „Tartak”, Saško Polojynskyi, dar acesta a răspuns că nu este deloc stilul lui.

În total, Babici a scris șapte melodii pentru trupa „Kozak System”.

A scris peste 500 de poezii și cântece. În 2021, a publicat un volum de poezii „Poezii și cântece”.

Hlib Babici a condus inițiativa de voluntariat „Res_Publica. Frați de arme”.

A murit la 28 iulie 2022 împreună cu trei camarazi, în urma exploziei unui mini-vehicul antitanc al complexului de cercetare „Loki” de lângă Izium, în regiunea Harkov.

Rada Supremă a Ucrainei a onorat memoria soldatului și poetului căzut Hlib Babici cu un moment de reculegere.

La 18 ianuarie 2024, Consiliul orașului Kiev a decis să redenumescă strada Kanalnaya din districtul Darnytskyi în strada Hlib Babici.

4 august 2022

ARTEM DOVHOPOLYI

Poetul ucrainean și sergentul major al Forțelor Armate ucrainene Artem Dovhopolyi a murit în ziua de 4 august 2022 într-o bătălie lângă Bahmut în regiunea Donețk. Avea 28 de ani.

Artem s-a născut în Konotop și a fost o persoană creativă. În timpul studiilor, a început să scrie poezii. A fost membru al cenaclului literar Konotop „Djerela”, laureat al numeroaselor concursuri. Repara instrumente muzicale și cânta la chitară. Poeziile lui au apărut în volume colective „Konotopul tânăr” (2009) și „Surse de inspirație” (2013).

După studii, a lucrat în Serviciul de Frontieră de Stat al Ucrainei. Contractul lui Artem a expirat pe 13 februarie 2022.

Cu toate acestea, pe 1 martie, se întoarce în armată pentru a apăra Ucraina de invadatorii ruși. El a făcut deja acest lucru, în cea de-a 58-a brigada de infanterie motorizată „Ivan Vyhovskyi” din cadrul Forțelor Armate ale Ucrainei. A deținut funcția de adjunct al comandantului de pluton.

20 august 2022

PAVLO PARHOMENKO

Soldatul Pavlo Parhomenko (indicativul de apel Ceapai) operator de imagine al postului TV „Priamyi” („Prima”) a căzut pe câmpul de luptă, în ziua de 20 august 2022, în zona satului Volodymyrivka din regiunea Donețk. Pavlo avea 44 de ani.

Pavlo s-a născut și a trăit în Dnipro.

A absolvit Colegiul Tehnic Auto din Dnipropetrovsk și Universitatea de Stat Agrară și Economică din Dnipropetrovsk.

A lucrat la o companie agricolă locală. În timpul liber pescuia și vâna.

La începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, Pavlo nu a stat deoparte ci a luat arma în mână, alăturându-se Forțelor Armate ale Ucrainei. A fost pușcaș la o companie de pușcași.

„Inima mi se rupe de durere. Un adevărat erou, prietenul meu, colegul meu de clasă, Parhomenko Pașka a murit în lupta cu spiritele rele ruse. Încă de la începutul războiului a mers să apere Patria noastră de invazia inamicului. Inima i-a fost oprită de fierul inamicului.

Cele mai profunde condoleanțe familiei și prietenilor lui

Paška. Vom învinge inamicul cu toată puterea noastră, ne vom răzbuna pentru fiecare erou care a murit în acest război blestemat. Memorie veșnică. Slavă eroilor, moarte dușmanilor”, a scris Pavlo Poplinskyi.

Soldatul a fost înmormântat în orașul natal.

A lăsat în urmă mama, fiica și două surori gemene.

8 septembrie 2022

OLEKSII IURCENKO

Oleksii Iurcenko, cameramanul canalului TV „Priamyi” (Prima TV) care a apărut Ucraina încă de la începutul invaziei pe scară largă a Federației Ruse, a murit în luptele din regiunea Harkov.

Oleksii a apărut Ucraina de inamicul rus în anii 2014-2016.

După demobilizare a lucrat în jurnalism.

Pe 24 februarie 2022, în primele ore ale invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, el s-a înscris în batalionul 206 al apărării teritoriale a Kievului.

În februarie-martie, împreună cu camarazii săi de arme, au eliberat regiunea Kiev de ocupații ruși. Apoi, în calitate de ofițer, a comandat un pluton de lansatoare de grenade, din rândurile Forțelor Armate.

A murit lângă Balaklia.

A lăsat în urmă soția și o fiică.

11 septembrie 2022

EVHENII ROLDUHN

Scriitorul Evhenii Rolduhin (paramedic militar al briăzii 54 mecanizate separate „Ivan Mazepa”, soldat major cu indicativ de apel „Tunhus”) s-a născut în ziua de 15 august 1995 într-o familie de intelectuali – Oleksandr și Elena Rolduhin din Hmelnyțk și a murit, aflându-se în misiune de salvare, în ziua de 11 septembrie 2022.

Din 2005 până în 2012, Evhenii a învățat la Liceul Multi-disciplinar Tehnologic din Hmelnyțkyi (acum Liceul nr. 3 „Artem Mazur”).

După absolvirea Liceului, Evhenii și-a continuat studiile la Facultatea de Geografie a Universității Naționale „Iurii Fedkovyci” din Cernăuți.

A practicat judo, iar mai târziu a jucat fotbal. După câțiva ani de pregătire grea, a câștigat titlul de maestru al sportului în pancrațiu și grappling, a fost multiplu laureat al campionatelor Ucrainei și multiplu campion al regiunii Cernăuți. Deținător al unei centuri violete în jiu-jitsu brazilian, și-a dedicat mulți ani din viață dezvoltării și popularizării acestui sport în Ucraina. A primit „centura neagră”, post-mortem.

Îi plăcea să călătorească, era interesat de istorie și geogra-

fie, scria poezii. Viața lui s-a schimbat în 2013 când a devenit participant activ la Revoluția Demnității.

În ziua în care a împlinit 19 ani, a mers (pentru a câta oară?...) să se înscrie voluntar, luând cu el toate medaliile de la competițiile sportive. Astfel a intrat în batalionul de voluntari „Sfânta Maria”.

Evhenii a luptat ca voluntar în cele mai fierbinți locuri de lângă Mariupol, în zona Pavlopol și Sartana. Mai târziu în Pisky, Avdiivka, în satul Opytne, lângă mina Butivka. În pauzele dintre rotații a continuat să se antreneze și să participe la sesiunile de la universitate, în urma cărora a obținut o diplomă de licență, pentru că i-a promis mamei sale că va absolvi facultatea.

A început să lucreze la cartea „Timpul vitejilor”.

În zorii zilei de 24 februarie 2022, Evhenii a spus părinților săi: „A început! Orașele noastre sunt bombardate”. Și a mers la Odesa pentru a salva civili, a dus femei la Hmelnytskyi. A dormit trei ore și a mers la Kiev, la batalionul său de voluntari „Frația”, în care a apărut capitala, a luat parte la eliberarea regiunii Kiev și a comandat un pluton.

La sfârșitul lunii martie 2022, într-o bătălie din regiunea Cernihiv în timpul eliberării localității Nova Basan „Tunhus” s-a ales cu numeroase răni la brațe și picioare de la schije. După tratament și recuperare, s-a alăturat forțelor armate, ca militar al unității militare A3220, mai târziu al unității militare A0693 a celei de-a 54-a brigăzi mecanizate separate „Hatmanul Ivan Mazepa”.

A studiat la centrul nr. 205 de pregătire specializată de medicină tactică din Ternopil, unde a cunoscut-o pe iubita sa Elena. După terminarea cursului, a fost numit în postul de medic de luptă al companiei. A luptat pe frontul de lângă Siverskyi, a eliberat regiunea Harkov, a luat parte la ofensivă cot la cot cu soldații, a salvat viețile câtorva dintre frații săi.

Evhenii Rolduhin a murit pe în ziua de 11 septembrie 2022, lângă Harkov, în timp ce transporta un bărbat rănit

extrem de grav, de pe câmpul de luptă, rușii au tras în ambulanță. Evhenii avea doar 27 de ani...

În 2023, în memoria fiului lor, părinții au completat și au publicat cartea „Timpul vitejilor”, scrisă de Evhenii. În carte este vorba despre generația de voluntari din 2014.

Evhenii Rolduhin a fost decorat de președintele Ucrainei cu premiul „Pentru participarea la operațiunea antiteroristă”, cu ordinul „Crucea de Cavaler Voluntar”, medalia batalionului de voluntari „Sfânta Maria”, cu diploma de onoare „Pentru apărarea Mariupolului”, cu distincția batalionului OUN „Credință, Putere, Onoare”, cu distincția primăriei din Hmelnyțk „Libertatea și curaj” și cu distincția onorifică al comandantului unității militare A3220 (batalion de asalt separat „Donbas”).

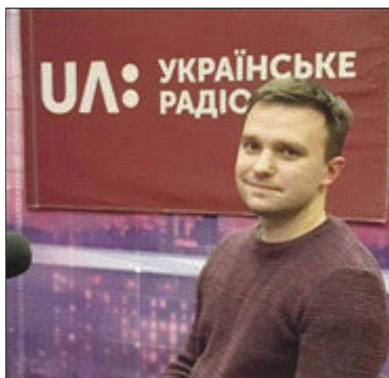
În iulie 2024, la Hmelnyțkyi, cu scopul de a onora numele de cetățean de onoare al comunității teritoriale urbane Hmelnyțkyi Evhenii Rolduhin, a fost înființat Premiul Literar Evhenii Rolduhin „Timpul curajoșilor”.

15 septembrie 2022

OLEH ȘEMCIUK

Oleh Șemciuk, jurnalist de investigație din Zaporijea, soldat al Forțelor Armate ucrainene, care a fost considerat dispărut mai bine de un an și jumătate, a fost recunoscut oficial că a murit în luptă lângă Bahmut în ziua de 15 septembrie 2022.

A fost înmormântat în ziua de 4 aprilie 2024 cu onoruri militare.

Oleh Șemciuk, în vârstă de 28 de ani, a fost mitralior al Batalionului 1 de pușcași din Brigada 53 Mecanizată Separată „Kneazul Volodymyr Monomah” care a luptat cu armata rusă lângă Bahmut, regiunea Donețk, în toamna anului 2022.

Oleh a fost jurnalist profesionist, absolvent al Facultății de Jurnalism al Universității din Zaporijjea.

Înainte de război a lucrat în cadrul proiectului „Banii noștri. Zaporijjea”, al publicației „Ukrainski Vidomosti”, a colaborat cu „Centrul de investigații Zaporijjea”, până în anul 2022 – la „Proiectul de investigare Zaporijjea” și a fost autorul site-ului „Cronică și comentarii”.

Oleh a fost și scriitor începător. Cu câteva luni înainte de

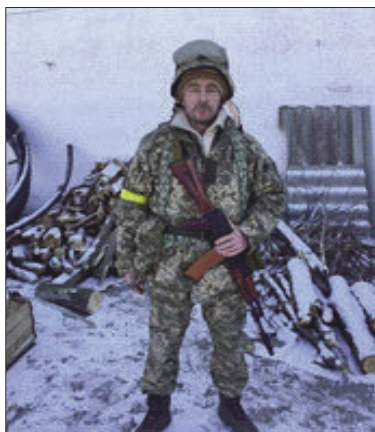
începerea invaziei pe scară largă a Federației Ruse, în noiembrie 2021, Oleh a publicat prima sa carte „Șapte zile în lumea albă”.

21 septembrie 2022

DMYTRO ȘYPOVSKYI

Cameramanul Dmytro Șypovskiy a murit în timp ce apăra Ucraina de coteritorii ruși. Acest lucru a fost anunțat de compania de televiziune „Privat TV: Harkiv” cu care a colaborat.

Dmytro a murit în ziua de 21 septembrie 2022, sub bombardamentele ocupanților ruși în apropierea satului Drujba, regiunea Donețk. A intrat în rândurile Forțelor Armate în luna martie a aceluiași an.

Înainte de asta, a colaborat cu canalul TV „Privat TV: Harkiv” și „Al Jazeera”.

Până la sfârșitul anilor 1990, Dmytro a lucrat la Harkov. A filmat programele pentru copii „Puștimea”, „Povești de seară”, „În vizită la Drioma”.

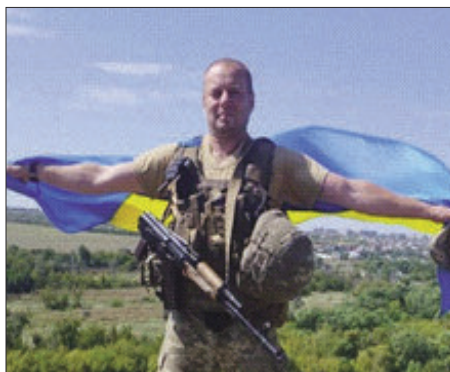
El a fost, de asemenea, amintit ca operator și director de producție. A lucrat la filmele „A fost odată în Ucraina” (2015); „Războiul la kilometrul zero” (2017); „Luki”, care a fost nominalizată pentru AIPS Sport Media Awards 2020.

Dmytro Șypovskiy a fost participant activ al Revoluției Demnității.

21 septembrie 2022

IURI LELIAVSKYI

Iurii Leliavskiy a fost jurnalist militar, căpitan al Forțelor Armate ale Ucrainei, participant la războiul ruso-ucrainean și a murit în timpul invaziei ruse a Ucrainei, Cavaler al Ordinului „Pentru Merit” gradul III (2015) și al Ordinului „Bohdan Khmelnytskyi” gradul III (2022, post-mortem).

A fost jurnalist profesionist.

În viața civilă a lucrat mulți ani la diverse publicații și canale TV naționale.

Din iunie 2015 a lucrat ca jurnalist pentru agenția de știri Media-Star.

Participant la ATO (2014-2015), a redat evenimente alarmante din estul Ucrainei. A fost capturat de ocupanții ruși.

După eliberarea sa din captivitate, realizând importanța războiului informațional și fiind ofițer de rezervă, s-a întors în Forțele Armate ale Ucrainei.

A fost șef al serviciului de presă și al serviciului de relații publice al Brigăzii a 10-a separată de asalt montan și al celei de-a 80-a brigadă separate de asalt aeropurtat.

Invazia rusă a Ucrainei l-a prins în sudul țării unde unitatea sa militară desfășura operațiuni de luptă.

A lucrat mereu în prima linie, descriind atacurile rușilor și a fost unul dintre primii care a mers în așezările ucrainene eliberate de inamic.

A filmat în mod repetat antrenamentele de luptă ale unităților de asalt amfibie, artilerie, și geniu, timp de câteva zile a îndeplinit sarcini cot la cot cu parașutiștii. Pentru aceasta, a fost respectat în brigadă, iar aceste materiale au fost publicate în mod repetat în mass-media naționale și străine.

A murit pe 28 septembrie 2022 într-o luptă cu ocupații ruși în timp ce efectua o misiune ca parte a unei unități de asalt aeropurtat (loc – nespecificat).

5 octombrie 2022

VALERII HORBYK

Luptătorul și sanitarul superior Valerii Horbyk, a trecut în Armata Cerească, în ziua de 5 octombrie 2022, lângă așezarea Bohuslavka din regiunea Harkov, un glonț inamic a luat viața unui fiu credincios al Ucrainei. A luat de la cei dragi fiul, soțul, tatăl, fratele...

7 octombrie 2022

OLEKSANDR HOŞYLYK

Poetul și şahistul Oleksandr Hoşylyk (soldat al Gardei Naționale a Ucrainei, cavalerul ordinului „Pentru Curaj” gradul III) s-a născut în ziua de 10 septembrie 1995 în localitatea Dolyna, regiunea Ivano-Frankivsk, al treilea copil din familia Hoşylyk și singurul fiu. La vârsta de un an, a supraviețuit morții clinice, s-a născut cu un singur rinichi. A murit în ziua de 7 octombrie 2022 lângă Bahmut, regiunea Donețk.

A studiat la Facultatea de Fizică a Universității Naționale din Kiev „Taras Șevcenko”.

Din prima până în ultima zi a Revoluției Demnității, a luat parte direct la evenimente, împreună cu un grup de studenți.

Din 18 mai 2014, a devenit luptător al batalionului „Donbas”. A participat împreună cu batalionul la eliberarea regiunii Donețk.

Pe 17 august 2014, a ajuns în orașul Ilovaisk, unde a fost înconjurat de armata rusă. A reușit să iasă din încercuire împreună cu alți șapte luptători după ce au parcurs 85 km.

În data de 25 martie 2015 i s-a acordat Ordinul „Pentru curaj” gradul III, pentru curajul și eroismul manifestat în

apărarea suveranității statului și integrității teritoriale a Ucrainei, loialitatea față de jurământul militar din timpul războiului ruso-ucrainean.

Oleksandr Hoșylyk a murit în ziua de 7 octombrie 2022 în luptele pentru orașul Bahmut din regiunea Donețk.

Oleksandr Hoșylyk este autorul volumului de poezii „Popul peste eternitate” și al canalului Telegram <https://t.me/warrior109wisdom>.

În localitatea Dolyna în onoarea lui Oleksandr a fost înființat un turneu de șah care-i poartă numele.

17 octombrie 2022

SERHII SYLKIN

„Eu plec la război ca voi să trăiți în siguranță” a spus când a mers pe front Serhii Sylkin, în vârstă de 28 de ani, soldat al Brigăzii 10 de Asalt Montan.

El a fost inginer de sunet și „vocea” postului de radio regional „Karpaty” (acum Ivano-Frankivsk).

Tânărul a avut intenția de a apăra Ucraina încă din primele zile ale invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, el s-a întors în Ucraina din străinătate și s-a înrolat în rândurile Forțelor Armate a Ucrainei.

Serhii Sylkin s-a născut în ziua 17 iulie 1994, în Ivano-Frankivsk.

După studii, în anul 2015, a mers în armată. După satisfacerea stagiului militar a revenit să lucreze la Compania Regională de Televiziune și Radio. A devenit „vocea publicului”, vocea lui fiind binecunoscută ascultătorilor.

Odată cu începutul războiului, Serhii s-a oferit voluntar la Comisariatul Militar și a fost repartizat la a 10-a brigadă separată de asalt montan. După un scurt antrenament, a luptat în Batalionul 8 al Brigăzii.

A murit în ziua de 17 octombrie 2022 în timp ce efectua

o misiune de luptă, în apropierea satului Berestov, districtul Bahmut.

Lui Serhii i s-a acordat post-mortem decorația „Pentru dăruire în profesie” în calitate de lucrător media, decorația „Pentru onoare și victorie” (oferită de primarul orașului Ivano-Frankivsk), ordinul „Pentru curaj” gradul III și titlul „Cetățean de onoare” al orașului Ivano-Frankivsk.

21 octombrie 2022

VASYL IAVORSKYI

În ziua de 23 octombrie, regizorul din Lviv Vasyl Iavorskyi a murit pe front. Acest lucru a fost anunțat de Canalul TRK „Perșyy Zahidnyi” pe pagina sa de Facebook: „Vești tragice de pe front – colegul nostru, regizorul Vasyl Iavorskyi a murit ca un erou, apărându-și patria”.

Vasyl Iavorskyi a fost luptător al Brigăzii 103 de Apărare Teritorială a Forțelor Armate din anul 2021. Din februarie 2022, el a apărut direcția de est a frontului, luptând în principal în regiunea Donețk.

Vasyl a lucrat ca regizor mulți ani, colaborând cu canalul TV „Espresso” și TRK „Perșyy Zahidnyi” din regiunea Lviv.

De asemenea, a fost coautor al proiectului „Istoria unui erou” despre războiul ruso-ucrainean, precum și al filmului documentar „Ultimul medic al terminalului”.

3 noiembrie 2022

ANDRII ZAHORUIKO

Andrii a fost înmormântat la aproape trei luni după moartea sa, în data de 21 februarie 2023. Atât a durat examinarea ADN. Lucrătorul mass-media a murit sub focul artileriei rusești lângă satul Spirne, lângă Bahmut. El și tovarășii săi se întorceau din misiune când armata rusă a deschis focul.

Andrii Zahoruiko s-a născut în regiunea Donețk, în satul Novoukrainka. A absolvit Facultatea de Matematică a Universității de Stat Donețk. A fost profesor timp de opt ani. Și-a început cariera de televiziune în 2004 în studioul de producție Finfort-TV. Ulterior, a lucrat la canalele TV „Tonis” și „City”.

În 2012, Andrii a devenit prezentator la postul de televiziune Kiev. La început a fost regizor, iar mai târziu autorul proiectului istoric „Povești Kievene”. Timp de unsprezece ani, el a reușit să vorbească despre kieveni proeminenți, despre sute de evenimente și să efectueze filmări în diferite cartiere ale capitalei.

Andrii a fost un patriot. A vorbit mereu limba ucraineană. A participat la Revoluția Demnității, a documentat aceste evenimente, iar mai târziu și-a transferat arhiva la Muzeul Maidanului.

A plecat la război în ziua de 1 martie 2022. A luptat în batalionul 25 separat de pușcași. Prietenii își amintesc că Andrii a fost o persoană sinceră și sensibilă, un profesionist în mai multe domenii. „Pentru el nu existau granițe pe care să nu le poată depăși”, spun apropiații lui. Doar granițele regiunii natale Donețk au devenit de netrecut pentru Andrii.

Fratele lui Andrii, Vitalii, luptă și el.

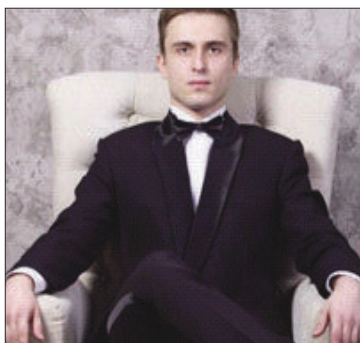
„Nu voi plânge pentru tine. După soldați nu se plânge. Îmi va fi dor de tine. Sunt mândru de tine, frate! Acolo, în lumină, nici ție nu-ți va fi rușine de mine”, a spus Vitalii.

Andrii a fost înmormântat pe Aleea Gloriei a Cimitirului Lukyaniv din Kiev.

15 noiembrie 2022

VADYM HLUPIANETȚ

Vadym Hlupianetț (indicativul de apel „Magnum”), balerin ucrainean al Teatrului Național Academic de Operetă din Kiev, participant la războiul ruso-ucrainean, a murit în timpul invaziei ruse a Ucrainei în ziua de 15 noiembrie 2022, la Bahmut, în regiunea Donețk.

Născut în ziua de 4 iunie 1996 în Donețk. A studiat la clasa de limba ucraineană a școlii nr. 91.

A absolvit Colegiul Coregrafic din Kiev.

În 2015, s-a alăturat Teatrului Național Academic de Operetă din Kiev ca dansator de balet.

A practicat sportul – a jucat fotbal și șah. A participat la viața sportivă a teatrului (în 2017, a fost recunoscut drept cel mai bun marcator la turneul de minifotbal între echipele de teatru de la Kiev.

În timpul liber, studia hip-hop.

După ocuparea orașului Donețk, familia s-a mutat să locuiască cu rudele lor în regiunea Jytomyr.

La începutul invaziei rusești pe scară largă a Ucrainei, s-a alăturat forțelor armate, ulterior a mers pe front ca voluntar în asociația combatantă „Legiunea Libertății” a Gărzii Naționale a Ucrainei.

A murit de glonțul unui lunetist lângă Bakhmut în ziua de 15 noiembrie 2022. Ceremonia de rămas bun a avut loc în ziua de 24 noiembrie 2022, în incinta Teatrului

Național Academic de Operetă din Kiev, în ziua premierei spectacolului „The ball” (regia Matteo Spiazzi, Italia), rol în care Vadim a repetat și nu a jucat (prima premieră a fost dedicată lui Vadim).

A fost înmormântat în regiunea Jytomyr, în satul Saryi Dorohyn.

16 noiembrie 2022

SERHII MYRONOV

Scriitorul ucrainean Serhii Myronov (istoric, blogger cunoscut pentru pentru blogul său „Vanishing Kiev” de pe rețeaua socială Instagram, militar al Forțelor Armate ale Ucrainei) s-a născut în ziua de 21 mai 1987, în Kiev și a căzut în luptă în ziua de 16 noiembrie 2022, lângă orașul Bahmut, regiunea Donețk.

În timp ce învăța la școala nr. 303, a devenit interesat de limba engleză, iar mai târziu a vizitat Londra și alte orașe din Marea Britanie. Pe urmă a studiat la Universitatea Yale. Ulterior, a intrat la Academia Plehanov din Moscova, pe care a absolvit-o în 2008, obținând diploma de economist internațional.

După absolvire, se întoarce la Kiev, unde își dă seama că nu este interesat de profesia pe care a dobândit-o. În schimb, își aprofundează cunoștințele în istorie și studii culturale, continuă să studieze limbi străine și este interesat de istoria militară.

Din 2009 până în 2012, stăpânind engleza și germana, a tradus manuale și articole științifice.

În 2012, a intrat la Vancouver College of Langara, unde a absolvit Facultatea de Ecologie. În timpul călătoriei prin

America de Nord, Serhii a început să scrie. În Canada a scris prima sa creație literară.

Înainte de invazia rusă pe scară largă a Ucrainei, scrisul era pasiunea principală a lui Serhii. A scris aproape tot timpul liber, deseori stând până dimineța, a fost fascinat de istoria Kievului și a colectat informații din diverse surse. Găsind cu ușurință un limbaj comun cu aproape oricine, a vorbit cu oameni fără adăpost, portari, vânzătoare, artiști, actori, proprietari de anticariate, locuitori obișnuiți ai caselor vechi despre amintirile lor, despre trecutul orașului. Aceste conversații au stat adesea la baza poveștilor publicate în cărțile sale, unde Kievul este de fapt personajul principal, rezonând cu experiențele personale ale autorului și ale altor personaje.

Serhii Mironov este autorul următoarelor cărți: „Bazat pe ceea ce nu era acolo”; „Când orașul devine liniștit”; „Piața independenței”. Un număr mare de creații ale lui Serhii nu au fost încă publicate.

Serhii a fost întotdeauna în fruntea evenimentelor istorice, a încercat nu numai să studieze istoria, ci și să fie un participant direct la ea. În 2014, a fost printre activiștii Revoluției Demnității pe Maidan, unde a fost rănit grav la picior.

Din primele zile ale invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Rusia, Serhii a intrat voluntar în Forțele Armate ale Ucrainei, în brigada 241, batalionul 243, compania a 3-a ca sergent major, având funcția de comandant de pluton. A fost un participant activ la eliberarea regiunii Kiev, a oferit ajutor umanitar în Irpen, Ivankov, Gostomel după eliberarea lor și, de asemenea, a ajutat animalele abandonate pe care le iubea foarte mult.

Serhii a ținut un jurnal militar în care a notat ceea ce a văzut și a experimentat, precum și blogul său, unde au ajuns atât fragmente din jurnal, cât și gânduri individuale. Unii cititori l-au numit în mod repetat pe Serhii „Remarque ucrainean” pentru eseurile sale umaniste cufundate în antimilitarism și viziunea sa realistă despre război.

În octombrie 2022, unitatea sa a mers în zona de luptă de lângă Bahmut. Pe 11 noiembrie 2022, plutonul lui Serhii a primit o misiune extrem de riscantă. Serhii a decis să meargă pe cont propriu pentru a-și proteja personalul, dar mai mulți luptători s-au oferit voluntari să meargă cu el. Ulterior, grupul lor de recunoaștere a intrat sub bombardamentul aerian inamic, în urma căruia Serhii a fost grav rănit și, fără să-și recapete cunoștința, a murit la primele ore ale zilei de 16 noiembrie în spitalul din orașul Dnipro.

Înmormântarea a avut loc pe 23 noiembrie în Catedrala Sf. Mihail din Kiev. În timpul înmormântării, a avut loc al cincilea bombardament masiv, din cauza căruia a fost întreruptă înmormântarea. Serhii Myronov este înmormântat la cimitirul Baikovo (parcela 27) din orașul Kiev.

29 noiembrie 2022

VADYM STEȚIUK

Scriitorul și istoricul Vadym Stețiuk (profesor și militar al Forțelor Armate ale Ucrainei, participant la războiul ruso-ucrainean) s-a născut în ziua de 1 iunie 1982, la Kamianet-Podilskyi, regiunea Hmelnytskyi și a murit pe front, apărându-și patria cu arma în mână în ziua de 29 noiembrie 2022.

Între anii 1988-1998, Vadym Stețiuk a învățat la Școala Gimnazială nr. 2 din Kamianet-Podilskyi, iar între anii 1998-2003 a urmat Facultatea de Istorie a Universității Naționale Pedagogice din Kamianet-Podilskyi. După absolvirea universității, a urmat studii post-universitare, la aceeași universitate.

Între anii 2003-2009, a lucrat ca profesor de istorie la Școala Gimnazială de specialitate nr. 5 din Kamianet-Podilskyi, iar din septembrie 2006, la Departamentul de Istorie a Ucrainei, Universitatea Națională Kamianet-Podilskyi „Ivan Ohienko”.

În aprilie 2009 a susținut teza de candidatură la doctorat pe tema „Zemstva de pe malul drept al Ucrainei în timpul Revoluției Naționale Democratice Ucrainene din 1917-1920”. Pe urmă a scris și teza de doctorat despre rolul arma-

tei imperiale în transformările sociale din malul drept al Ucrainei în 1874-1914.

A scris trei cărți științifice (monografii) și este autor a peste 120 de publicații științifice.

7 decembrie 2022

IAROSLAV HARKAVKO

Iaroslav Karkavko, membru al „Ligii Umo-rului”, actor de comedie și prezentator, a murit pe front, aparând Ucraina de invadatorii ruși. Acest lucru a fost anunțat în ziua de 7 decembrie 2022 pe canalul Telegram al programului.

„Veste groaznică pe care nu vrei să o crezi. Iaroslav Harkavko, suntem siguri că mulți dintre voi îl cunoașteți, a murit. Nu sunt suficiente cuvinte în acest moment, îmi vin în minte doar amintiri plăcute legate de această persoană. Îți mulțumesc, prietene, pentru că ne-ai protejat în tot acest timp. Odihnește-te în pace!”.

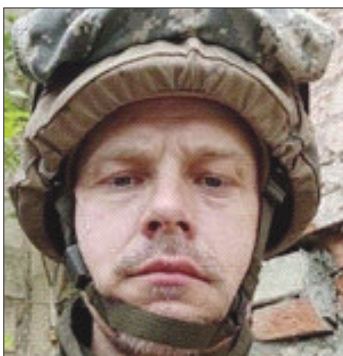
În decembrie, Harkavko ar fi împlinit 27 de ani.

A fost membru al echipelor „OHO” și al teatrului internațional al absurdului „Vorobușek”.

13 decembrie 2022

VLADYSLAV DZIKOVSKYI

La începutul lunii aprilie 2023 s-a aflat despre moartea administratorului de sistem al „Media Detector” și a apărătorului Ucrainei, Vladyslav Dzikovskyi. Contactul cu el a fost întrerupt în ziua de 13 decembrie 2022 când Vladislav era în misiune de luptă în regiunea Luhansk.

Vladyslav s-a născut în ziua de 19 ianuarie 1976. A crescut într-o familie de militari, în tinerețe a practicat atletismul.

Dzikovskyi a lucrat ca administrator de sistem la „Media Detector”.

Potrivit colegilor săi, Vlad era un bun profesionist și un om echilibrat, el a fost „ancora” echipei.

În prima zi a invaziei rusești pe scară largă, a venit la birou și a mutat serverele și alte echipamente într-o locație sigură pentru a menține echipa să funcționeze fără probleme.

S-a înrolat voluntar în serviciul militar în martie 2022.

A fost mitralior principal al unui vehicul blindat din batalionul operațional „Serhii Kulcyțkyi” a Gardei Naționale a Ucrainei.

După lupte intense în apropiere de Kreminnaia, Vladyslav a încetat să mai răspundă la mesaje. Timp de câteva luni, rudele lui au sperat că este în viață și că a fost capturat. Dar

la începutul lunii aprilie, rușii i-au returnat corpul neînsuflețit.

În urma lui au rămas mama, soția și cei doi fii. A avea 46 de ani.

18 decembrie 2022

HENNADII AFANASIEV

Henadii Afanasiev s-a născut în ziua de 8 noiembrie 1990, în Simferopol, Republica Socialistă Sovietică Ucraineană (activist ucrainean al rezistenței civile la ocupația rusă a Crimeei, prizonier politic, publicist, ofițer al Forțelor Armate ale Ucrainei. Unul dintre cei acuzați ilegal în dosarul așa-zisilor „teroriști ai grupării Sențov”) a căzut în luptă în ziua de 18 decembrie 2022, lângă localitatea Bilohorivka din regiunea Luhansk.

A absolvit Facultatea de Drept a Universității Naționale Taurida și a lucrat ca fotograf. Înainte de anexarea Crimeei de către Rusia în anul 2014, Henadii Afanasiev nu a fost implicat în activități publice, dar în timpul invaziei militare a peninsulei de către Rusia, a început să participe la proteste și la întâlniri în care erau planificate acțiuni publice împotriva ocupației. Înainte de „referendumul” din Crimeea, a participat la înregistrarea videoclipurilor în sprijinul mișcărilor ucrainene. A citit poezia lui Vasyl Symonenko „Unde sunteți acum, călăi ai poporului meu?”

De la sfârșitul lunii august 2016, Afanasiev a fost reprezentantul special al Ministerului Afacerilor Externe al Ucrainei, lucrând într-o platformă publică specială care pro-

movează eliberarea ucrainenilor din închisoarea ilegală în Rusia.

În ziua de 9 mai 2014, în timpul sărbătoririi Zilei Victoriei, Afanasiev a fost reținut în Simferopolul ocupat, a fost prins pe stradă, bătut, urcat într-o mașină, cu un sac pe cap și plimbat prin oraș pentru o lungă perioadă de timp. Apoi a fost dus sediul FSB (Serviciul Federal de securitate).

La sfârșitul lunii mai 2014, pe site-ul „FSB” din Rusia au apărut informații că Hennadii Afanasiev, împreună cu Oleg Sențov, Oleksandr Kolcenko și Oleksii Cernii, erau membrii grupării subversiv-teroriste „Sectorul de dreapta” și pregăteau o serie de atacuri teroriste pe teritoriul Crimeei. Imediat după apariția acestei publicații, canalele rusești au difuzat știri în care Afanasiev recunoaște că „a pregătit acte teroriste” și îl numește pe Sențov „liderul grupării”.

În decembrie 2014, Rusia l-a condamnat pe Afanasie la șapte ani de închisoare într-o închisoare de mare securitate ca terorist.

În iunie 2016, a fost eliberat într-un schimb de prizonieri între Ucraina și Rusia. Ulterior, Henadii Afanaseiev a luptat pentru eliberarea prizonierilor politici ucraineni din Rusia și Crimeea în calitate de activist și reprezentant special al Ministerului Afacerilor Externe al Ucrainei.

De la începutul invaziei rusești pe scară largă a Ucrainei, Henadii s-a alăturat Batalionului 130 de Apărare Teritorială al Brigăzii 241 a Forțelor Armate ale Ucrainei și a apărut Kievul. Mai târziu, împreună cu camarazii săi au plecat în estul țării, unde el a luptat sub indicativul „Tor”. A murit în bălălia de lângă Bilohorivka, din regiunea Lugansk, pe 18 decembrie 2022, avea 32 de ani.

A fost decorat cu Ordinul „Pentru curaj” III (în ziua de 9 ianuarie 2023, post-mortem), de asemenea.

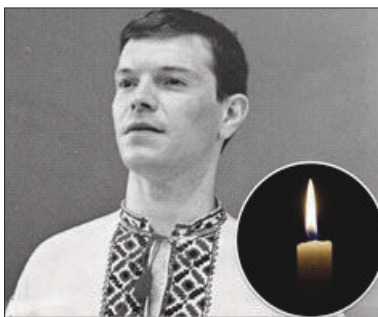
Tot după moartea sa a apărut cartea „Ridică-te după ce ai căzut” care se bazează pe amintirile șederii sale într-o închisoare rusească, în care autorul spune că „te poți ridica după

o cădere doar rupând lanțurile care îți legau sufletul”. Afanasiev vorbește despre țara-Gulag, captivitatea rusă și despre cum, regăsindu-se singur cu inamicul, a găsit puterea de a continua lupta.

19 decembrie 2022

SERHII ȘKVARCENKO

În ziua de 19 decembrie 2022, Serhii Șkvarcenko, dansator, coregraf, artist al ansamblului „S. P. Virskiyi” și artist emerit al Ucrainei, a murit în timpul unui bombardament. Acest lucru a fost anunțat de Ministerul Culturii și Politicii Informaționale al Ucrainei pe pagina sa de Facebook.

Șkvarcenko s-a înrolat în rândurile Forțelor Armate ale Ucrainei și și-a apărât țara cu onoare din primele zile ale invaziei ruse.

Serhii s-a născut în ziua de 23 octombrie 1975, în Donețk. A fost absolvent al Școlii de Cultură din Kiev (1994).

După satisfacerea stagiului militar (1996-2000), a lucrat în Ansamblul de cântece și dans al Ministerului Afacerilor Interne al Ucrainei. Între anii 2000-2019, a fost dansator de balet al Ansamblului Național de Dans al Ucrainei, „P. Virskiyi”. Serhii a fost solistul principal al ansamblului, a stăpânit perfect tehnica dansului, în special, dansul final „Hopak”. A făcut turnee în Ucraina și în străinătate.

Odată cu începutul invaziei pe scară largă a trupelor Federației Ruse în Ucraina, la 24 februarie 2022, el a intrat în rândurile Forțelor Armate.

A primit Ordinul „Pentru curaj” gradul III (2023, post-mortem).

20 decembrie 2022

OLEKSANDR KUZENKOV

Scriitorul ucrainean Oleksandr Kuzenkov (indicativ de apel „Hort”) participant la Revoluția demnității, veteran al ATO (operațiunea antiteroristă) și OOS (operațiunea forțelor unite), participant la războiul ruso-ucrainean, militar al Forțelor Armate ale Ucrainei, s-a născut în ziua de 6 iulie 1996 în Kiev și a căzut pe câmpul de luptă în ziua de 20 decembrie 2022, în districtul Bahmut, din regiunea Donețk.

A studiat la Școala Specială nr. 239 din Kiev, cu studiu aprofundat al limbii germane. Din anii de școală, a început să scrie poezii și proză. A visat să devină jurnalist.

Din 2013 până în 2015, a studiat la Școala Profesională Superioară de Croitorie și Coafură din Kiev.

Mai târziu, în 2015, a intrat la Universitatea din Kiev „Borys Hrinchenko” la Facultatea de Jurnalism.

Din 2019, a luptat în Brigada Mecanizată Separată 24 „Regele Danylo”.

În timpul invaziei ruse pe scară largă a Ucrainei din 2022, el a apărat orașul Popasna din regiunea Luhansk, unde în ziua de 11 aprilie 2022, a fost rănit la nas și la mână de o explozie puternică a unui obuz de tanc. Rușii au încercat să asalteze pozițiile armatei ucrainene. Oleksandr a eliminat cel

puțin 3 soldați ruși cu focuri de mitralieră, povestesc camarazii săi.

După tratament și operație, Oleksandr Kuzenkov s-a întors pe front.

A murit în districtul Bahmut din regiunea Donețk în ziua de 20 decembrie 2022, nimerind sub focurile mortierelor inamice.

La începutul anului 2017, a publicat o carte sub pseudonimul „Hort” – „Ultimele zămbete din Ilovaisk”. Această povestire are 84 de pagini și este clasificată ca literatură ideologică pentru generația tânără. Potrivit autorului, aceasta este „o povestire despre sudoare, sânge, prietenie, viață și moarte, adresată în primul rând tinerei generații pentru formarea unor valori ideologice corecte”.

Oleksandr a scris poezii în ucraineană și rusă însă nu le-a publicat.

A scris a doua carte „Punctul zero” care a obținut locul II la Concursul Național A. Lupynos „Mici forme literare” la categoria proză. Încă nepublicată.

De asemenea a primit Medalia DUK al Sectorului Drept „Pentru Devotamentul Luptei”, acordat în ziua 28 noiembrie 2018; Premiul Consiliului Național de Securitate și Apărare al Ucrainei, gradul I, acordat pe 4 octombrie 2021 și Mențiune de onoare acordată de primarul din Iavorivsk pentru serviciul militar, la data de 22 august 2022.

20 decembrie 2022

ANTON KOLOMIET

Anton Kolomiț (jurnalist, militar Forțelor Armate ale Ucrainei, cavaler al Ordinului „Pentru Curaj” – gradul III, post-mortem) s-a născut în ziua de 16 decembrie 1988, în Dobropillia, regiunea Herson și a căzut în luptă în ziua de 20 decembrie 2022, în satul Ozarianivka, regiunea Donețk.

S-a născut în regiunea Herson. A absolvit liceul din Kruhloozerska, în anul 2006.

A absolvit studiile superioare la Universitatea de Stat din Herson, în anul 2011, specialitatea: actor de teatre mici; psiholog.

Încă din copilărie îi plăcea să cânte pe scenă, la sărbători și diferite evenimente. A primit numeroase distincții ca artist.

A lucrat la canalul TV „Schifia. A fost prezentator meteo și director de transmisiuni în direct. De asemenea, a lucrat la canalele de televiziune din Herson „TVii Plus” și „VTV Plus”.

A fost membru al Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina.

Când a început invazia pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, și-a scos familia din orașul ocupat temporar de trupele ruse și a intrat în rândurile Forțelor Armate ale

Ucrainei. În noiembrie 2022 a devenit luptător al celei de-a 28-a brigăzi mecanizate separate „Cruciada Cavalerilor Iernii”.

A murit în timpul luptelor din regiunea Donețk. Trupul lui a fost incinerat. Rudele așteaptă eliberarea regiunii Herson pentru a-i îngropa acolo cenușa.

În urma jurnalistului au rămas soția Iulia, fiii, Nazarii și Zaharii, părinții și fratele.

31 decembrie 2022

EVHEN HULEVYCI

Scriitorul, filozoful, traducătorul, filologul, culturologul (sergent al Brigăzii Aeromobile 46 a Forțelor Armate a Ucrainei, participant la războiul ruso-ucrainean) Evhen Hulevyци s-a născut în ziua de 21 iulie 1965 la Lviv și a murit lângă Bahmut, regiunea Donețk.

Încă din copilărie, Evhen Hulevyци a frecventat cluburile de teatru și artă.

A absolvit Facultatea de Jurnalism a Universității Naționale „Ivan Franko” din Lviv, în anul 2000 și Masteratul de Studii Culturale în anul 2005.

A lucrat ca jurnalist la ziarele din Lviv „Express” și „Postup” și a fost traducătorul proiectului „Măiestria traducerii”, „Dialoguri universitare” și directorul Centrului de Studii Umanitare al Universității Naționale din Lviv, între anii 2010-2015. Vorbea limba spaniolă.

După începerea invaziei ruse pe scară largă, el a intrat în rândurile Forțelor Armate ale Ucrainei, ca mitralior al Brigăzii Aeromobile 46 a Forțelor Armate a Ucrainei. A fost rănit de două ori.

A murit în ziua de 31 decembrie 2022, ucis de glonțului unui lunetist rus lângă Bahmut, regiunea Donețk. A fost considerat dispărut. Din cauza bombardamentelor neîntrerupte,

corpul lui a fost recuperat abia la sfârșitul lunii martie 2023.

A fost înmormântat în ziua de 10 aprilie 2023, în Cimitirul Lyciakivsk din Lviv.

A fost numit Cavaler al Ordinului „Pentru Curaj” gradul III (2023, post-mortem) și cetățean de onoare al Comunității Teritoriale Orașului Kalusa (2023, post-mortem).

Evhen Hulevyci a fost autor de publicații culturale și critice; a scris o culegere de articole dedicate scriitoarei ucrainene Solomia Pavlyciko. A fost implicat în proiectul „Istoria literaturii”, în care și-a demonstrat din plin abilitățile. A tradus în ucraineană cărțile scriitorilor Jose Luis Ramirez, Ray Bradbury, Raphael Schacter și Neil Donald.

De asemenea, a fost coautor al unor proiecte culturale și artistice, în special – „Sărbătoarea muzicii”, „My future heritage”, „Pinzel AR”, „Îngerii”, (2019) „Agora”, „Împrejuri-mile” (2021).

A fost unul dintre co-autorii filmului documentar „Vipcy-na. Satul unei zile” (2019).

În octombrie 2023, a devenit unul dintre eroii expoziției de fotografie „Onoare. Curaj. Nobilime” a Universității Naționale Ivan Franko din Lviv.

În ziua de 16 mai 2024, în timpul deschiderii Forumului Media din Lviv, a fost redată o instalație audiovizuală multi-canal „weighty unspeakable” dedicată lui Evhen Hulevyci.

16 ianuarie 2023

VALERII ROMANOVSKYI

Valerii Romanovskyi (istoric, anticar, documentarist, arhivist, muzeolog, etnograf, profesor, militar ucrainean, doctor în științele istorice (2008), profesor asociat al departamentului de studii culturale al Academiei de Stat de Cultură din Harkiv) s-a născut în ziua de 26 iunie 1976 și a murit în ziua 16 ianuarie 2023, în Harkiv, în urma rănilor primite pe front.

În anul 1998, Valerii Romanovskyi a absolvit Universitatea Națională Pedagogică „H.S. Skovoroda” din Harkiv, specializarea „Limba și literatura și istorie ucraineană” și a fost elevul profesorului Vasyl Biloțerkivskyi. De asemenea, în timpul studiilor, a participat la cercul studențesc de istorie condus de profesorul lui.

Și-a continuat studiile postuniversitare la Departamentul de Istorie a Ucrainei a aceleiași universități. În 2007, și-a susținut teza pentru gradul de candidat în științe istorice pe tema „Dezvoltarea studiilor istorice în regiunea Harkov în secolul al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea”, sub îndrumarea științifică a lui Vasyl Biloțerkivskyi. În anul următor, Valerii Romanovskyi a primit diploma academică corespunzătoare.

Din anul 2007 până în anul 2020, a lucrat la Academia de Stat de Cultură din Harkiv. Din 2020 până în 2022, a lucrat la Biblioteca Științifică de Stat „V. H. Korolenko”, Harkiv.

A fost membru al Societății istorice și filologice din Harkiv.

În anul 2014 s-a alăturat Forțelor Armate ale Ucrainei ca voluntar, în regiunea Luhansk A fost demobilizat în 2015.

În ziua 25 februarie 2022, a mers pe front ca mitralior superior în cadrul Forțelor de Apărare Teritorială.

La sfârșitul lunii august 2022, a fost rănit grav lângă Kupiansk. A murit în urma unei răni grave, după câteva luni în care a stat în comă.

Valerii Romanovskyi a fost înmormântat cu onoruri militare pe Aleea Eroilor din cel de-al 18-lea cimitir din Harkov, în ziua de 20 ianuarie 2023.

În 2024, o stradă din Harkov a primit numele lui Valerii Romanovskyi (fosta stradă Dovator din districtul Novobavarskyi).

Valery Romanovsky a investigat problemele studiilor monumentelor ucrainene și ale studiilor surselor istorice. În total, a scris peste 70 de lucrări științifice.

Valerii Romanovskyi a fost decorat post-mortem cu Ordinul „Pentru curaj” gradul III. De a (3 septembrie 2023), cu Medalia „Pentru participare la ATO”, cu Medalia „Pentru apărarea orașului Fericirii” și a primit Diploma de Recunoștință din partea Consiliului Regional Harkiv.

23 ianuarie 2023

IHOR TEROHIN

Jurnalistul și scriitorul Ihor Terohin a fost luptător în brigada 126 a Forțelor Armate Ucrainene, a participat la război încă din primele zile ale invaziei ruse pe scară largă, înrolându-se în rândurile apărării teritoriale.

A căzut în luptă lângă Herson, în ziua de 23 ianuarie: avea 36 de ani. Cei care l-au cunoscut și-au luat rămas bun de la el în ziua de 30 ianuarie 2023 la Casa Ofițerilor din Odesa.

„Hai să ne pregătim!

Ar trebui să aduni fragmentele voinței tale într-un pumn.

Abonatul este temporar indisponibil.

Te rog, dă-mi un fel de semn...”, (scria poetul Ihor Terohin în una dintre ultimele sale poezii).

În viață civilă a lucrat ca jurnalist și somelier, degustător de vinuri, a reprezentat compania „Winfort”. Avea și un blog numit „Povești fictive ale unui scriitor fără talent”. În ultima postare, a scris că „viața lui încapă într-o raniță de soldat” și că se mulțumește cu „un fum de țigară pe stomacul gol” la fiecare mic dejun.

La un moment dat, Ihor a fost corespondent pe canalele TV ale holdingurilor media TRC „RIAK” și „Glas Media-group”. În special, a fost gazda programului „Investigația zgomotoasă”. După ce s-a retras din jurnalism, a continuat să scrie eseuri și poezii, chiar și pe front.

Pe front, Ihor a învățat să fie „tată SMS”, așa cum îi plăcea să se numească. A avut un fiu mic și îi era dor de familia lui, dar credea că se afla exact acolo unde trebuia.

25 ianuarie 2023

DMYTRO KUDRIAVȚOV

Viața jurnalistului Dmytro Kudriavțov, în vârstă de 30 de ani, a fost întreruptă în ziua de 25 ianuarie 2023 în timpul unei lupte cu ocupanții ruși. După începutul războiului ruso-ucrainean, Dmytro a mers pe front ca lunetist. A lăsat în urmă soția și bunica.

Dmytro Kudriavțov și-a început cariera jurnalistică în anul 2015 la publicația Focus. Apoi a ocupat funcțiile de redactor al site-ului „Obozrivatel” și redactor-șef al publicației „Narodnaia Pravda”.

A fost membru al Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina.

De asemenea, a scris articole pe subiecte despre Orientul Mijlociu și Israel pentru portalurile Cursor Info și MIGnews.

Din 2021 până în februarie 2022, a lucrat pe site-ul „Fakty ISTV”, apoi s-a alăturat forțelor armate ale Ucrainei.

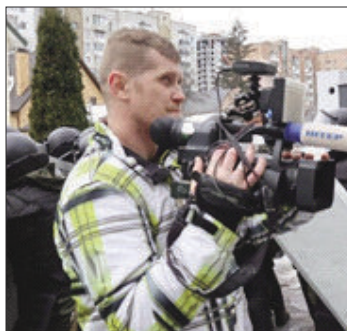
Joi, 2 februarie 2023, în orașul Svalyava, regiunea transcarpatică, cunoscuții și-au luat rămas bun de la fostul jurnalist Dmytro Kudriavțov, căzut pe front.

5 februarie 2023

PAVLO TYMOȘENKO

În luptele de lângă Vugheldar din ziua de 5 februarie 2023, a căzut Pavlo Tymoșenko, operatorul filialei regionale Cerkasy a canalului TV „Inter”.

Încă din primele zile ale agresiunii armate pe scară largă a Federației Ruse împotriva Ucrainei, Pavlo a intrat în rândurile apărării teritoriale ca voluntar.

În ciuda faptului că avea un handicap, s-a oferit voluntar pentru apărarea teritorială din primele zile ale invaziei ruse. A îndeplinit sarcini pe teritoriul districtului Zolotonskyi. Din septembrie, batalionul lui a fost transferat în regiunea Poltava, apoi în zona de lângă Bahmut. În februarie, lângă Vuhledar, Tymoșenko a servit ca pușcaș în brigada 118, batalionul separat 157 de apărare teritorială a regiunii Cerkasy.

Pavlo era poreclit „Znahar” („Vraci”), și-a ajutat camarazii prin aplicarea metodelor medicinei tradiționale.

Pavlo Tymoșenko a murit în prima linie lângă Vuhledar pe 5 februarie. Circumstanțele morții lui Pavel sunt necunoscute.

„Frate, cu bolile tale și cu cei trei copii, n-ar fi trebuit deloc să fii acolo... Legea nu permite, dar ai fost printre primii care au mers să-ți aperi casa și țara. Și ți-ai îndeplinit

datoria până la capăt! Timp de 12 ani, ai fost o a doua familie pentru mine la micul nostru birou Cerkasy, am împărțit totul cu tine prânzuri, cine, delegații, bucurii și neazuri... Dar nu voi mai putea să te îmbrățișez sau doar să te salut, la telefon. Ai murit, ai murit apărând localitatea Vuhledar care este atât de departe de casa ta”, a scris Stanislav Kuharciuk despre colegul său căzut.

5 februarie 2023

SERHII KLYMENKO

În data de 5 februarie 2023, Serhii Klymenko, jurnalist media, a fost ucis într-o bătălie cu ocupanții ruși în Mariintka, regiunea Donețk.

Timp de mulți ani, a lucrat în serviciul tehnic al companiei de radio și televiziune din regiunea Herson „Scythia” (acum – Public Herson).

În septembrie 2022, Serhiy s-a oferit voluntar să se alăture forțelor armate ale Ucrainei.

În septembrie 2022, Serhii s-a alăturat, ca voluntar, forțelor armate ale Ucrainei.

În urma lui au rămas soția și doi copii.

„Am lucrat cu Serhii din anul 2000: sunt moderator radio, iar el era inginer de radiodifuziune și înregistrare a sunetului. Am petrecut împreună multe transmisiuni live, înregistrări și ore de editare. A fost întotdeauna ușor de lucrat cu el. În timpul transmisiunilor în direct, chiar dacă s-ar fi întâmpla ceva neplanificat, eram sigur că ne vom descurca în orice situație. Ne vom aminti de Serhii ca de un adevărat profesionist în domeniul său, vesel, amabil, curajos, întotdeauna prietenos și binevoitor. Nu pot să cred că nu mai este printre noi! Doi copii au rămas fără tată, o soție fără soț și părinți fără fiu... Trăiască eroul!” – spune redactorul Radioului Ucrainean Marharyta Laznyk.

9 februarie 2023

OLEKSII BORYS

Apărând Ucraina, din prima zi a invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, în ziua de 9 februarie 2023, a căzut în luptă Oleksii Borys, în vârstă de 27 de ani, soldat al Brigăzii 58 și jurnalist al „Gazetei Juridice”, din primăvara lui 2021, înainte fiind funcționar la cabinetul de avocatură „Arzinger”, din Kiev.

„În ziua de 9 februarie a murit jurnalistul nostru, Oleksii Borys.

Avea 27 de ani. Chiar înainte de invazia pe scară largă, știa că va merge imediat la Comisariatul Militar – și deja pe 26 februarie 2022, împreună cu tatăl său, au plecat la instrucție, iar o lună mai târziu erau în est, la „punctul zero”. Bahmut, Casiv Iar, am trimis acolo tot timpul pachete care au fost adunate pentru plutonul său. Băieții tineri, inteligenți și grijulii, au fost primii care au apărut Ucraina. În războiul cu Rusia, îi pierdem pe cei mai buni care au determinat țara să se schimbe.

Oleksii nu a tolerat ipocriții, nu a iertat trădarea. A fost întotdeauna foarte sincer în părerile și sentimentele sale, serios, responsabil, întotdeauna fidel principiilor sale. A visat, a făcut planuri pentru viitor. Mi-a scris de pe front că îi lipsește munca jurnalistică. Un drum atât de dificil către Victoria noastră!” a spus Olena Osmolovska – redactor-șef al publicației la care a lucrat Oleksii.

13 martie 2023

OLEKSII OLHOVYK

Luni, 13 martie 2023, jurnalistul Oleksii Olhovyk a murit lângă Bahmut în urma unei răni mortale provocate de un lansator de grenade antitanc.

În ziua de 26 februarie 2022, cameramanul TV Oleksii Olhovyk s-a alăturat brigadei 241 a orașului Kiev. Mai târziu, a fost trimis pe front în regiunea Donețk.

Potrivit Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina, soldatul Oleksii Olhovyk în vârstă de 39 de ani, cu indicativul „Focus” a fost cel de-al 51-lea lucrător media care a murit după începerea agresiunii pe scară largă împotriva Ucrainei.

Întâmplător, prima misiune jurnalistică de război a lui Oleksii a fost în 2020 tocmai la Bahmut.

În septembrie 2022, Oleksii Olhovyk a fost rănit într-o explozie de mină și a fost tratat timp de aproximativ o lună. În acest timp, potrivit jurnalistei Anastasia Juk, ei au mers împreună să filmeze Hersonul eliberat.

Oleksii a fost înmormântat în ziua de 20 martie 2022, la Kiev.

Au rămas în urma lui soția și fiica Eva, care de abia a împlinit un an.

14 martie 2023

IURII KOVALENKO

Iurii Kovalenko (om de știință, istoric, arheolog, participant la misiunea „Laleaua Neagră”, istoric, profesor, muzician, sergent al Forțelor Armate ale Ucrainei) s-a născut în ziua de 22 martie 1966 în satul Nekrasove din regiunea Sumy și a murit în luptă în ziua de 14 martie 2023, lângă Luhansk.

Iurii Kovalenko a absolvit opt clase în anul 1981, în satul natal.

Încă din copilărie a avut o dorință de nestăpânit de a căuta artefacte, avea o atracție deosebită pentru istoria ținutului său natal.

Clasa a noua și a zecea le-a făcut la Școala Secundară nr. 2 din Hluhiv. În același timp, a studiat la Școala de Muzică din Hluhiv.

În 1983, în loc să intre la dorita facultate de istorie, a plecat să studieze la Școala Tehnică Profesională nr. 5 din Sumy, unde s-a specializat în inginerie electrică.

În timpul serviciului său în armata sovietică (în special, timp de doi ani la începutul perestroikăi în 1985-1987) a servit în grupul de vest al armatei sovietice pe teritoriul Poloniei în orașul Lehnyția, unde a înțeles pentru prima dată conotația cuvântului „ocupanți” cu referire la sovietici.

În 1987, Iurii Kovalenko, în vârstă de 21 de ani, s-a ală-

turat unei expediții arheologice care lucra în Kiev, în Podil. Din 1988, este implicat în activități de căutare arheologică. Datorită grupului său, care face parte din asociația publică din întreaga ucraineană „Uniunea Memoriei Poporului”, mii de soldați care au murit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial au fost reîngropați. La mijlocul anilor 1990, a fost ales comandant al grupului.

La sfârșitul anilor 1980, Iurii Kovalenko a lucrat ca director artistic al Casei de Cultură a Satului Nekrasiv, profesor de muzică la Școala Nekrasiv, apoi șeful grupului de muzică a Casei de Cultură a Districtului Hluhiv și, de asemenea, ca director al Casei de Cultură a Satului Nekrasiv și al Clubului pentru adolescenți. În acel moment, a devenit membru al organizațiilor patriotice ucrainene, a participat la primele mitinguri pro-ucrainene, a cântat pe scenă cu chitara.

În anul 1991, Iurii Kovalenko a participat la celebrul festival de muzică „Cervona Ruta”, care a avut loc în Zaporijea.

A cântat într-un cor de cameră.

Între 1991-1996, a studiat a studiat pedagogia și psihologia preșcolară la Universitatea Pedagogică din Hluhiv.

După căsătorie, în 1992, Iurii Kovalenko lucrează în forțele armate ale Ucrainei, timp de aproape șapte ani, în structura de sprijin moral și psihologic a unității militare din Hluhiv și șef al clubului unității militare.

Din 1999, a ocupat funcția de șef al departamentului de cercetare al Rezervației Naționale „Hluhiv”. Din 2005 a participat la numeroase expediții arheologice, în special, a investigat ruinele din Baturyn arse de moscoviți în 1708. A găsit în partea de nord a fostei cetăți locația principalului templu al capitalei Catedrala Treimii și cimitirul acesteia. De asemenea, a reușit să reconstituie aspectul cetății Baturyn, al casei hatmanului și al bisericii castelului. În plus, a condus cercetarea ruinelor Cetății Baturyn, săpăturile reședinței de țară a hatmanului Ivan Mazepa din Honcearivka și, împreună cu alți oameni de știință, a investigat moșia generalului pisar Pylyp Orlyk.

A studiat la Facultatea de Istorie a Universității Naționale Taras Șevcenko din Kiev, pe care a absolvit-o în 2005 cu o diplomă în arheologie și muzeologie.

De la începutul războiului din estul Ucrainei în 2014, în calitate de arheolog militar, a participat la misiunea umanitară „Laleaua Neagră”, a avut 9 rotații pe teritoriul ocupat. Împreună cu colegii săi voluntari, au găsit și au identificat peste 150 de cadavre ale celor uciși în luptele pentru Ilovaisk și Debalțeve. Informații culese de el, înregistrările foto și video a crimelor săvârșite de trupele ruse au fost folosite în cartea „Ilovaisk” a scriitorului din Sumy Evhen Polojyi. Pentru participarea sa la misiunea „Laleaua Neagră” a primit premiul Ministerului Apărării al Ucrainei.

În decembrie 2020, Iurii Kovalenko a semnat un contract cu Forțele Armate ale Ucrainei și a participat la luptele pentru Avdiivka, în cea de-a 58-a Brigadă Separată de Infanterie Motorizată „Ivan Vyhovskyi”.

În timpul serviciului militar în data de 14 mai 2021 la Cernihiv, și-a susținut teza de doctorat. Iurii Kovalenko este autorul a peste 70 de articole științifice.

Din primele ore ale invaziei ruse a Ucrainei din 24 februarie 2022, a participat la luptele pentru Hluhiv. Apoi, în februarie-martie 2022, a participat la operațiuni militare în direcția Brovary și în regiunea Cernihiv.

După eliberarea regiunii Cernihiv, în aprilie 2022 a rămas la Baturyn. Apoi a fost internat în spital pentru o vreme. În același timp, s-a angajat în voluntariat: a negociat achiziția de mașini pentru brigada sa, a condus el însuși mașini. Pe urmă s-a întors din nou pe front – mai întâi în sud, mai târziu în est, unde a luptat în cele mai fierbinți locuri.

A murit în ziua 14 martie 2023 lângă satul Kuzmyne, regiunea Luhansk, în urma unui atac de tanc rusesc. Ceremonia de rămas bun a avut loc în ziua 18 martie 2022 la Hluhiv.

A rămas în urma lui soția (binecunoscuta jurnalistă Oksana Kovalenko) și două fiice.

Iurii Kovalenko a fost decorat cu Ordinul „Pentru curaj” gradul III (2024, post-mortem) – pentru curajul personal manifestat în apărarea suveranității statului și integrității teritoriale a Ucrainei, îndeplinirea dezinteresată a sarcinii militare.

De asemenea a primit Certificatul președintelui Ucrainei „Pentru participare umanitară în ATO” (2017), premiul „Pentru serviciile forțelor armate” și Medalia Bisericii Ucrainene Ortodoxe „Pentru sacrificiu și dragoste pentru Ucraina”.

În ziua de 28 aprilie 2023, deputații Consiliului orașului Hluhiv au votat pentru redenumirea a două străzi din comunitatea teritorială a orașului în onoarea lui Iurii Kovalenko. În satul natal al lui Nekrasovo, compatrioții săi și-au exprimat dorința de a redenumi strada Nekrasovo în onoarea lui.

La comemorarea morții sale, în data 14 martie 2024, pe clădirea Muzeului de Arheologie din Rezervația Națională „Hluhiv” a fost dezvelită o placă comemorativă, în memoria lui Iurii Kovalenko.

25 martie 2023

OLEKSANDR ȚAHNIV

Soldatul major Oleksandr Țahniv, poreclit Jurnalistul, a murit în ziua de 25 martie 2023, în apropierea satului Kurdiumivka din regiunea natală Donețk. În timpul unei misiuni de luptă, soldatul a intrat sub focul artileriei ruse și a fost rănit mortal. Avea 37 de ani.

Oleksandr s-a născut în satul Krasne din regiunea Donețk. A locuit în orașul Selidove. A absolvit Universitatea de Stat de Management din Donețk.

A lucrat ca jurnalist. A cântat la chitară bas într-o trupă, a scris muzică și a citit mult.

În timpul războiului pe scară largă, Oleksandr și-a schimbat profesia și a devenit soldat. A intrat în rândurile batalionului 37 separat de pușcași (unitatea militară A4069) al Forțelor Armate.

El și-a asumat poziția de pușcaș-asistent lansator de grenade și a mers în prima linie.

„Sașa era o persoană strălucitoare, cu o perspectivă largă și virtuți înalte. A fost un soldat demn care a apărut Ucraina până la ultima suflare”, a spus soția lui, Valentina.

„Întregul său drum profesional a fost plin de dragoste pentru Ucraina și pentru regiunea natală Donețk. Înainte de a

intra în jurnalism, Sașa a fost coordonatorul mișcării „Comunități puternice” și s-a implicat necruțător în dezvoltarea democratică a regiunii – a organizat evenimente și inițiative publice, evenimente culturale; nu a fost indiferent la dezvoltarea Orientului ucrainean. Nu a tolerat vreodată nedreptatea. Prin urmare, când a devenit parte din echipa noastră, și-a asumat un rol foarte important – a scris despre corupția din regiunea Donețk, despre oficialii necinstiți și despre ceea ce ne împiedică să trăim decent pe pământul nostru. El a fost onoarea și conștiința echipei noastre. Cu el găseai mereu ceva de discutat: de la filme noi la teorii filozofice. Sașa a fost și un muzician talentat – a stăpânit bine chitara”, au scris colegii lui de la agenția de presă Vceasno.

Oleksandr a fost înmormântat pe Aleea Gloriei a cimitirului din orașul Selidove.

Au rămas în urma lui părinții, fratele și soția.

26 martie 2023

EVHEN PONOMAROV

Mitraliorul Batalionului 22 Separat de Infanterie Motorizată, Evhen Ponomarov, a scris un jurnal din tranșee despre viața de pe front, despre camarazii săi morți și despre atacurile rușilor. Din prima zi a invaziei pe scară largă, locuitorul satului Iakovlivka din regiunea Loziv și-a apărât țara, făcând parte din Brigada 92, în septembrie

2022, a eliberat regiunea Harkov. În ziua 26 martie, a murit în luptele de lângă Stelmahivka din regiunea Luhansk. La jumătate de an de la moartea scriitorului, voluntarii și părinții au publicat o sută de exemplare din „Jurnalul de război” pe care l-a scris.

Mama mitraliorului a amenajat în casa lor, în memoria fiului ei, un colț cu jurnalele și cărțile lui Evhen, căzut în luptă la vârsta de 29 de ani.

„Manuscrisele sunt cel mai prețios lucru. Cel mai mare jurnal este al doilea, primul pe care a început să-l scrie era în limba rusă, apoi a trecut la ucraineană. Iar al treilea este «Zaoskillea însângărată»”. Toate au fost tipărite într-o carte”, spune mama lui, Liudmyla. Evhen încă din timpul școlii a scris poezii și rap. Evhen i-a trimis mai întâi primul său jurnal iubitei sale, iar mai târziu l-au citit și părinții lui.

„Prima impresie pe care am avut-o când am citit jurnalul a fost că nu-mi cunoșteam bine fiul. Până când nu am ținut acest jurnal în mâini, nu știam cum a luptat, iar când am citit jurnalul am înțeles prin ce a trebuit să treacă”, spune tatăl lui Evhen.

Cel mai mult l-a mișcat cât de mult l-au durut pe fiul său rănilor și moartea camarazilor săi.

„Avea un prieten din Krasnokutsk, Vlad Hus. Evhen i-a promis mamei acestuia că îl va proteja și totul va fi bine, apoi l-a adus pe Vlad acasă să-l îngroape. A descris cum s-a uitat în ochi mamei prietenului său...”.

30 martie 2023

ANTON PRASOLENKO

A luptat în iad pentru a ajunge în rai. Să ne amintim de actorul Anton Prasolenko din Berdiansk.

În ciuda vârstei sale fragede și a vocației actoricești, a luat arma în mână și a plecat să apere țara de ruși. Actorul Anton Prasolenko, în vârstă de 23 de ani, a murit pe 30 martie 2023, în urma unei răni pe care a primit-o lângă Bahmut în timp ce apăra Ucraina.

„Anton nu a putut să stea deoparte și să continue să trăiască în propria sa lume, ci a plecat la război. Știind că nu se pricepe prea bine la asta, a învățat de la zero. Și într-un an, a atins un nivel bun de profesionalism. Dar schijele bombelor nu întreabă cât de bun ești. Anton a luat parte la luptele din Est. Astăzi a murit în spital din cauza rănilor.”, a scris psihologul militar Andrii Kozinciuk despre prietenul său.

1 aprilie 2023

IHOR MYSIK

Scriitorul și istoricul Ihor Mysik s-a născut în ziua de 16 iunie 1993 în satul Dydiatyci, regiunea Lviv și a murit în ziua de 1 aprilie 2023 lângă satul Bohdanivka, raionul Bahmut, regiunea Donețk.

A fost participant activ la evenimente istorice: Revoluția Demnității și Războiul ruso-ucrainean.

A fost acuzat că a bătut trei milițieni din Trupele Speciale „Berkut”, a stat într-un centru de detenție din capitală, a stat în arest la domiciliu – acestea sunt doar trei fapte din biografia unui tânăr patriot de pe vremea când Revoluția Demnității se transforma în război. În toți acești ani, tânărul scriitor s-a luptat pentru libertatea și independența Ucrainei.

Ihor Mysik a intrat în literatura ucraineană ca romancier, este autorul romanului „Zavod” (Uzina) (Editura Tempora, 2022). Dar poezia a fost o parte importantă a vieții lui, după cum o demonstrează premiile festivalurilor și competițiilor („Parnasul din Irpin, 2018”; „Clopotele Hortyței”; „Jytomyr TEM 2019”; „An T-R-Act 2020”) și selecții în antologia „Vocinere” și revistele „Cernihivul literar” și „Dzvin” (Clopot).

În 2014, Ihor a devenit medic în regimentul „Azov”, a servit ca sanitar pe ambulanță și luptător-salvator. În timpul

serviciului său a trecut prin multe puncte fierbinți și a fost mobilizat.

La începutul invaziei pe scară largă, Ihor Mysiak s-a alăturat unității Forțelor de Apărare Teritorială ale Forțelor Armate ale Ucrainei, după care a ajuns în rândurile unei brigăzi mecanizate separate, numită „Cavalerii Campaniei de Iarnă”. Împreună cu camarazii săi, a eliberat Hersonul de invazia rusă și a apărât Bahmutul.

Sergentul Ihor Mysiak a murit în ziua de 1 aprilie 2023, lângă satul Bohdanivka, districtul Bahmut, regiunea Donețk. În timpul evacuării camarazilor răniți, echipajul medical din care făcea parte a intrat sub focul inamic. În două luni, pe 16 iunie, luptătorul ar fi împlinit 30 de ani.

6 aprilie 2023

ANDRII BOIKO

Sergentul Andrii Boiko, cu indicativul de apel „Atașatul”, a murit în ziua de 6 aprilie 2023 în timp ce efectua o misiune de luptă în apropierea orașului Huleai-pole, regiunea Zaporijea. Avea doar 26 de ani.

Andrii s-a născut și a trăit în orașul Ivano-Frankivsk. A studiat la școala nr. 7 și la liceul de fizică și tehnică.

A absolvit studiile superioare la Universitatea Națională Tehnică de Petrol și Gaze Ivano-Frankivsk. Apoi a studiat la școala postuniversitară a Universității „Regele Danylo”.

Din 2017 lucrează ca operator la TRK „Veja”. A filmat și a montat materiale pentru știri. A creat programe pentru TV și proiecte YouTube până a devenit operatorul principal. Astfel a devenit antreprenor.

În 2018, împreună cu o echipă de oameni asemănători, a fondat compania „Lampa group”, care ulterior a fost redenumită „YANG.agency”. Sub conducerea sa, a fost creat conținut video, inclusiv videoclipuri sociale și publicitare, programe TV și a fost realizat suport SMM pentru întreprinderi și mărci. A studiat la „Școala liderilor”.

În 2018, s-a alăturat „Mișcării Populare din Ucraina”. A condus „Mișcarea tânără” din Ivano-Frankivsk. A aparținut

grupului de tineret „Vocile Cuvântului” al Bisericii Greco-catolice Ucrainene.

În timpul războiului pe scară largă, Andrii s-a alăturat forțelor armate ucrainene. A luptat în brigada 102 separată de apărare teritorială „Colonel Dmytro Vitovskyi”. Era comandantul departamentului. A luptat în regiunea Zaporijea. A suferit o comoție, după reabilitare a revenit imediat în prima linie.

„Noi suntem undeva aici, iar voi sunteți undeva acolo
Dar vedem aceleași stele
Care ne scriu destine diferite
Să mor aici pentru a trăi acolo...” a scris Andrii într-o poezie în ajunul morții sale.

Andrii a fost înmormântat pe Aleea Gloriei în cimitirul din satul Ciukalivka din regiunea Ivano-Frankivsk.

20 aprilie 2023

DMYTRO SIRYK

Jurnalistul Dmytro Siryk, prezentatorul radio „Suspilnyi”, a căzut în luptă în ziua de 20 aprilie, apărând Ucraina. Avea 36 de ani.

Dmytro s-a născut în Severodonețk.

A lucrat în Luhansk mulți ani, iar după ocuparea centrului regional în 2014, s-a întors în orașul natal.

Și-a dorit să se întoarcă la Luhansk, eliberat de invadatorii ruși, și să refacă acolo radio-difuziunea ucraineană.

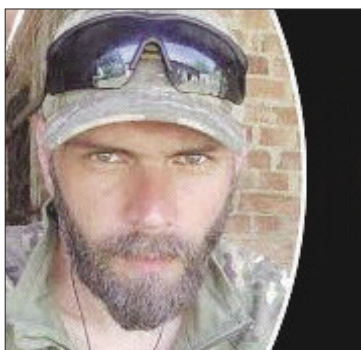
Mai bine de 15 ani a lucrat la radio, a fost DJ, editor muzical, moderator radio, în special, la radio „Puls”. La radio, ascultătorii îl cunoșteau pe Dmytro sub pseudonimul Ivan Lopata.

Când a început invazia militară rusă pe scară largă, Dmytro Siryk și-a evacuat părinții, fiul și logodnica într-o regiune sigură și în martie 2022, s-a alăturat forțelor armate – era lunetist.

Rudele, militarii și colegii au venit să-și ia rămas bun de la el în ziua 28 aprilie 2023 în Pereyaslav, regiunea Kiev.

Fiul lui Dmytro, Danylo, va fi crescut de părinții lui.

O stradă din Severodonețkul natal a fost numită în memoria lui Dmytro Siryk.

22 aprilie 2023

OLEKSANDR BONDARENKO

Oleksandr Bondarenko, jurnalist, comunicator, participant la războiul ruso-ucrainean. A murit în luptă în ziua de 22 aprilie 2023, lângă orașul Kreminna, regiunea Luhansk.

Oleksandr s-a născut în ziua de 10 octombrie 1977 în Luhansk.

După absolvirea școlii, a studiat Universitatea Pedagogică „Taras Șevcenko”.

A fost un star al universității, a făcut parte din echipa studenților KVN (Clubul celor veseli și inventivi – un show de televiziune foarte popular în Ucraina).

A obținut diploma de profesor de limba și literatura ucraineană. A lucrat la o școală din Luhansk. A susținut cauza ucraineană încă din tinerețe. A fost membru al Mișcării Populare din Ucraina.

Și-a început cariera jurnalistică la Televiziunea prin cablu din Luhansk, unde a lucrat ca redactor al departamentului de știri și prezentator din august 2000 până în octombrie 2004. În ajunul Revoluției Portocalii a demisionat din motive de principiu. Din noiembrie 2004 până în februarie 2005, a lucrat la „Public Radio” din Kiev, iar din martie până în mai 2005 la „Canalul 5”.

Ulterior, s-a transferat la Primul Canal TV Național unde din iunie 2005 până în decembrie 2007 a lucrat ca editor și prezentator al programului de informare „Punctul de vedere”, a participat ca prezentator la proiectele speciale ale canalului „Noaptea alegerilor”, „Cernobîl: O privire asupra viitorului” și altele.

În decembrie 2007, a fost producător senior al serviciului ucrainean al BBC. În septembrie 2011, a plecat să lucreze la postul de televiziune Ukraina, a lucrat ca editorialist în programele „Sobytiya” și „Sobytiya nedeli”, a participat la proiecte speciale. Din ianuarie până în mai 2005, a lucrat ca redactor-șef al programului „Insider” de la postul TV „ICTV”.

Oleksandr s-a specializat în politică și subiecte economice complexe. A susținut întotdeauna o abordare jurnalistică profundă, analitică. Pentru aceasta, a absolvit un masterat cu specialitatea „Piața financiară” la Institutul Ucrainean de Dezvoltare a Pieței de Valori „Vadym Hetman”.

Din august 2015 până la începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, a fost șeful proiectelor speciale ale agenției „Plusone” și RMA. A devenit unul dintre cei mai buni consultanți ucraineni în domeniul comunicațiilor. A lucrat cu politicieni ucraineni și organizații internaționale. A avut o ofertă de a fi secretarul de presă a doi președinți ai Ucrainei.

Oleksandr a fost o persoană nestatornică – în ceea ce privește educația, preferințele și gama de interese. Pe lângă profesia sa, a studiat economia și informatica. Era interesat de science fiction și enciclopedii. Îi plăcea muzica.

Oleksandr practica înotul. A trecut înot strâmtoarea Bosfor în Turcia. Era interesat de triatlon. Se pregătea să participe la competiția „IronMan”.

Odată cu începutul invaziei rusești pe scară largă a Ucrainei, Oleksandr s-a oferit imediat voluntar pentru apărarea teritorială al Kievului și s-a alăturat Forțelor Armate ale Ucrainei.

În primăvara anului 2022 a apărut cu succes capitala.

În toamna anului 2022 a participat la o contraofensivă de succes în regiunea Harkov. Ultimele zile ale vieții sale a luptat lângă Kreminna.

A fost tunar în batalionul 244 al brigăzii 112 de apărare teritorială. Oleksandr a murit în ziua de 22 aprilie în satul Dibrova, eliberând regiunea natală Luhansk. A fost înmormântat în ziua de 1 mai 2023 pe Aleea Eroilor din Cimitirul Pădurii al orașului Kiev.

26 aprilie 2023

BOHDAN BITIK

„Uciderea producătorului ucrainean Bohdan Bitik și rănirea jurnalistului italian Corrado Zunino în timpul muncii lor jurnalistice la Herson reprezintă o nouă crimă de război rusă. Și este, de asemenea, o dovadă a pericolului profesiei noastre”, a scris pe rețeaua de socializare președintele Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina, Serhii Tomilenko.

Bohdan Bitik s-a născut în ziua 12 ianuarie 1977, în Kiev. Lingvist, a studiat limbile orientale la Universitatea Națională din Kiev „Taras Șevcenko”. A predat la Universitatea Xiamen din China. Acolo și-a cunoscut viitoarea soție, chinezoaica indoneziană Erlia. Cuplul are un fiu de 21 de ani, Oleksandr, care studiază și lucrează în Indonezia.

S-a întors în Ucraina cu puțin timp înainte de război, după douăzeci și unu de ani petrecuți în Indonezia. S-a oferit voluntar, oferind mâncare soldaților ucraineni care au apărut la Kievul. A ajutat jurnaliștii străini care au venit în Ucraina să reflecteze evenimentele războiului. Bohdan s-a întâlnit cu reporterul italian de la „La Repubblica” Corrado Zunino. A făcut o serie de călătorii pe front cu el. L-a însoțit și pe unul dintre jurnaliștii japonezi. A șasea călătorie a fost fatală pentru Bohdan.

A fost ucis la Herson de un glonț rusesc care i-a străpuns vesta albastră cu inscripția „Presa”, i-a trecut prin corp și l-a rănit pe ziaristul italian care se afla în apropiere.

29 aprilie 2023

VOLODYMUR MUKAN

Volodymyr Mukan – locotenent al Forțelor Armate ale Ucrainei, filolog, jurnalist, manager PR, co-organizator al festivalului de retro-tehnică Old Car Land, absolvent și angajat al Institutului Educațional și Științific de Filologie „Taras Șevcenko” al Universității kievene cu același nume, a căzut eroic, la vârsta de 35 de ani, în ziua de 29 aprilie 2023, în timp ce efectua o misiune de luptă lângă Bahmut, apărând integritatea teritorială și independența Ucrainei.

Volodymyr Mukan a devenit student al Universității Naționale „Taras Șevcenko” din Kiev în anul 2005. În anul 2011, a obținut o diplomă de master și s-a calificat ca filolog cercetător, profesor la o instituție de învățământ superior (limba ucraineană, limba germană), redactor științific.

În timpul studenției, Volodymyr și-a întâlnit viitoarea soție, Anna. Au studiat la același curs. Mai târziu, au creat o familie. Au avut doi fii – Andrii și Iaroslav.

Când Federația Rusă a invadat Ucraina, Volodymyr și-a dus familia din districtul Bucean din regiunea Kiev în regiunea Cerkasy (de unde era el) și a decis să lupte cu dușmanul nu numai cu cuvântul, ci și cu arme.

Volodymyr a apărut Ucraina de agresorul rus încă din primele zile ale invaziei pe scară largă. A trecut prin regiunea Harkiv, regiunea Luhansk, regiunea Donețk – Popasna, Sloviansk, Bahmut. În timp ce lupta în punctele fierbinți, îndeplinea misiuni de luptă.

În aprilie 2023 sergentul Volodymyr Mukan a primit gradul de ofițer.

În iunie 2024, a avut loc premiera filmului documentar produs de TRO Media despre Volodymyr Mukan – „Jurnalist în uniformă”.

Volodymyr Mukan a fost decorat cu:

Insigna „Pentru curaj și eroism”, de către Comitetul executiv al Consiliului orașului Cerkasy (2023);

Ordinul „Bohdan Hmelnyțkyi” gradul III (post-mortem 2023);

Medalia „Pentru sacrificiul și dragostea Ucrainei” de la Biserica Ortodoxă din Ucraina (post-mortem, 2023).

Tot post-mortem, în anul 2023 a primit premiul onorific „Apărătorul Ucrainei – Eroul orașului Cerkasy” (post-mortem, 2023).

9 mai 2023

ARMAN SOLDIN

Arman Soldin (jurnalist bosniaco-francez) s-a născut în ziua de 21 martie 1991 în Sarajevo și a fost ucis în ziua de 9 mai 2023, la vârsta de 32 de ani de o rachetă Grad lansată de ruși în timp ce raporta la Agence France-Presse din regiunea Donețk, în timpul Invaziei Ruse asupra Ucrainei. Moartea sa a fost remarcată și deplorată de jurnaliștii din întreaga lume și de liderii internaționali.

Copil al războiului, din Bosnia până în estul Ucrainei, Arman Soldin avea un an și se afla în brațele mamei sale când aceasta a fugit din Sarajevo spre Franța.

Armand Soldin făcea parte dintr-o echipă de cinci reporteri AFP care însoțea militari ucraineni pe frontul cel mai activ în război, în apropiere de Ceasiv Iar, o localitate ucraineană situată în apropiere de Bahmut, vizată zilnic de către forțele ruse. Salva de rachete de tip Grad care l-a atins a fost trasă către ora locală 16.30 (și ora României). Jurnalistul a fost atins în timp ce se culca la pământ pentru a încerca să se protejeze. Restul echipei AFP a scăpat teafără.

Arman Soldin a fost decorat prin decretul președintelui Republicii Franceze, din 13 iulie 2023 în grad de Cavaler al Legiunii de Onoare”.

În ziua de 10 mai 2023, Parchetul Antiterorist Francez a deschis o anchetă pentru crime de război, încredințată Oficiului central de luptă împotriva crimelor împotriva umanității și a crimelor de ură, pentru a stabili circumstanțele tragediei.

11 mai 2023

DENYS KRYVYI

În ziua de 15 mai, fotograful naturalist Denys Kryvyi a murit în luptele pentru Bahmut în timp ce își salva camarazii răniți.

Înainte de război, Denys Kryvyi a lucrat pentru publicația „HardCity” și cu Parcul Național „Buzkyi Hard”, a fost laureat al multor concursuri internaționale de fotografie, a cooperat cu National Geographic Ucraina și a participat la expoziții în multe orașe din Ucraina.

În primăvara anului 2022, s-a oferit voluntar pentru apărarea Ucrainei și a luptat în Forțele de Operații Speciale.

„Profesia în sine necesită o mare răbdare și rezistență, de multe ori trebuie să lucrezi în condiții naturale și meteorologice dificile, dar acest sentiment de euforie, care decurge dintr-o întâlnire individuală cu natura, depășește orice dificultăți”, a spus Denys Kryvyi.

La începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, fotograful a mers la Comisariatul Militar și s-a alăturat unității de elită a Forțelor de Operațiuni Speciale. A murit în timp ce salva un tovarăș rănit. Cenușa lui Denys a fost împrăștiată peste Parcul Național Buzkyi Hard pe care fotografului îi plăcea să-l fotografieze.

Acum, soția lui Denys – Halyna Volhina – face voluntariat și călătorește organizând expoziții ale lucrărilor sale.

„Sunt fotografii incredibile care trebuie văzute – lumea trebuie să vadă aceste lucrări. În plus, am decis să creez un fond pe care l-am numit SIAO în onoarea soțului meu. Aceasta era porecla lui și, cu ajutorul acestui fond, vreau să-i ajut pe frații și surorile noastre care continuă să ne protejeze în prima linie”, spune Halyna Volhina.

17 mai 2023

IVAN KUZMINSKYI

În ziua de 17 mai 2023, muzicologul Ivan Kuzminskyi, în vârstă de 39 de ani, a fost ucis în luptă de forțele de ocupație ruse.

Ivan Kuzminskyi s-a născut în Berdyceev unde a studiat la o școală de muzică, după care a studiat ca să devină dirijor de cor la Școala de Muzică de Stat din Jytomyr și a absolvit studiile superioare la Conservatorul din Kiev.

Ivan Kuzminskyi și-a susținut teza de candidatură pentru doctorat, a predat și a studiat la școala doctorală, a lucrat ca regizor la postul TV pentru copii „Malyatko TV”.

De asemenea, a cercetat muzica antică ucraineană și a fost autorul unor articole științifice pe această temă.

După invazia pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, Ivan Kuzminskyi a mers pe front.

Viața muzicologului s-a sfârșit pe 17 mai lângă localitatea Dibrova, din regiunea Luhansk.

„În amintirile celor dragi, el va rămâne ca un om al ideii și un om de acțiune, cinstit, cu principii neclintite, în același timp mereu zâmbitor și deschis. Un om, un om de știință, un războinic.”, spune despre el prietenul și colegul său, Vladyslav Bezpalko.

22 mai 2023

EVHEN OSIEVSKYI

În ziua de 22 mai 2023, a căzut în luptă, lângă Bahmut, soldatul, jurnalistul, autorul renumitei reviste „Kunșt” și al revistei de critică socială „Spilne” Evhen Osievskyi din Kropyvnytskyi.

A absolvit Facultatea de Istorie și Facultatea de Educație în Afaceri și Drept a Universității de Stat din Ucraina Centrală „Volodymyr Vynnychenko”, la specialitatea „Științe politice”. După ce a primit diploma de licență, a mers în capitală și a intrat la Academia Movileană din Kiev.

Evhen a devenit autorul mai multor proiecte de succes.

În 2022 a mers pe front pentru a apăra Ucraina.

Evhen Osievskyi a fost mobilizat la începutul lunii noiembrie a anului 2022 și a încheiat o lună de pregătire în Marea Britanie ca medic-puşcaş.

De la sfârșitul lunii ianuarie 2023 a început să meargă în misiuni de luptă lângă Bahmut, iar în mijlocul lunii aprilie chiar în Bahmut.

Pe 22 mai, în timp ce efectua o misiune de luptă lângă Bahmut, Evhen a murit în urma exploziei unui obuz în apropierea lui.

26 mai 2023

VICTOR PETROV

„Și-a ales indicativul de apel „Leleka” („Barza”), pentru că berzele se întorc mereu acasă, iar eu i-am trimis o barză mică ca talisman. Putea să meargă să trăiască în orice colț al lumii, dar s-a născut la Lviv și a considerat că întreaga Ucraina este țara lui! Nu l-am putut opri, era un om adevărat care era respectat și iubit de totii, nu putea sta deoparte când era nevoie de acțiune, mi-a promis ca se va întoarce în curând și vom continua să călătorim prin lume!! Cum putem trăi fără el acum?” – scrie mama lui Victor, Iryna Petrova.

Viktor Petrov s-a născut în ziua de 19 septembrie 1989 într-o familie de militari. A absolvit Facultatea de Relații Internaționale a Universității Naționale Ivan Franko din Lviv, iar mai târziu, departamentul militar al Academiei Naționale a Forțelor Terestre „Petro Sahaidacnyi”, cu specializare în informații. În timpul studiilor, a obținut gradul de sublocotenent. La început a lucrat în companii private.

În timpul războiului, Viktor s-a alăturat celei de-a 54-a brigade mecanizate separate „Hatmanul Ivan Mazepa”. A luptat în punctele fierbinți, în special în Bahmut. A fost înaintat la gradul de locotenent.

În viața civilă, a fost manager, producător și jurnalist. A fost editorul publicației „Sikhiv Media”, co-fondator, producător și manager creativ al „WHAT IF creative studio”. Practica sportul (snowboarding, alpinism, schi montan, a participat la maratoane de ciclism). Avea centură albastră la Jiu-Jitsu și centură neagră la Aikido. Îi plăcea să călătorească prin lume și prin Carpați. Îi plăceau fotografia și videografia, cânta la chitară și la ukulele. A cooperat activ cu fondul de caritate „Cu un înger pe umăr”, a avut grijă de bolnavii de cancer.

Locotenentul Petrov a murit în ziua 26 mai 2023 în timp ce efectua o misiune de luptă în zona orașului Ceasiv Iar, lângă Bahmut, în regiunea Donețk. Avea 33 de ani.

Locotenentul Petrov Viktor a primit Ordinul „Bohdan Hmelnyțkyi” gradul III și în cinstea lui a fost dezvelită o placă memorială pe clădirea Facultății de Relații Internaționale a Universității Naționale din Lviv.

Eroul a fost înmormântat pe Câmpul Marte al cimitirului Lyciakiv din Lvivul său natal.

1 iunie 2023

DANYLO PODYBAILO

Poetul și muzicianul ucrainean Danylo Podybailo (soldat al Forțelor Armate ale Ucrainei, participant la războiul ruso-ucrainean, Erou al Ucrainei) s-a născut în ziua de 24 noiembrie 1966 în Donețk și a murit în ziua de 1 iunie 2023, împreună cu partenerul său „Rasta” în timpul unei misiuni de luptă.

La vârsta de 5 ani, familia s-a mutat la Mariupol.

Și-a făcut studiile superioare ca istoric la Universitatea de Stat din Mariupol în perioada 2014-2018.

Din anul 2014, a participat activ la activitatea centrului de voluntariat Novyi Mariupol, ai cărui membri l-au numit „fiul regimentului”.

În calitate de voluntar al Televiziunii Publice din Regiunea Azov, a înregistrat consecințele bombardării microdistricțului estic Mariupol în ziua 24 ianuarie 2015.

A participat la acțiuni de sprijinire a integrării europene la Mariupol și la Euromaidan de la Kiev.

În perioada 2018-2019, a slujit în Unitatea Militară 3057 Mariupol.

Mai târziu, a studiat IT și a vrut să-și lanseze propriul start-up.

După începerea invaziei pe scară largă, se afla în Mariupolul blocat. A fost unul dintre primii care au raportat lovituri aeriene asupra orașului. Împreună cu voluntarii din spațiul liber, „Halabuda” a ajutat civili și militari.

În aprilie, a reușit să părăsească Mariupolul. La punctul de control din Berdiansk, ocupanții l-au reținut după ce au văzut o centură tactică pe el. În timpul nopții, a fost torturat în secția de poliție din Berdiansk, dar datorită inteligenței sale, Danylo a reușit să scape din captivitate.

După ce a ajuns pe teritoriul liber al Ucrainei, a intrat în rândurile Batalionului 128 al Brigăzii 112 a Forțelor Aeriene, a servit în Unitatea separată de informații aeriene „Îngeri”.

A luat parte la apărarea regiunii Kiev, la contraofensiva din Slobojan și la bătălia de la Bahmut.

A murit în ziua de 1 iunie 2023, împreună cu partenerul său „Rasta” în timpul unei misiuni de luptă. A fost incinerat în crematoriul din Kiev.

Încă din copilărie a învățat să cânte la chitară și a interpretat cântecele sale originale la mitinguri patriotice de la Mariupol și la diferite festivaluri. La festivalul „Cervona Ruta 2015”, care a avut loc la Mariupol, a câștigat premiul III la categoria „Muzică acustică” cu distincția „pentru dezvoltarea temelor patriotice”.

A fost co-organizator al festivalului „Din kraina² în Ucraina”. El a dedicat cântecul „Aripi negre” luptătorului Andrii Nazarenko căzut la Mariupol.

Piesa lui „Cagula galbeno-albastră” a fost inspirată dintr-un videoclip de la Euromaidan, în care unul dintre participanții la protest a purtat o astfel de cagulă, acest cântec a fost folosit în documentarul „Autoapărarea Mariupolului”.

A mai compus cântecele: „Odihnește-te, fratele meu”; „Vreau să mor în brațele tale”; „Fiecare dintre noi poate deveni un erou” și altele.

² Kraina – țară, stat, dar poate însemna și margine.

Danylo Podybailo a fost unul dintre cei mai buni inginer de sunet și de lumini de scenă din Mariupol.

În ziua de 5 iunie 2023, canalul ICTV a lansat filmul documentar „Fără drept de duplicare” despre munca de recunoaștere aeriană. Filmul a fost filmat în toamna lui 2022 și unul dintre eroii filmului a fost Danylo. Filmul a fost lansat cu o dedicație pentru „Naruto” și „Rasty”.

În ziua de 29 septembrie 2023, în ajunul Zilei Apărătorilor Ucrainei, președintele Ucrainei Volodymyr Zelenskyi a semnat un Decret prin care lui Danylo Podybailo i se acorda titlul de Erou al Ucrainei cu ordinul „Steaua de Aur”.

Cântărețul din Mariupol Nikita Leontiev, cunoscută sub pseudonimul „Enleo”, i-a dedicat lui Danylo cântecul „Ține-rețe” de pe albumul cu același nume.

9 iunie 2023

PETRO ȚURUKIN

Petro Țurukin din Truskaveț, născut în 1990, a fost considerat dispărut mai bine de jumătate de an. Din păcate, cele mai mari temeri au fost confirmate – luptătorul-erou a murit.

Născut pe 29 iunie 1990 în Truskaveț, a absolvit Școala Gimnazială nr. 3 din localitate, iar din 2007 până în 2012 a studiat la Universitatea Națională Cernăuți, specializarea management.

Petro Țurukin este și absolvent al Departamentului de Jurnalism, Facultatea de Relații Internaționale, Universitatea Națională de Aviație din Kiev.

În 2012 s-a mutat la Kiev și a început cooperarea cu canalul TV „STB”. A fost redactorul emisiunilor „Unul pentru toți” și „Secretele ADN”. De asemenea, a lucrat la „Canalul Nou” ca scenarist și redactor-șef al proiectului „Top Model ca în Ucraina”.

În 2020-2021 a fost prezentator TV al fostului canal TV „Kyiv Live” (în prezent: „News Live”).

În septembrie 2022, jurnalistul s-a alăturat forțelor armate ale Ucrainei și a devenit soldat major, lunetist, având indicativul de apel „STB”.

În luna martie 2024, mass-media a început să răspândeas-

că informații oficiale despre moartea jurnalistului pe front, considerând că a murit în iunie 2023, în timp ce acesta a fost considerat dispărut mai bine de jumătate de an. Potrivit site-ului Consiliului Local Truskaveț, jurnalistul a fost ucis în timpul unui contraatac în apropierea satului Mala Tokmacika.

O placă memorială în cinstea sa a fost instalată pe fațada școlii nr. 3 din orașul Truskaveț unde a învățat Petro.

13 iunie 2023

ROMAN CIORNOMAZ

Roman Ciornomaz jurnalist, fotograf și militar al Forțelor Armate Ucrainene a căzut în luptele de lângă Bakhmut. Avea 47 de ani.

În viața civilă, Roman a fost fotojurnalist, angajat al ziarului „Nașa Vira” (Credința noastră”). Fotografiiile sale au fost publicate de mass-media ucraineană populară, iar fotografiile celebre din Maidan au fost distribuite de publicații străine. Aceleași fotografii au devenit probe ale crimelor autorităților de atunci.

Roman provenea dintr-o familie de intelectuali. Tatăl său, Bohdan Ciornomaz, istoric și profesor, a fost dizident și prizonier politic în vremea sovietică, membru al Uniunii Helsinki Ucrainene, iar în timpul independenței a condus Mișcarea Populară din Uman. Mama lui Roman, Tetiana Ciornomaz, a colaborat cu Radio Svoboda. Prin urmare, Roman a insuflat valori patriotice și dragoste pentru Ucraina încă din copilărie.

Nu avea experiență de luptă, dar din primele zile de război a încercat să se alăture Apărării Teritoriale din Uman. Roman a fost refuzat din cauza sănătății sale, dar asta nu l-a

oprit. A mers la Kiev și s-a alăturat armatei, la a treia încercare.

Fotograf talentat, Roman a înțeles că poate fi un lunetist bun. „Acestea sunt profesii similare”, a explicat el. În rândurile brigăzii Gărzii Naționale a Ucrainei, „Rubij” a trecut prin cele mai dificile bătălii din estul Ucrainei – la Severodonețk, Zaițevo și la periferia Bahmutului.

În timp ce lupta în Zaițevo, Roman a fost rănit și a revenit pentru scurt timp la viața civilă. Dar după reabilitare, a mers din nou pe front în Bahmut. Acolo a fost rănit de o schijă în braț, dar în primăvara anului 2023, s-a întors înapoi la război.

13 iunie 2023

OLEH KLIUFAS

Poetul, filosoful și traducătorul Oleh Kliufas s-a născut în ziua de 9 iunie 1980 în localitatea Volostkiv din regiunea Lviv (într-o familie de cadre didactice) și a murit în ziua de 13 iunie 2023 în timpul unei misiuni militare lângă localitatea Rozdolivka din regiunea Donețk.

A terminat studiile primare și liceale în localitatea Volostkiv.

În 2001, a absolvit Facultatea de Filosofie a Universității Naționale „Ivan Franko” din Lviv și a fost licențiat în „Filosofie”.

A luat parte activ la protestele „Ucraina fără Kucima” din 2001, la „Revoluția portocalie” din 2004 și la „Revoluția demnității” din 2013-2014.

A trăit și a lucrat în Lviv. A lucrat ca manager regional la editurile „Metodica” și „Lingvist”.

Oleh scria poezii de la sfârșitul anilor 1990, experimentând constant formele și creând noi sensuri. A creat poezii din neologisme sub denumirea de „neologia”. Cunoscut ca creatorul și generatorul de palindromuri unice *#cancer literal* (este autorul a peste 300 de palindromuri). De asemenea, a

fost co-creator al noului gen literar „gândacul poetic”. A tradus melodii clasice mondiale și moderne din engleză, portugheză, spaniolă, italiană, georgiană, franceză, lituaniană, poloneză, cehă, bulgară, maghiară în ucraineană și din ucraineană în alte limbi.

Lui Oleh îi plăcea mult să cânte. A fost membru al grupului pentru studiul cântecelor cazacilor ucraineni „Mykluho Maklay” și a corul popular „Prometeu” al Universității Naționale „Ivan Franko” din Lviv.

Aflându-se pe front, Oleh a continuat să popularizeze cultura ucraineană, traducând melodii populare și moderne ucrainene în engleză. A creat neîntrerupt, la propriu, în blindaje, în timp ce lucra simultan la lucrările și traducerile sale.

De la începutul invaziei ruse, Oleh a intrat voluntar în rândurile celei de-a 125-a Brigăzi Separate de Apărare Teritorială a Forțelor Armate ale Ucrainei, unde și-a îndeplinit cu respect și responsabilitate îndatoririle de luptător. Avea indicativul „Jazz” și era tatăl a doi fii.

16 iunie 2023

IVAN ȘULHA

În ziua de 6 iunie 2023, inginerul de sunet, muzicianul și soldatul Ivan Șulha a murit lângă Bahmut. Avea 34 de ani.

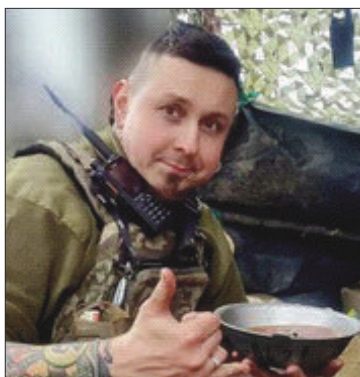
Din copilărie Ivan iubea muzica. Pe când era încă în liceu, a cântat într-o trupă rock. Ca adult, Șulha a fost basist în trupa Termination Central.

În anul 2015 Ivan s-a alăturat echipei Starlight Media ca inginer de sunet. În acest timp, a contribuit la crearea multor proiecte ucrainene cunoscute pe postul de televiziune STV. De asemenea, a fost inginer de sunet pentru transmisiuni live pe postul TV „Ucraina”.

De la începutul războiului, Ivan Șulha a mers pe front. El a apărut Ucraina în cele mai fierbinți locuri din est, luptând în Batalionul 207 de Apărare Teritorială al Forțelor Armate ale Ucrainei. „Fiecare dintre noi este aici de dragul celor dragi și al celor apropiați, al viitorului lor și al țării noastre”, a scris Ivan.

Amintindu-și de Ivan, prietenii lui spun că la prima vedere părea brutal, dar de fapt era foarte amabil și tandru cu cei dragi.

A lăsat în urmă pe soția lui, Asia, și un fiu mic.

25 iunie 2023

ANTON KLITNYI

Comandantul de pluton, sergentul și jurnalistul Anton Klitnyi a murit pe 25 iunie lovit de o schijă în timpul unei lupte lângă Orihov, regiunea Zaporijea.

„Acea poziție a fost apărată de cinci luptători. Anton i-a trimis pe doi dintre ei în spatele frontului, salvând astfel viețile acelor

soldați, în timp ce el a rămas în bătaia focului. Camarazii lor au reușit să-i ridice pe soldații noștri căzuți la două zile după tragedie, tot sub foc și cu un mare risc pentru viața lor”, a declarat mama lui Anton, Nataliya Klitnyi.

Înainte de începerea războiului, Anton Klitnyi a fost avocat și apărător al drepturilor omului, designer și jurnalist al „StopCor”, fondator al agenției de știri „25.info”.

Anton a fost deosebit de îngrijorat de soarta teritoriilor ocupate, deoarece el însuși este din Donețk, iar în 2014 familia a fost nevoită să se mute la Kiev. A pierdut deja o casă. A găsit una nouă la Kiev și s-a dus s-o apere. Apărarea țării... A fost important pentru el.

Anton avea 28 de ani. El a lăsat în urmă pe soția lui, jurnalista Anastasia Klitnyu, și un fiu mic.

2 iulie 2023

ANDRII HUDYMA

Andrii Hudyma s-a născut Slovacia, familia lui s-a mutat ulterior în Ucraina. A absolvit școala în orașul Lviv. Îi plăcea să gătească încă din copilărie, mama și bunica lui l-au învățat pe Andrii secretele gătirii mâncărilor delicioase. A absolvit Universitatea de Comerț și Economie din Lviv (Facultatea de Drept).

A lucrat ca fotojurnalist, redactor în publicația „Espresso. Zahid”, Brand chef al rețelei „Open. Restaurant rapid” și bucătar la „Re:bro. Restaurant de bere de mâncare sănătoasă”.

El a apărut Ucraina luptând în trupele de asalt aeropurtate ale forțelor armate ale Ucrainei. A murit pe 2 iulie 2023, în timp ce efectua o misiune de luptă în regiunea Donețk. Avea 42 de ani.

Cartea lui Hudyma „69 de condimente pentru inimă”, pe care autorul nu a apucat să o vadă, a fost publicată la Editura Staryi Lev.

9 iulie 2023

FILIP VINNER

Pe 9 iulie, Filip Vinner ar fi împlinit 32 de ani, dar tocmai în această zi s-a aflat despre moartea lui.

Actorul kievean a mers să-și apere patria din primele zile ale invaziei rusești pe scară largă a Ucrainei a murit pe front. Vestea tristă a fost anunțată pe pagina de Facebook a Teatrului „Cesnyi”.

Filip Vinner s-a alăturat forțelor armate în primele zile după invazia pe scară largă a Ucrainei de către Rusia. A servit în batalionul 26 separat de pușcași. Din decembrie 2022, el se afla la punctul zero în direcția Donețk.

Înainte de începerea războiului Filip a jucat la „Teatrul Viu” din Kiev, a fost student al Școlii de Film „Ukrainian Film School”, a mai jucat și la „Teatrul Cesnyi”. A absolvit cursurile de actorie la Universitatea „I. K. Karpenko-Karyi”.

Actorul și-a împărtășit ocazional gândurile despre război din prima linie.

„Schimbăm realitatea în fiecare zi, după fiecare acțiune pe care o întreprindem... Ce este destinul? Taras Șevcenko a scris despre asta. Eu încerc doar să înțeleg. Și acum, după ce am trecut prin zile fierbinți, prin zile de frig sălbatic, prin zile

ploioase și nopți nedormite de război, după ce am privit moartea în ochi... Sunt 100% conștient și înțeleg ce vreau în viața mea. Și ce preț sunt dispus să plătesc pentru ea, ce cale să iau”, a scris Filip în luna mai.

De pe front actorul a înregistrat videoclipuri în care a citit operele poetilor ucraineni.

În ultimul videoclip din tranșee, din luna iunie, a citit poezia lui Vasyl Simonenko „Există în dragoste zile lucrătoare și sărbători”.

15 iulie 2023

MAKSYM ȘVARTȚMAN

În ziua de 15 iulie, soldatul Maksym Șvarțman, foto-reporter al unei agenții media din Cernăuți, a fost ucis în timpul unei bătălii ofensive în direcția Bakhmut.

Maksym s-a alăturat armatei ca voluntar, înrolându-se în Apărarea Teritorială Cernăuți a doua zi după începerea agresiunii pe scară largă. Satul său natal Kalanciak, din regiunea Herson, a fost ocupat – Maksym nu putea accepta, nici permite acest lucru.

„Maksym Șvarțman a fost o persoană extrem de prietenoasă și sociabilă, dar în același timp modestă, cu puține cuvinte, străină de orice fel de publicitate. Se putea lăuda cu fotografiile sale prietenilor la o petrecere corporativă, dar despre expoziții sau postarea fotografiilor pe internet nici nu putea fi nici vorba. Nici măcar nu avea o pagină de Facebook” – a declarat șefa agenției, Oksana Danylyuk, într-un comentariu adresat serviciului de informare al Uniunii Naționale a Ziariștilor din Ucraina.

Au rămas în urma lui soția sa, Maryna, de asemenea jurnalistă, și doi copii mici – un băiat și o fată.

Maksym a fost înmormântat pe 29 iulie, pe Aleea Gloriei a Cimitirului Central din Cernăuți.

16 iulie 2023

CONSTIANTYN HNITEŢKYI

În ziua de 16 iulie a murit pe front Konstantyn Hnitețkyi, originar din Lviv, în urma unui bombardament lansat de armata rusă din apropierea aşezării Dibrova din regiunea Luhansk. Luptătorul a lucrat în departamentul Regional de Cultură, în digitalizare. Înainte de asta a lucrat la site-ul Suspilnyi.

În ziua de 23 martie 2023 s-a înrolat în armată și a mers pe front.

Despre moartea soțului ei, Oksana Fusyk a scris:

„Soarele meu s-a stins... Îmi pare rău, dragul meu, că nu l-am închis, nu l-am protejat, nu l-am implorat... Sper că ai murit fără să te chinui... Ai murit ca un erou. Nu știu cum să trăiesc, pur și simplu nu știu cum să trăiesc fără tine... Blestemați să fiți criminalilor, nu există iertare pentru voi!

Konstantyn Hnitețkyi s-a născut la Rivne. În timpul dezvelirii plăcii memoriale de la Liceul nr. 8, văduva soldatului Oksana Fusyk și-a amintit ziua în care și-a luat rămas bun de la Konstantyn – 22 iulie 2023:

„Am scris pe Facebook ca cineva să-i aducă flori de floarea soarelui, îi plăceau atât de mult. Doi dintre prietenii noștri au adus flori la morgă, pe urmă a fost o mare de floarea soarelui. Ploua, plângea cerul.”

17 iulie 2023

DMYTRO RYBAKOV

În ziua de 17 iulie, comandantul diviziei de infanterie a brigăzii 47 mecanizate, Dmytro Rybakov (poreclit Reporter) a căzut eroic în atacul asupra pozițiilor rusești din regiunea Zaporijea. Dmytro era jurnalist de profesie și avea spiritul unui adevărat războinic.

Dmytro Rybakov s-a născut în ziua de 19 aprilie 1975 în Baku, Azerbaidjan. Mai târziu, familia sa s-a mutat la Odesa unde a crescut.

A absolvit Facultatea de Istorie a „Universității Naționale „I. I. Mecinekov” din Odesa. A continuat să studieze sociologia la Universitatea Jagiellonian din Cracovia, Polonia, precum și la Școala de Economie din Kiev.

Și-a început cariera ca jurnalist la postul TV „Tonis”. A lucrat pentru emisiuni analitice, precum „Malul stâng”, „Adevărul ucrainean”, „Adevărul istoric”, Chas.News, iar în anul 2019, a devenit editor la Forbes Ucraina.

S-a înrolat voluntar în armată și a depus jurământul în luna septembrie 2022. A fost comandantul unei unități de luptă și în timpul serviciului său, conform mărturiei camarazilor săi, a capturat singur cinci ruși.

A primit postum Ordinul „Pentru curaj” gradul III. Au rămas în urma lui soția și cele două fiice.

31 iulie 2023

EVHEN SVITLYCNYI

Actorul și sportivul Evhen Svitlycnyi (indicativ de apel „Jeka”) a murit în timp ce efectua o misiune de luptă pe front. Acest lucru a fost raportat de batalionul „Lupii Da Vinci”.

Evhen Svitlycnyi avea 29 de ani. El și câțiva dintre camarazii săi, Davyd Ișcenko, Volodymyr Parașcișyn, Oleksii Naida, Iurii Krisa, au murit în timpul unei misiuni de luptă lângă Harkov.

„Ei și-au apărat patria și i-au dat cel mai prețios lucru – viețile lor. Fiecare moarte a unui războinic este o mare pierdere pentru națiune, fiecare moarte a unui lup este o mare pierdere pentru haită. Ne amintim și o să vă răzbunăm!”, se arată în mesajul batalionului. S-a născut pe 17 septembrie 1993. Viața lui a fost strâns legată de sport. Yevhen este campionul Ucrainei la lupte libere, un maestru al sportului și câștigătorul multor turnee profesionale.

Evhen Svitlycnyi a jucat și în filmul „Rinocerul” regizat de Oleg Sențov. Filmul vorbește despre lumea criminală a anilor 1990 din Ucraina și despre un erou poreclit „Rinocerul”. Evhen Svitlycnyi a jucat rolul lui Karas.

4 august 2023

OLEKSANDR ZAKERNYCNYI

Oleksandr Zakernycnyi a fost un scriitor și artist plastic din Odesa. El a murit pe front, în ziua 4 august 2023 când a nimerit sub focul artileriei, în prima linie de apărare, în direcția Izium și contactul cu el s-a pierdut.

Oleksandr Zakernycnyi s-a alăturat forțelor armate ca voluntar chiar la începutul invaziei pe scară largă.

În condițiile extreme ale războiului, talentul literar al lui Alexandru s-a manifestat în mod deosebit din plin și a reușit să scrie cartea „Însemnările unui voluntar”, care a fost tipărită, de ziua autorului, după moartea sa.

Oleksandr a scris eseuri și a pictat în timpul său liber. În 2019, a fost publicată prima sa carte, *Synocika*.

Pentru identificarea trupului neînsuflețit a lui Oleksandr a fost nevoie de un examen ADN care a durat câteva luni.

În cele din urmă, pe 11 martie, familia artistului decedat a putut să-i aducă trupul pe pământul natal.

Oleksandr a fost înmormântat în cimitirul din Tairov.

13 august 2023

VASYL DOROȘENKO

Vasyl Doroșenko s-a născut în ziua de 21 aprilie 1995, în satul Tiaziv, lângă orașul Ivano-Frankivsk. A absolvit școala în satul natal. A studiat „Finanțe și credite” la Colegiul de Stat de Tehnologie și Afaceri din Ivano-Frankivsk, pe care l-a absolvit în 2013.

În anul 2014, Vasyl Doroșenko a participat la Euro-maidan.

S-a alăturat organizației „Plast” (*Organizația Națională de Cercetași a Ucrainei*) în ziua de 29 septembrie 2014, în cadrul căreia a lucrat ca educator și instructor.

Ulterior, a studiat în cadrul programului de istorie al Facultății de Științe Umaniste a Universității Catolice Ucrainene în 2015-2017.

Îi plăcea să călătorească și să citească, a scris proză și poezie, a visat să-și publice propria carte.

A lucrat în librăria „Є”.

Din toamna anului 2021, a studiat dreptul la Universitatea Națională Politehnică din Lviv și la Universitatea din Silezia.

Din martie 2020 până în august 2021 a făcut parte din echipa ONG-ului „Cutia Verde”, unde s-a ocupat de logistică și vânzări. În același timp, a făcut și voluntariat la ONG

„Tarilka” („Farfurie”). Din 2021, a lucrat la întreprinderea „Terra Recycling”, la sortarea deșeurilor.

Din 22 mai 2022 până în februarie 2023, a făcut parte din brigada separată de artilerie 45. Din februarie 2023, a fost transferat la Brigada 3 de asalt.

Indicativul de apel „Paladin” provine de la numele „Ordinul Paladinilor”, care a unit restauratorii din Lviv care au studiat Evul Mediu ucrainean.

A participat la luptele de lângă Bahmut, unde a fost rănit în mai 2023. După reabilitare, s-a întors în armată.

A murit în ziua de 13 august 2023, lângă satul Klișciivka lângă Bahmut. A fost înmormântat în ziua 17 august 2023 în satul natal.

În data de 28 septembrie 2023, prin decretul președintelui Ucrainei, i s-a conferit Ordinul „Pentru curaj” gradul III.

În data de 1 octombrie 2023, comandantul șef al Forțelor Armate ale Ucrainei Valerii Zalujnyi i-a acordat insigna „Crucea de Aur”.

17 august 2023

OLEKSII HILSKYI

Actorul de teatru și film, sergent major al Forțelor Armate ale Ucrainei a căzut pe front în ziua de 17 august 2023.

Oleksii Hilskyi s-a născut în ziua de 14 noiembrie 1987 la Dniprodzerjynsk (din 2016 – Kamianske) în regiunea Dnipropetrovsk.

Din 2005 până în 2019 a fost actor al Teatrului Dramatic al Tineretului Dnipro „Noi credem!”.

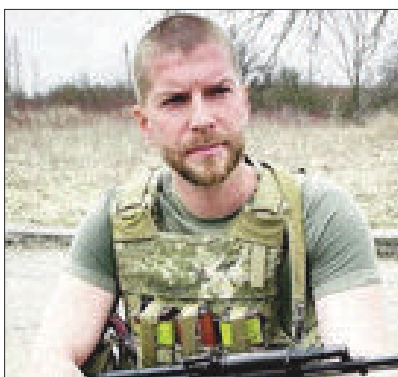
În 2014 a absolvit Colegiul de Artă și Teatru Dnipropetrovsk.

La teatrul „Noi credem!” a trecut de la un actor novice la un maestru al scenei și acolo a cunoscut-o pe viitoarea lui soție – actrița Nadia Petrenko.

Din 2019 cuplul s-a mutat la Kiev unde Oleksii a lucrat la Teatrul de muzică și dramă pentru copii „Vivat”, a jucat în mai multe filme și seriale TV („De partea ta”, „Cloșca”, „Kryposna” („Sclavă”), „Doctor Kovalciuk”, „O ghicitoare pentru Anna”.

Cuplul a avut o fiică.

În primele zile ale războiului pe scară largă al Federației Ruse împotriva Ucrainei a venit în apărarea Ucrainei. A luptat

tat în brigada 46 separată de aeromobile a Forțelor Armate Ucrainene, având gradul de sergent major, șef al plutonului de recunoaștere. A fost constant în prima linie. A participat la ofensiva din regiunea Herson, a apărat orașele Bahmut și Soledar. A fost rănit de două ori în timpul luptelor. Totuși, de fiecare dată, a revenit în prima linie.

A murit pe 17 august 2023 în timp ce efectua o misiune de luptă în direcția Zaporijea.

În ziua de 21 august 2023, primarul orașului Dnipro Boris Filatov a propus redenumirea pieței de pe Slobojanskyi Prospekt în cinstea lui Oleksii Hilskyi.

A fost decorat cu Ordinul de Merit grad III – post mortem (8 septembrie 2023).

22 august 2023

DMYTRO SINCENKO

Dmytro Sincenko din Kropyvnytskyi, publicist, activist public, luptător al Armatei Voluntare Ucrainene, a murit în lupta împotriva invadatorilor ruși. Fratele lui, Maksym, a spus că Dmytro a murit pe 22 august în regiunea Donețk.

Moartea lui Dmytro a fost anunțată și de soția sa Olena Sincenko pe pagina ei de Facebook.

„Dimka era foarte filozofic și avea o atitudine specială față de viață și moarte. Prin urmare, vă cer foarte mult ca tristețea să fie ușoară. Știți care este cel mai bun mod de a-i onora memoria? Nu luați și nu dați mită. Luptați pentru drepturile voastre. Trăiți conform conștiinței și conform Constituției. Ajutați-vă cunoștințele, prietenii, voluntarii sau personalul militar, cei în care aveți încredere. Și pur și simplu niciodată să nu fiți indiferent, pentru că Dimka nu a fost...”, a scris ea.

Dmytro Sincenko (indicativ de apel „Perun”) a fost jurnalist – colabora cu publicația „Săptămâna” și cu postul de „Radio Liberty”. Pentru „Săptămâna” a realizat materiale despre viața de zi cu zi a apărătorilor noștri de pe front. Ultimul său raport a fost publicat pe 24 august 2023.

Din anul 2012 Dmytro a condus ONG-ul „Asociația de Științe Politice”.

Din anul 2014 a fost voluntar, ajutând militarii.

Din 24 februarie 2022 a devenit luptător al Armatei Voluntare Ucrainene.

Potrivit Institutului de Informații de Masă, Dmytro Sincenko a devenit a 73-a persoană din mass-media care a murit de la începutul războiului la scară largă.

29/30 august 2023

IHOR ZAHAROV

În timpul războiului, a murit soldatul, operatorul de imagine care lucrat la canalele TV „Ucraina” și „1+1”, Ihor Zaharov care era considerat dispărut.

Igor a luptat în Garda Națională și a fost mobilizat la începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă.

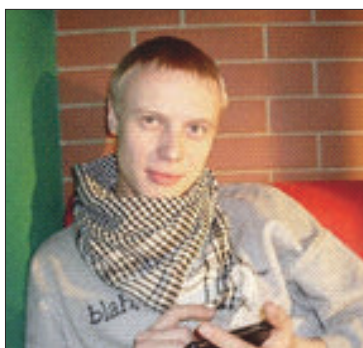
De la dispariție, timp de un an, nu s-a știut nimic de soarta lui până când rămășițele lui au fost descoperite și examinarea a confirmat că este vorba de el.

Mama lui Ihor, Olha Zaharova a spus că acesta a dispărut în timpul bătăliei, în ziua de 1 august 2023 în zona Sriblynskyi (la granița regiunilor Luhansk și Donețk). Ulterior, a aflat că trupul lui Ihor a fost adus la morga din Dnipro în noaptea de 29-30 august 2023.

Potrivit acesteia, cu puțin timp înainte de invazia pe scară largă, Ihor și-a dat demisia de la canalul „1+1” și căuta să colaboreze cu diverși producători.

În martie 2022 fratele fostei sale soții a murit în regiunea Kiev. Ihor a mers la morgă, a văzut trupul acestuia și a decis să se mobilizeze, deși nu avea livret militar.

În aprilie 2022 s-a înscris în Garda Națională și a luptat lângă Cernihiv.

I s-a propus să devină dresor de câini, a refuzat și s-a transferat la Batalionul „Groza” al primei brigăzi prezidențiale „Bureviy”. Ca parte a acesteia, a luptat în regiunea Donețk.

6 septembrie 2023

OLEKSII IVAKIN

Soldatul Oleksii Ivakin (indicativul de apel Liapis) a murit în ziua de 6 septembrie 2023 în luptă pe front, lângă Zaporijia, cu o lună înainte de a împlini 35 de ani.

Oleksii s-a născut în orașul german Potsdam, unde a lucrat tatăl lui. Dar familia s-a întors la Harkov. Aici a absolvit școala gimnazială și a intrat la Universitatea Națională de

Radio Electronică din Harkiv și a obținut diploma de inginer electronic. Dar nu a lucrat în domeniu.

Încă de la vârsta de 18 ani, a încercat să lucreze ca alpinist industrial. Ulterior a terminat cursul de alpiniști și a început să practice această meserie.

Oleksii cânta la chitară și scria poezii. A participat la seri literare și festivaluri, a avut turnee prin Ucraina. În 2012, a publicat volumul de poezii „Titrări”, iar mai târziu câteva albume de poezie audio. A fost membru al comunității „Slamul literar”.

De la începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Rusia, Oleksii și-a dus familia din Harkov dar el s-a întors. S-a oferit voluntar și a ajutat la restaurarea locuințelor dete-

riorate după bombardare, iar mai târziu a fost mobilizat la Brigada 82 de asalt aeromobilă a Forțelor Armate ale Ucrainei. Oficial era șofer, dar a participat la fiecare atac asupra pozițiilor inamice, până în ziua de 6 septembrie, când și-a jertfit viața pe altarul patriei.

Oleksiy a fost înmormântat în Harkivul natal, la Cimitirul nr. 18.

A lăsat în urmă soția, doi copii mici, părinți, un frate mai mic și o soră mai mare.

26 septembrie 2023

VOLODYMYR MYRONIUK

Fotograful Volodymyr Myroniuk, cetățean american, a fost ucis în Donbas, lângă localitatea Urdiumivka. Avea 59 de ani.

Ucraineanul Volodymyr Vyroniuk locuia în Los Angeles și a sosit în Ucraina și a participat la Euro-Maidan.

„Nu era un jurnalist profesionist. Nu era un fotograf profesionist. Nu era un soldat profesionist. Însă fotografiile lui impresionante au fost văzute de mulți oameni, iar pentru a face așa ceva, acolo unde era el, în prima linie, trebuie să ai inima și rezistența unui războinic”, a spus colegul lui, Butusov.

Volodymyr Mironiuk a fost un soldat fotograf. Fotografiile lui au fost adesea căutate de rudele și prietenii morților. Până la urmă, aceste fotografii erau adesea singurele de pe câmpurile de luptă. Singurele care au rămas ulterior pe mormintele soldaților căzuți.

Myroniuk a făcut ultimul fotoreportaj din pozițiile infanteriei ucrainene, pe care inamicul a atacat-o timp de mai multe ore. S-a întâmplat chiar în apropierea satului pe care armata ucraineană încerca să-l elibereze. Din cauza bombardamentelor puternice, trupul lui nu a putut fi luat timp de trei zile.

27 septembrie 2023

ANDRII KRYȘTAL

Miercuri, 27 septembrie 2023, s-a stins din viața jurnalistul ucrainean, militar și persoană publică, redactor-șef al ziarului „Samooborona”, Andrii Kryștal.

În timpul unui atac pe direcția Lymanskyi, mașina în care se afla Andrii a fost aruncată în aer de o mină. Andrii a fost grav rănit, pierzându-și piciorul. A urmat un tratament de reabilitare, dar din păcate nu a putut fi salvat.

Andrii Kryștal s-a născut în ziua 24 noiembrie 1976 la Lviv. A terminat studiile superioare la Universitatea Națională „Ivan Franko” din Lviv, la Facultatea de Jurnalism. După satisfacerea serviciului militar a fost avansat la gradul de sergent major.

Din anul 2015 a lucrat ca redactor-șef al ziarului „Samooborona”.

Andrii a luptat în rândurile celei de-a 103-a brigăzi separate de apărare teritorială.

Au rămas în urma mama lui, surorile și frații.

„Nu te vom uita niciodată, prietene! Vei rămâne un erou al Ucrainei în memoria noastră!”, a scris bloggerul Roman Andrusiak, membru al Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina.

3 noiembrie 2023

TARAS DAVYDIUK

Cu o lună înainte de moarte, jurnalistul Taras Davydiuk s-a logodit.

„Într-un fel de neînțele pentru mine, el a reușit să scrie, să glumească și să iubească. S-a logodit cu o fată minunată, frumoasa Tetiana Lușcenko. Ar fi trebuit să fie fericiți”, a spus Hanna Kalaur, o colegă și prietenă a regretatului jurnalist.

Taras Davydiuk – indicativul de apel „Staryi” („Bătrânul”) s-a născut în ziua 28 august 1986 în Rivne și a căzut în luptă în ziua de 3 noiembrie 2023 lângă satul Robotyne, regiunea Zaporijea.

A absolvit Academia din Ostroh și era licențiat în științe politice.

A lucrat ca profesor de istorie și jurnalist. Este fondator și redactor-șef al site-ului de știri local independent Horyn.info.

Din anul 2002 era membru al organizației „Mișcarea tânără”.

În perioada 2005-2012 a fost șeful organizației regionale și membru al consiliului central al Congresului Tinerilor Naționaliști, șeful organizației regionale Rivne „Tineretul activ”.

A luat parte la organizarea de acțiuni de solidaritate cu legăturile politice ale regimului Ianukovici de la Sumy și la procesiuni cu torțe în onoarea eroilor Ucrainei.

A participat la Revoluția Demnității. A fost voluntar în sotnile 14 și 15 de Autoapărare ale Maidanului.

În anul 2014 a fost voluntar al batalionului de voluntari „Harpoon”.

Între anii 2016-2019 a făcut parte din batalionul 130 separat de recunoaștere.

În anii 2020-2021 a făcut parte, ca mitralior cercetaș, din brigada a 14-a „Kneazul Roman cel Mare”.

Odată cu începutul invaziei rusești pe scară largă, a revenit pe front. A luptat în regimentul 14 separat al Forțelor Armate.

A murit pe 3 noiembrie 2023 în apropierea satului Robo-tyne, regiunea Zaporijea, în timpul unui contraatac.

În orașul Rivne, strada Naberejna va fi redenumită strada Taras Davidiuk.

În 2024 a fost prezentată cartea „Cercetașul” dedicată lui Taras Davydiuk. Autorul cărții este Mykola Fedoryșyn, culturolog și cercetător al istoriei regiunii Volyn.

17 noiembrie 2023

OLEKSANDR MENȘOV

Scriitorul ucrainean (voluntar în Organizația Națională de Cercetași „Plast” și militar) Oleksandr Menșov s-a născut în ziua de 13 martie 1977 în orașul Herson și a murit în ziua de 17 noiembrie 2023 în timpul unei misiuni de luptă împotriva coteropitorilor ruși, mergând spre direcția Bahmut, în apropierea localității Klișciivka.

În anul 1998 a absolvit Institutul Industrial din Herson, iar în 1999 a absolvit studiile superioare „Tehnologia ingineriei mecanice” la Universitatea Tehnică de Stat din Herson.

Imediat după absolvire, a lucrat ca inginer tehnologic în Herson până în octombrie 2002.

Pe urmă din 2003 a lucrat ca agent și consultant de vânzări, vânzând produse electrice.

Oleksandr și familia sa au locuit în Hersonul ocupat timp de aproape șase luni. După ce au reușit să plece spre Vinnyția, bărbatul a intrat în rândurile Forțelor Armate Ucrainene. Nu avea experiență militară, dar dorea să-și apere țara. Mai întâi, a urmat o pregătire militară în Ucraina, apoi în Germania. Intenționa să lupte în Sud, dar a ajuns pe Frontul de Est. Sergent al brigăzii a 22-a separată mecanizată Oleksandr Menșov a apărut Ucraina pe frontul din Donețk.

Înainte de război, Oleksandr Menshov a scris romane polițiste.

De asemenea, s-a alăturat activității Organizației Naționale de cercetași „Plast”, a condus o rubrică istorică în publicația „Plast Herson” și pe rețelele de socializare.

În 2017, a devenit unul dintre finaliștii secției „Proză” a concursului „Națiunea Literară a Niprului” cu fragmente din romanul „Verificarea eternității” despre istoria alternativă a Ucrainei independente.

În mai 2019 a debutat la cel de-al IX-lea Festival Internațional al Arsenalului de Cărți cu romanul „A treia Terță”, ale cărui evenimente au loc în „Republica Populară Ucraineană provizorie” din 1929. Romanul a fost inclus pe lista scurtă a concursului literar „KM-Books”.

În anul 2020 a publicat romanul „Reprintul notițelor ne terminate”, un roman de spionaj despre confruntarea dintre forțele Direcției Principale de Securitate Imperială a celui de-al Treilea Reich și rețeaua subterană a Organizației Naționalistilor Ucraineni care a funcționat în Hersonul ocupat în toamna anului 1941.

În 2021 a primit Premiul Literar Integral Ucrainean „Ihor Fedorov” pentru nuvela „Principiul declanșatorului”.

În anul 2022 apare romanul filozofic, în stilul fantastic, „Formicarium”.

În anul 2023 apare jurnalul „Eu, Foks și ocupația” despre viața din Hersonul ocupat. Timp de jumătate de an, Oleksandr a notat gânduri personale, fapte istorice, povești ale rudelor și prietenilor, planuri și îndoieli, tristeți și bucurii, atitudinea diferiților oameni față de ocupanți, excursii în trecutul orașului, proză și poezie. Oleksandr nu a văzut cartea tipărită.

A fost căsătorit, din anul 2003 și a avut doi copii.

22 noiembrie 2023

OLEKSANDR POPOV

Jurnalistul Oleksandr Popov din Mykolaiv, soldat al Brigăzii 95 Separate de Asalt Aeropurtat, a murit în luptă pe front pe 22 noiembrie.

Prietenii și rudele lui au anunțat acest lucru pe Facebook.

Înainte de invazia pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, Oleksandr era operator la canalul public de televiziune din Mykolaiv. Anterior, a fost cameraman la postul de televiziune din Mykolaiv și la compania regională de televiziune și radio.

În aprilie 2023 a fost mobilizat în rândurile Forțelor Armate. El a apărut Ucraina în a 95-a brigadă separată de asalt amfibie. În septembrie, în prima bătălie din Donbas, Oleksandr a fost rănit, dar la scurt timp după reabilitare s-a întors pe front.

Fedir Bondar, care lucrat cu Oleksandr Popov încă din primele zile din activitatea acestuia, își amintește de el:

„Avea 20 de ani atunci. Era vesel, sincer, a învățat totul repede. Am fost cu el în delegații, pe câmp, în fabrici... Nu-mi amintesc să mă fi dezamăgit vreodată. Nu vreau să cred că nu mai este printre noi. El va rămâne pentru totdeauna un prieten vesel și bun”.

7 decembrie 2023

VASYL KUHARSKYI

Binecunoscutul actor de teatru și film ucrainean Vasyl Kuharskyi, militar al Forțelor Armate ale Ucrainei, a fost rănit grav în luptă, în luna septembrie 2023 și a murit în ziua de 7 decembrie 2023 într-un spital din Kiev.

Vasyl Kuharskyi s-a născut în ziua de 2 decembrie 1981 în Radomyśl, regiunea Jytomyr.

A fost actor al Teatrului Academic de Dramă din Podol (2008-2023).

În anul 2001 a absolvit Școla de muzică din Jytomyr „Viktor Kosenko” și a fost dirijor și profesor de muzică.

În 2005 a absolvit Universitatea Națională de Teatru, Cinema și TV din Kiev „Ivan Karpenko-Karyi.

Ultimul rol al lui Vasyl Kuharskyi a fost rolul Îngerului din scurtmetrajul „Povestea unui înger” al soției sale Natalia Hordia-Kukharska.

Încă din primele zile ale războiului pe scară largă, Vasyl Kuharskyi s-a alăturat forțelor armate. Cu indicativul de apel „Actor”, a slujit într-un batalion de pușcași având gradul de sergent.

Când Vasyl Kuharskyi a fost internat în spital după o rănire gravă, a fost vizitat de celebrul actor american Sean Penn

care se afla la acea vreme în Ucraina. A îngenuncheat în fața lui și a spus: „Sunt și eu actor ca tine, dar tu ești un adevărat erou pentru că îți aperi patria-mamă”.

Prietenii și-au luat rămas bun de la Vasyl în ziua de 10 decembrie în teatrul din Podil, ceremonia de înmormântare având loc în Catedrala Sf. Volodymyr.

10 decembrie 2023

ANDRII PAVLENKO

Duminică, 10 decembrie 2023, s-a aflat despre moartea actorului și regizorul ucrainean Andrii Pavlenko. Bărbatul a căzut în luptă pe front, apărând Ucraina de invadatorii ruși. Acest lucru a fost anunțat de soția actorului, Daria Oriehova, pe Facebook.

„Războiul nu cruță pe nimeni... războiul ne ia rudele și cei pe dragi! Războiul l-a luat pe Andrii Pavlenko. Voi anunța ziua de rămas bun de la Andrii mai târziu! Îmi va fi foarte dor de tine, iubirea mea”, a scris, ea soția lui Andrii, cu care avea doi copii.

A mers pe front de la începutul primelor zile ale invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă.

Andrii Pavlenko s-a născut pe 12 august 1980.

A studiat jurnalismul la Kiev (1997-2002), apoi la Facultatea de actorie RATI-HITIS din Moscova (2000-2003).

Se știe că Andrii Pavlenko a jucat în filmele „Doctorul de femei”, „Lista de așteptare”, „Nouă vieți ale lui Nestor Mahno”, „Pasiuni pentru Ceapai”, „Vârcolacul cu epoleți”, „Fotografii pentru documente”, „Sașka” și altele.

14 decembrie 2023

DENYS IAȚIUK

Soldatul Forțelor Armate ale Ucrainei, fost cameraman TV din Dnipro, Denys Iațuk a căzut în luptă, apărând Ucraina de coterpitorii ruși.

Denys Iațuk a fost membru al Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina. La un moment dat a fost cameraman la Canalul 51 Dnipro. Apoi a lucrat în domeniul comerțului.

De la începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, s-a înrolat în armată, vrând să apere Ucraina.

Din păcate, soldatul a murit în timpul unei misiuni de luptă.

Prietenii și colegii lui Denys au primit cu durere această veste groaznică.

„Denys Iațik, m-ai adus la această televiziune acum 19 ani. Datorită ție, datorită talentului tău de a vedea viitorul în oameni – ai făcut-o. Mulțumesc din suflet. O plecăciune adâncă către tine. Onoare și respect. Odihnește-te în pace, frate”, a spus Roman Malko.

„Nu pot să-mi revin... Plâng și nu-mi vine să cred... Am vorbit luni... Denys este prietenul meu de pe băncile facultății, un cameraman talentat și un om curajos. Luptător loial

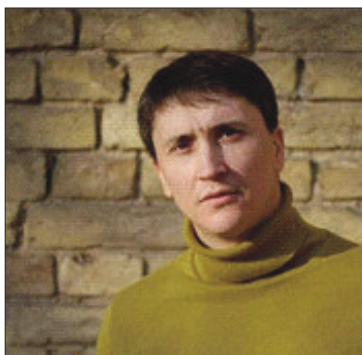
patriei sale... Cei mai buni merg în rai... Mulțumesc, prietene că nu te-ai speriat și ți-ai apărat patria, mulțumesc că îmi răspundeai, de acolo, de pe front. Odihnește-te în pace și salută-i pe ai noștri... zâmbetul tău rămâne pentru totdeauna în memoria noastră...”, a scris Natalia Dolhih.

23 decembrie 2023

BOHDAN KOLESNYK

Sâmbătă, 23 decembrie, cunoscutul actor ucrainean de teatru și film, soldatul Bohdan Kolesnyk a murit pe front în timpul unei misiuni de luptă.

„Încă o pierdere... Colegul nostru, talentatul actor ucrainean Bohdan Kolesnyk, a murit astăzi în timpul unei misiuni de luptă. Amintire strălucitoare eroului nostru!

Au rămas în urmă soția și fiica sa... Profunde condoleanțe celor dragi lui Bohdan!” a scris actrița Olha Sumska.

Bohdan Kolesnyk s-a născut în Kryvyi Rih și a absolvit Universitatea de „Teatru Karpenko-Karyi” din Kyiv.

A lucrat la teatrele „Cioara Albă”, „Personalități”, la Teatrul Academic din Luhansc și, de asemenea, a jucat roluri în serialele „Superpolițiști”, „Detectiv la comandă”, „Toptun”, „Maestro” și „Ieșiți fără clopoțel”.

După începerea invaziei ruse pe scară largă, actorul s-a alăturat Forțelor de Apărare Teritorială, iar mai târziu a ajuns în prima linie.

6 ianuarie 2024

ROMAN RIAJSKYH

Jurnalistul (copywriter) Roman Riajskyh a fost rănit în luptă, lângă Mariinka, regiunea Donețk, în ziua de 4 ianuarie 2024, iar peste două zile, în ziua de 6 ianuarie, a murit la spitalul regional din Dnipropetrovsk. Avea 27 de ani.

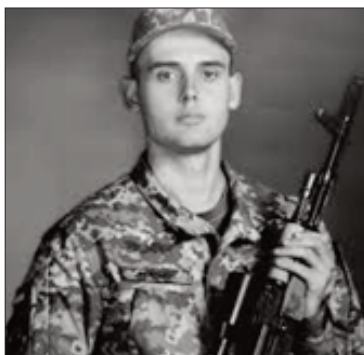
Roman s-a născut în anul 1996 în Șepetivka, regiunea Hmelnyțkyi.

În anul 2019 a absolvit Facultatea de Jurnalism a Universității din Lviv.

În timpul invaziei la scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, Roman a luptat ca trăgător al diviziei a 2-a, a plutonului 2, al campaniei a 4-a, a batalionului aeropurtat.

„Cu câteva zile înainte de noul an, Roman ne-a scris. A spus că și-a amintit de facultate cu căldură și dragoste. A promis că, atunci când se va întoarce de pe front, o să vină să ne vadă” scrie pe pagina de Instagram a facultății.

Prietenii și-au putut lua rămas bun de la el în ziua de 12 ianuarie, la ora 13:00, în Șepetivka în Piața Șevcenko, au informat autoritățile locale.

7 ianuarie 2024

MAKSYM KRYVTOV

În ziua de 7 ianuarie 2024, poetul ucrainean Maksym Kryvțov a murit pe front. Avea 33 de ani. Rețelele de socializare au fost inundate de amintiri, de la sute de prieteni și cunoscuți. Moartea sa le-a amintit multora de personalitățile culturale ucrainene care au murit din cauza represiunii sovietice – așa-numita „Renaștere împușcată”.

Maksym Kryvțov s-a născut la Rivne în 1990, a absolvit Universitatea Națională de Tehnologie și Design din Kiev. A participat la Revoluția Demnității, în 2014 s-a oferit voluntar pentru a servi în ATO în rândurile Corpului de Voluntari Ucraineni „Sectorul de Dreapta”.

Apoi în 2016-2019 a servit în Garda Națională, cunoscut sub pseudonimul „Dali”.

„Atunci mi-am lăsat mustața ondulată ca lui Salvador Dali”, a spus într-un interviu pentru proiectul special „Cuvinte și gloanțe” (publicația Cytmo și PEN ucrainean).

O perioadă a lucrat la Centrul de Reabilitare și Adaptare a Veteranilor ATO și OOS (Organizația Forțelor Unite) Veteran Hub. În 2022, a plecat din nou la război ca voluntar.

În 2023, editura „Formatul nostru” a publicat primul lui volum de poezii „Poezii de pe metereze”. Stocul a fost imediat epuizat. Clubul PEN ucrainean a inclus această carte în lista celor mai bune noutăți ale anului. Cea mai cunoscută poezie a sa este „Scoth-ul galben”, pusă pe muzică de trupa „Lurks”, care a devenit coloana sonoră a filmului „Pisoii noștri”.

Prietenii lui Kryvțov spun că acesta a scris și un roman cu titlul „Radio Uitare”.

„A făcut fotografii, a scris poezii și a luptat. Comunicarea cu el nu se putea compara cu nimic. M-am întrebat ce face o persoană ca el într-un loc ca acesta. Indiferent unde l-am întâlnit, pe front sau în spatele frontului. Parcă era de pe altă planetă, în sensul bun al cuvântului”, scrie ofițerul Marusia Zvirobii pe Facebook.

În vara anului 2023, Kryvțov și-a prezentat antologia de poezii de război „Între sirene” – la Târgul de Carte Arsenal din Kiev (și-a luat permisie de pe front).

Pe 5 ianuarie 2024, în ajunul morții sale, Maksym a publicat următoarea poezie pe pagina sa de Facebook:

Capul meu se rostogolește de la o îmbarcare la alta
ca un ciulin
sau ca o minge
mâinile mele smulse
vor încolți-n violete la primăvară
picioarele mele
o să fie sfâșiate de câini și pisici
sângele meu
o să vopsească lumea într-o lume nouă roșie
Pantone sângele omenesc
oasele mele
vor intra-n pământ
vor forma o carcasă
automatul meu împușcat

va rugini
bietul de el
obiectele mele de schimb și echipa
va fi predată altor recruți
de-ar veni odată primăvara
să înfloresc
în sfârșit
într-o violetă.

22 ianuarie 2024

VOLODYMYR FEDINCIUK

Volodymyr Fedinciuk, actor al Teatrului Dramatic Regional Ucrainean Academic Kolomyia „Ivan Ozarkevyci (2011-2016), artist al Teatrului de muzică și dramă ucraineană academică regională Rivne (2016-2024), membru al ansamblului de dans popular „Svarha”, câștigător al Marelui Premiu al celui de-al XVIII-lea Concurs al Interpreților Cuvântului Artistic din întreaga Ucraina „Lesia Ukrainka”, a murit pe front în ziua de 22 ianuarie 2024.

Volodymyr Fedinciuk s-a născut lângă Novomyhailivka, regiunea Donețk.

Este absolvent al Școlii de Cultură Terebovlya (2012) și al Universității Umanitare de Stat Rivne, licențiat în „Arta Teatrală” (2015).

A jucat roluri principale în piesele „Wojcek” de Georg Buchner, „Pe câmpul sângelui” de Lesya Ukrainka, a jucat pe Enei în „Eneida” de Kotlyarevskyi și pe tânărul Scrooge în „Un Crăciun” de Dickens.

La sfârșitul anului 2023 a plecat pe front pentru a-și apăra țara de invazia pe scară largă a Ucrainei de către invazia Federației Ruse.

A murit la 22 ianuarie 2024 în luptele de lângă Novomyhailivka, regiunea Donețk, la vârsta de 31 de ani.

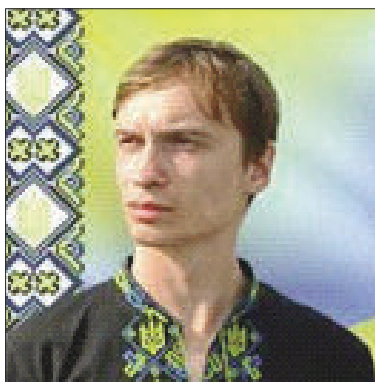
A fost înmormântat în cimitirul „Nou” din Rivne.

22 februarie 2024

VOLODYMYR PETRENKO

Jurnalistul Volodymyr Petrenko, editor al publicației „Polissea.today”, a căzut în luptă în timpul unui bombardament lansat de ruși în ziua de 22 februarie 2024 în apropierea satului Synkivka, raionul Kupyansk, regiunea Harkiv.

Volodymyr Petrenko s-a născut în ziua de 21 iunie 1992 în Malyn, regiunea Jytomyr. Mama lui, Nina Petrenko, este o cunoscută jurnalistă din oraș.

În anul 2014 Volodymyr a absolvit Universitatea de Stat „M. Drahomanov”, dobândind specialitatea de editor. O vreme a fost corespondent la redacția ziarului „Malynski Novyny”.

Angajat în voluntariat, a ajutat orfanii, participanții la ATO/OO și pe cei care se luptau cu boli grave.

În ultimii ani a lucrat la Biblioteca Publică Centrală din Malyn, a condus clubul de conversație „Să vorbim în limba ucraineană”. A luat parte activ la evenimente culturale locale, a fost membru al trupei „Malyn” cu care a cântat de mai multe ori până de curând.

Volodymyr a fost mobilizat în armată în luna decembrie 2023.

„A rămas loial camarazilor săi, poporului și patriei sale până la ultima suflare. Suntem mândri de curajul, vitejia și puterea de spirit a colegului nostru. El va rămâne pentru totdeauna în memoria noastră ca un prieten echilibrat, sincer, amabil, care a fost întotdeauna gata să ofere un umăr pe care să te sprijini”, au scris colegii lui Volodymyr de la „Polissea.today”.

Volodymyr Petrenko a fost înmormântat pe 29 februarie la Malyna.

26 februarie 2024

ANTON IAKOVENKO

Jurnalistul Anton Iakovenko, director de montaj al canalului XSport TV, în vârstă de 38 de ani, a murit în lupta împotriva invadatorilor ruși.

Anton Iakovenko s-a născut în ziua 27 martie 1985 în orașul Dolynska într-o familie de profesori din regiunea Kirovohrad. Lui Anton îi plăcea să deseneze încă de la o vârstă fragedă. „Prima expoziție a desenelor sale a fost făcută de

părinții lui când avea zece ani. Dar Anton a decis să studieze istoria și a absolvit Facultatea de Istorie și Drept a Universității din Kropovnytskyi.

„Adora muzica și filmele. Unul dintre visele lui a fost să participe la un concert al trupei sale preferate Metallica. Ne-a plăcut să ne uităm la filme împreună, în special la filme de groază. Anton putea spune totul despre film: biografia actorilor, unde au fost filmați, nuanțe ale intrigii. A fost întotdeauna interesant cu el”, a recunoscut fostul său coleg de facultate, Oleksandr Moroșciuk.

După ce a absolvit universitatea, Anton a condus o vreme un club pentru copii în Dolynska natală, apoi s-a mutat la Kiev unde fratele său Andrii lucra deja la Academia Națională de Arte Frumoase și Arhitectură. Acolo, Anton a început

să lucreze la canale TV, combinând talentul său pentru arta vizuală cu pasiunea pentru povești. Ulterior, a lucrat ca director de montaj la canalul XSport TV.

La Kiev s-a îndrăgostit de Oleksandra care este din Crimeea, dar din cauza ocupației ruse a fost nevoită să părăsească peninsula. Mai târziu, s-au căsătorit și au avut o fiică, Uliana.

La o zi după începerea războiului, Anton se afla în centrul de recrutare pentru a se alătura rândurilor de apărare teritorială. Apoi s-a transferat și a luptat în regiunea Donețk: lângă Bahmut, în raionul Vuhledar”, a spus Oleksandr.

Pe pagina sa de Facebook, unde Anton și-a scurtat numele în Ant, pe 18 august 2023 a publicat o postare despre cum s-a schimbat viața lui după începerea invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă.

11 martie 2024

OLES SAMCIUK

Oles Samciuk, luptător al brigăzii „Azov”, cu indicativul de apel „Karkade”, a căzut pe front în timpul unei misiuni de luptă în ziua de 11 martie 2024.

Oles Samciuk s-a născut în Rivne în ziua de 1 aprilie 2002.

În 2008 s-a mutat la Zdolbunov unde a urmat clasa I a școlii primare nr. 7.

Încă din copilărie, viitorul luptător a vrut să încerce totul, a câștigat concursuri, a frecventat multe cluburi și a absolvit o școală de fotografie pentru că a început să facă fotografii profesionale.

În anul 2017 la vârsta de 14 de ani, mama lui Oles a murit, iar el s-a mutat la Rivne.

Oles Samciuk a studiat arta audiovizuală la Institutul de Jurnalism al Universității din Kiev „Taras Șevcenko”. Avea deja experiență și era cunoscut ca fotograf.

Pe front, Oles a luptat ca cercetaș aerian al brigăzii „Azov”.

Îi plăcea să cânte la chitară.

Oles și-a luat porecla – „Karkade” – în memoria mamei sale, Victoria Samciuk, poetă din Rivne, care a murit devreme... Astfel se intitula primul ei volum de poezii.

Oles a trebuit să plece în concediu în luna martie pentru a se căsători cu iubita lui Ania, de asemenea absolventă a Departamentului de Arte de Film și Televiziune al aceleiași universități.

22 martie 2024

MYKOLA ORANSKYI

Mykola Oranskyi, voluntar, jurnalist și militar al Forțelor Armate ale Ucrainei, a căzut în luptă în ziua de 22 martie 2024 lângă localitatea Robotyne, regiunea Zaporijea.

Mykola Oranskyi s-a născut în ziua de 13 iunie 1999 în orașul Kryvyi Rih.

În 2018 a fost cameraman la televiziunea „Rudana” din Kryvyi Rih. A fost voluntar

activ la festivaluri de muzica și a cântat la chitară și la flaut.

În 2019 s-a mutat la Kiev. A lucrat la televiziunea „Hromadske”.

În ianuarie 2023 s-a înrolat voluntar în brigadă.

În ziua de 6 ianuarie 2024 a fost distins cu ordinul „Crucea de Aur”.

În ziua de 14 februarie 2024, s-a căsătorit și a plecat, în permisie, pentru ultima oară reușind să ajungă în Carpați.

A murit în ziua de 22 martie 2024 într-o bătălie în apropierea satului Robotyne din regiunea Zaporijea, în urma unui atac cu drone.

I s-a acordat post-mortem insigna „Pentru servicii aduse orașului”.

Înmormântarea a avut loc în ziua de 1 aprilie 2024 în Kryvyi Rih.

9 aprilie 2024

ANDRII DOMANSKYI

Actor principal al Teatrului Academic de Muzică și Dramă din Jytomyr, care avea indicativul de apel „Artistul”. Andrii Domanskyi murit în urma unor răni de pe front, în luptă cu dușmanul care a atacat Ucraina. Prietenii și cunoscuții și-au luat rămas bun de la el în holul teatrului în ziua de 10 aprilie 2024.

Actorul a mers pe front ca voluntar de la începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă.

Artistul și-a dedicat teatrului aproape 25 de ani din viață, iar ulterior a susținut apărarea statului în rândurile Forțelor Armate pe front unde a avut indicativul „Artistul”.

În total, Domanskyi a jucat peste 40 de roluri.

20 aprilie 2024

ANDRII TOPCII

Andrii Topcii, sergent al Forțelor Armate ale Ucrainei, activist public, istoric, jurnalist, sanitar, a căzut în luptă în ziua de 20 mai 2014 lângă localitatea Robotyne, regiunea Zaporijea.

Andrii Topcii s-a născut în ziua de 10 iulie 1985.

A studiat la Universitatea „Taras Șevcenko” din Kiev.

A participat la războiul din estul Ucrainei, a luptat în unitățile militare „Aidar” și „Azov”.

A fost jurnalist la publicațiile „Fakty”, „Kovalska Mysternia” („Atelierul de fierărie”) și „Telegraf”.

La începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă a fost sanitar în brigada 118 mecanizată.

A purtat un război pe frontul informațional chiar și atunci când puțini oameni erau pregătiți să vorbească deschis despre faptul că Rusia nu consideră Ucraina un stat independent. Andrii Topcii a publicat interviuri de profunzime cu istorici care au avertizat despre acest lucru.

Andrii a fost înmormântat sâmbătă, 27 aprilie.

Curajosul războinic și talentatul jurnalist își va găsi ultimul loc de odihnă în Cimitirul Pădurii din Kiev, pe Alea

Eroilor printre mormintele apărătorilor Ucrainei, deasupra căroră flutură steaguri albastre și galbene.

Andrii a fost decorat (post-mortem) cu ordinul „Pentru curaj” gradul III.

25 aprilie 2024

ALLA PUȘKARUK

Jurnalista Alla Pușkaruk (Ruta) a căzut pe front în ziua de 25 aprilie, apărând Ucraina de coteropitorii ruși.

Chiar și în timpul Revoluției Demnității, Alla s-a alăturat „Sectorului de dreapta”, părăsindu-și studiile la Universitatea „Karpenko-Karyi” și cariera de critic de teatru la care visa.

Din august 2014 până în aprilie 2018 a făcut parte din al cincilea batalion separat al Armatei de Voluntari a Ucrainei ca jurnalist și fotograf. A primit indicativul de apel „Ruta”.

Reportajul ei „Povorot pravoruci” („Curbă la dreapta”) a plasat-o printre cei zece finaliști ai concursului de reportaje artistice „Samovydeț” 2016.

În 2017 Alla s-a numărat printre câștigătorii celui de-al XIX-lea Concurs Internațional de Fotografie organizat de ziarul ucrainean „Den” cu o serie de fotografii din război.

Ulterior, Alla a fost demobilizată și și-a început cariera de jurnalist, redactor al știrilor din revista „Săptămâna ucraineană”, un an mai târziu devenind specialist în PR la editura „Komora”.

În 2021 Alla Pușkaruk s-a alăturat echipei „Cytomo” și a lucrat acolo timp de șase luni.

După începutul invaziei pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, Alla s-a alăturat Forțelor Armate împreună cu iubitul ei. A murit în urma unui tir de rachete în brațele iubitului ei.

26 aprilie 2024

IURII SILIUK

Soldat și operator de televiziune, Iurii Siliuk a căzut în luptă în ziua de 26 aprilie 2024 în timp ce efectua o misiune de luptă pentru protejarea integrității teritoriale și a independenței Ucrainei în regiunea Donețk.

Dacă ar mai fi trăit o lună, pe 1 iunie ar fi împlinit 50 de ani.

A murit în timp ce își ajuta camarazii. Soldatul nu îi transporta într-o mașină blindată, ci într-un camion-jeep civil.

Începând din 2016 Iurii Siliuk împreună cu colegii săi de la televiziunea „Hromadske.Volyn” au realizat binecunoscuta emisiune „Paza de noapte”, împreună cu poliția de patrulare pentru a le arăta oamenilor ce se întâmplă noaptea în Luțk. În timpul unei filmări în iunie 2016 a fost lovit de un șofer, dar intervenția rapidă a medicilor l-a salvat.

Iurii Siliuk a fost cameraman la televiziunea „Hromadske.Volyn” și, de asemenea, a cooperat cu radiodifuzorii din întreaga Ucraina.

Luptătorul a fost înmormântat în cimitirul din localitatea Harazdja, pe Aleea de Onoare.

„A călătorit prin toată țara cu motocicletă lui. Își lua deseori fiica cu el când era încă mică, de 12-13 ani. În loc să săr-

bătorim cea de-a 50-a aniversare, comemorăm cea de-a 40-a zi după moarte. Cu o lună înainte de moartea sa, Iurii și-a cumpărat o motocicletă nouă, și-a făcut un cadou de ziua lui. Pe motocicletă nouă, ca în fiecare an, plănuia să ia copiii de la orfelinat la plimbare.

Ne aduna pe toți cu două săptămâni înainte de 1 iunie și organiza excursii pentru copiii de la orfelinate. Anul acesta, ne-a sugerat să mergem la orfelinatul Kiverțivsk. Acum ne străduim să ajungem acolo”, spune prietenul său, motociclistul Andriy Korpusov.

30 aprilie 2024

EVHEN ȘUMILOV

Celebrul actor ucrainean de teatru și film Evhen Șumilov a murit pe front în ziua de 30 aprilie 2024 când ajuta un camarad rănit.

Evhen Șumilov s-a mobilizat în rândurile Forțelor Armate în urmă cu doi ani și a mers pe front pentru a apăra Ucraina de invadatorii ruși.

„Cu profundă tristețe, vreau să vă anunț că în ziua de 30 aprilie prietenul meu apropiat, Evhen Șumilov, a murit pe front în timp ce salva un tovarăș rănit. Erai mereu vesel, pozitiv, și sincer, așa vei rămâne în inima mea pentru totdeauna! Odihnește-te în pace, prietene, te iubim și sperăm că acum ești într-un loc mai bun”, a scris Ivan Marcenko.

Evhen Șumilov a fost un actor ucrainean popular. A jucat în proiecte precum „Mistica reală”, „Sidorenky-Sidorenky”, „Agenții justiției”, „Dovadă fizică” și altele.

7 mai 2024

OLEKSANDR MAŞLAI

În războiului cu ruşii, în ziua de 7 mai, în regiunea Doneţk, a murit jurnalistul şi coorganizatorul festivalului „Banderştat”, sergentul Oleksandr Maşlai (indicativul de apel „Goth”).

Oleksandr „Goth” Maşlai a lucrat ca activist din anul 1993 până în anul 1998 în regiunile Rivne şi Volyn, este membru al „Congresului Naţionalist al Tineretului”. În anul 2004 a fost co-coordonator al campaniei civile „PORA” (Anotimpul „negru”) în regiunea Rivne.

Din anul 2005 a devenit membru al organizaţiei publice „Alianţa Naţională” şi redactor-şef al publicaţiei socio-politice „Pravyi postup”. A fost organizatorul şi co-organizatorul taberelor de tineret patriotic.

Tot în anul 2005 Oleksandr Maşlai, a participat împreună cu camarazii săi la acţiunea de opoziţie „Drumul Cernobîlului” din Minsk unde a fost arestat şi condamnat la 10 zile de închisoare.

În anii 2006-2007 a fost şef al unui post de radio din rândurile Forţelor Armate.

De la începutul invaziei ruseşti pe scară largă a mers pe front. A fost sergent.

În vara anului 2023 a participat la ofensiva de lângă Robotino din Zaporijea.

Oleksandr a lăsat în urma lui pe soția, Valentina și doi fii, Bohdan și Orest.

29 mai 2024

IRYNA TYBUH

Iryna Tybuh, persoană publică ucraineană, jurnalist, director al departamentului Direcției Regionale de Radiodifuziune a Companiei Naționale Publice de Radiodifuziune a Ucrainei, paramedic al batalionul medical „Hospitalieri” a căzut pe front în ziua de 29 mai 2024 lângă Harkov.

Iryna s-a născut în ziua de 1 iunie 1998 în orașul Lviv.

A studiat la școala secundară generală din Lviv, după absolvire a intrat la Universitatea Națională Politehnică din Lviv.

A lucrat la proiecte pentru copii: a dezvoltat centre media în sate și orașe îndepărtate din Ucraina, a introdus alfabetizarea media în procesul educațional. Ulterior, a studiat la Școala de Economie din Kiev unde trebuia să își susțină diploma în 2022 și să obțină un master în administrație publică.

Din anul 2015 a lucrat în estul Ucrainei ca paramedic militar.

În anul 2017 s-a alăturat Radiofuziunii Publice unde a fost manager de reformă și a implementat proiecte educaționale în satele îndepărtate din regiunile Donețk și Luhansk. A

lucrat cu filiale, a pregătit emisiuni speciale interregionale, a implementat proiecte de granturi și a filmat documentare.

Împreună cu colegii săi, Iryna a câștigat în 2021 concursul de jurnalism profesional „Onoarea profesiei” la categoria „Cel mai bun jurnalism în mass-media locală” și a devenit finalist la nominalizarea „Cel mai bun reportaj” în anul 2018.

La momentul începerii invaziei rusești pe scară largă a Ucrainei, pe 24 februarie 2022, ea se afla în estul Ucrainei, dar s-a întors la Kiev și s-a alăturat batalionului medical de voluntari „Hospitalieri”. A salvat mulți soldați, riscându-și viața în timpul evacuărilor și a apărut în mod regulat în mass-media, a oferit informații jurnaliștilor despre activitatea paramedicilor și medicilor din zona de război. În martie 2024 Iryna a devenit laureată a premiului „Pravda ucraineană”.

Pe 29 mai 2024 ea a murit în timpul rotației în direcția Harkov. Pe 2 iunie 2024, Iryna a fost înmormântată pe Câmpul lui Marte din Lviv.

Iryna a primit Ordinul de Merit grad III (16 noiembrie 2023) – pentru contribuția personală semnificativă la dezvoltarea televiziunii, radiodifuziunii și comunicării în Ucraina și Ordinul „Pentru curaj” gradul III (28 iunie 2024, post-mortem).

10 iunie 2024

ARSEN FEDOSENKO

Arsen Fedosenko, fotograf profesionist, căpitan al Forțelor Armate Ucrainene, născut în ziua de 21 septembrie 1977, a căzut pe câmpul de luptă în ziua de 10 iunie 2024 în regiunea Harkiv.

Arsen Fedosenko s-a alăturat Forțelor Armate ale Ucrainei în primăvara anului 2022. Timp de câte-

va luni, a fost militar al batalionului 518, ca parte a primei brigăzi speciale separate „Ivan Bohun”.

Ulterior, căpitanul Arsen Fedosenko a lucrat ca fotograf în Centrul Media al StratCom al Forțelor Armate ale Ucrainei, fotografiind crime de război rusești.

A murit în ziua de 10 iunie 2024 în regiunea Harkov, în urma exploziei unei bombe dirijate.

A fost înmormântat în ziua de 13 iunie 2024 în cimitirul Baikov.

Din anul 2010 a lucrat la proiecte fotografice artistice și culturale ale Filarmonicii Naționale a Ucrainei și Ambasadei Italiei în Ucraina.

Lucrările sunt păstrate în colecții private din Ucraina, Norvegia și Germania.

6 iulie 2024

IHOR VORONKA

Ihor Voronka (indicativ de apel „Athos”), cântăreț de operă (bas), violonist, actor, artist emerit al Ucrainei (2009), militar al Forțelor Armate ale Ucrainei, participant la războiul ruso-ucrainean a murit în ziua de 6 iulie 2024 în regiunea Donețk.

Ihor Voronka s-a născut în ziua de 3 iulie 1975 la Kiev.

A studiat la școala nr. 93 din orașul Kiev, apoi la Academia Națională de Muzică a Ucrainei „Ceaikovskiy”.

A fost artist al Capelei Naționale Academice „Dumka” (a cântat bas), din 2017 a participat la proiectele platformei artistice „Open Opera Ukraine”.

De la începutul invaziei pe scară largă a luptat în batalionul 206 separat de apărare teritorială.

În 2023 a fost grav rănit, ulterior revenind pe front. Avea o vioară cu el mereu.

A murit pe teritoriul ocupat al regiunii Donețk în seara zilei de 6 iulie 2024.

Au rămas în urma lui soția, Maryna Raevska, și fiul, Oleksii Voronka.

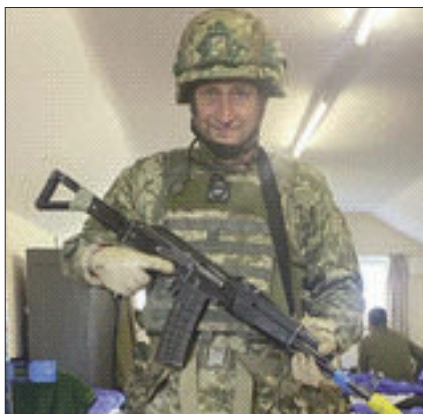
30 iulie 2024

OLEKSII SAPUHA

Rușii l-au ucis pe
Omul Păsărilor!

În ziua de 30 iulie
2024 Oleksii Sapuha,
fotograf și ornitolog din
Mykolaiv, a murit pe
front. Fusese mobilizat
în urmă cu câteva luni.

Vahtanh Kipiani, jurnalist din Mykolaiv și militar, a scris pe Facebook că l-a văzut ultima oară pe Oleksii în urmă cu câteva luni.

„Oleksii Sapuha a murit – cel mai bun dintre cei mai buni. Un om de o bunătate incredibilă, cu mâini de aur, pe care toată lumea din comunitatea ornitologilor din Ucraina l-a cunoscut și iubit. A fost mobilizat cu câteva luni în urmă, mi-a trimis o fotografie de la școala de instrucție. În iulie mi-a scris deja din regiunea Donețk, cu o fotografie a ziarului „Sprovit”, cu postscriptum „Începem să strângem presa”, a scris Vahtanh Kipiani.

Directorul executiv al Asociației Editorilor și Distribuitorilor de Carte din Ucraina, Ihor Stepurin a menționat într-o postare despre fotograf că Oleksii Sapuha intenționa să publice un album foto. „Un fotograf minunat, un animalist, ornitolog din Mykolaiv, Oleksii Sapuha, care a făcut poze

fantastice cu păsări, în special cu păsările Ucrainei natale, a murit pe front. Avea planuri să publice un album foto. Amintiți-vă de Oleksii”, a scris Ihor Stepurin.

4 august 2024

VOLODYMYR CERNYȘOV

Volodymyr Cernyșov, operator la Christian Broadcasting Network (CBN), a murit în timpul bombardamentului din orașul Myrnohrad, în regiunea Donețk.

Volodymyr s-a născut în ziua de 22 martie 1971 în Kropyvnytskyi.

A absolvit Universitatea Tehnică Națională.

Timp de 20 de ani a lucrat ca lider al grupurilor de fotografie și videografie la Centrul pentru Educație Estetică, ca videograf la un club de tineret și la diverse canalele de televiziune din oraș și din Ucraina.

„I-a ajutat pe copii să stăpânească arta televiziunii. I-a învățat să filmeze și să monteze. A participat cu ei la concursuri. A lucrat în același timp la posturi de televiziune și în învățământ și a știut să le combine. A încercat să dea tot ce este mai bun copiilor, colegilor, tuturor celor care l-au înconjurat. Cărțile lui de vizită erau un zâmbet și bomboanele”, a spus prietena lui Svitlana Hlopotina. Volodymyr este câștigătorul multor concursuri foto și video.

„El este păstrătorul istoriei. Ne lasă un bagaj istoric extrem de mare în filmările sale video, videoclipuri, istoria orașului nostru și a fiecărei familii în parte. De fapt, a trăit pentru noi toți.”

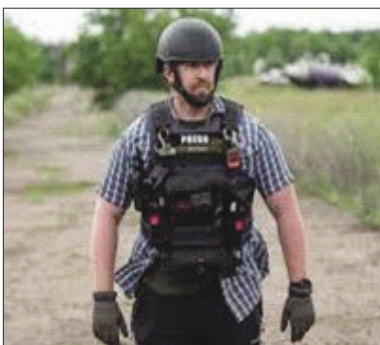
Volodymyr a fost mobilizat în luna iunie 2024 și a luptat în cel de-al doilea departament de vânătoare. A murit în ziua de 4 august lângă satul Novoselivka, regiunea Donețk.

Avea 53 de ani.

24 august 2024

RYAN EVANS

Ryan Evans, care lucra pentru Reuters în calitate de consilier de siguranță, a fost ucis în data de sâmbătă 24 august 2024 după ce o rachetă a lovit Hotelul Sapphire din orașul ucrainean Kramatorsk unde era cazat ca parte a unei echipe de șase persoane, a anunțat Reuters într-o declarație de presă.

Evans, un fost soldat britanic, lucra pentru Reuters din 2022 și îi sfătuia pe jurnaliștii agenției cu privire la siguranță în întreaga lume, inclusiv în Ucraina, Israel și la Jocurile Olimpice de la Paris. El avea 38 de ani.

Ceilalți trei membri ai echipei Reuters care se aflau în hotel în momentul atacului au fost găsiți și sunt în siguranță, a declarat agenția.

Președintele Volodimir Zelenski a spus că hotelul a fost lovit de o rachetă rusească Iskander, o rachetă balistică care poate lovi la distanțe de până la 500 km.

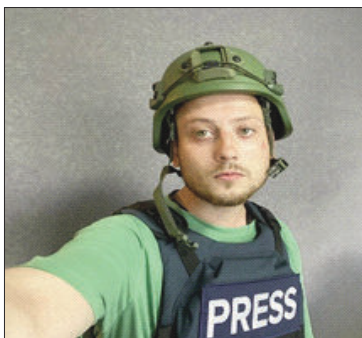
„Un hotel obișnuit din oraș a fost distrus de Iskander-ul rusec”, a declarat el în discursul său ținut duminică seară, adăugând că lovitura a fost „absolut intenționată și gândită”.

26 august 2024

BOHDAN ZATULA

În ziua de 26 august 2024 a murit pe front jurnalistul ucrainean, corespondent la „Novyny.Live”, Bohdan Zatula care a fost mobilizat pe 31 iulie.

Înainte de mobilizare, Bohdan a lucrat ca redactor de știri la publicația „Oglinda săptămânii”, după care s-a angajat la „Novonitsi.Live”, unde a transmis evenimentele războiului din Harkivul său natal.

Bohdan Zatula, în vârstă de 26 de ani, a fost mobilizat în rândurile Forțelor Armate pe 31 iulie 2024, iar deja pe 26 august luptătorul a intrat sub un foc puternic de artilerie, în urma căruia a murit. Tânărul a fost înmormântat pe Alea Slavei din Harkov.

„Întregul colectiv este șocat de această veste groaznică. Și mai ales „Dimineța noastră”, unde Bogdan s-a alăturat în fiecare zi și ultima dată a fost cu o zi înainte de mobilizare. Toată lumea știe cât de dificile au fost ultimele luni la Harkov. Iar Bogdan a lucrat cu curaj și îndrăzneală în condițiile terorii rachetelor inamice...”, a scris Vitaly Prudyus.

26 august 2024

STANISLAV JYTNYŢKYI

Stanislav Jytnyţkyi, sergent şi producător de linie la televiziunile „STB” şi „Canalul nou”, a murit pe front în timpul unei misiuni de luptă. Acest lucru a fost anunţat de compania de televiziune „Starlight Media” pe pagina sa de Facebook.

Stanislav lucrează la Starlight Media din 2017. Iniţial a lucrat la „Canalul Nou”, iar din 2019, în echipa „Starlight Production”.

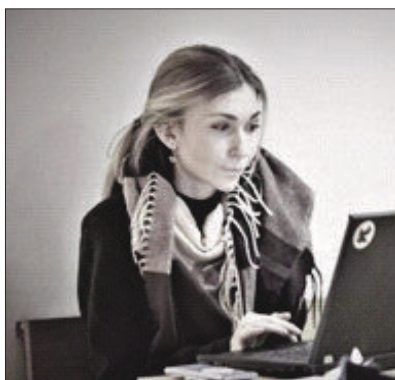
A fost administrator-şef şi producător de linie la proiectele „Revizor”, „Detectorul de minciuni”, „Supermama” şi „Superbunica”.

În timpul războiului pe scară largă, el a intrat în rândurile Forţelor de Apărare. El a fost sergent al brigăzii prezidenţiale separate „Bohdan Hmelnyţkyi”.

19 septembrie 2024

VICTORIA ROȘCYNĂ

Victoria a fost o jurnalistă ucraineană care a scris despre invazia rusă a Ucrainei și despre asediul orașului Mariupol. Ea a primit în 2022 premiul pentru Curaj în Jurnalism al Fundației Internaționale pentru Femei Media. Victoria a dispărut în august 2023, iar în octombrie 2024 s-a confirmat că a murit în captivitate în Rusia. Guvernul ucrainean a anunțat că va investiga moartea ei ca o potențială crimă de război.

Victoria Roșcynă s-a născut în ziua de 6 octombrie 1996 în Zaporijea.

Victoria a început să lucreze ca jurnalist în adolescență, scriind despre hotărâri judecătorești și crime. După invazia și ocuparea rusă a Ucrainei de Est în 2022, ea a început să scrie despre viața în regiunile ocupate de ruși din Ucraina și despre asediul Mariupolului. A lucrat ca jurnalist independent la „Adevărul ucrainean”, „Radio Europa Liberă” și la „Hromadske”.

În martie 2022, a fost reținută de armata rusă la Vasylivka, dar a reușit să scape, ascunzându-se în subsol în timpul nopții.

La începutul lunii martie 2022, tancurile rusești au tras

asupra mașinii sale. Ea și șoferul ei au scăpat, dar computerul și camera i-au fost furate. Pe 11 martie, Victoria, a fost reținută timp de zece zile la Berdiansk de ofițerii FSB ai Federației Ruse.

În iulie 2023, Roścyna a mers în estul Ucrainei ocupat de ruși, probabil pentru a scrie despre criza de la Centrala Nucleară din Zaporijia și distrugerea barajului Kahovsk. Pentru a ajunge pe teritoriu, ea a plănuit să călătorească prin Polonia și Rusia. La 3 august 2023 ea și-a informat familia că a trecut de controlul la frontieră, aceasta fiind ultima dată când au vorbit cu ea. Disparația ei a fost raportată pe 12 august, iar o declarație oficială a fost depusă pe 21 septembrie. Disparația ei a fost făcută publică pe 4 octombrie 2023 de către familia ei prin rapoarte de la „The Daily Beast” și „Adevărul ucrainean”.

Moartea ei a fost raportată la 10 octombrie 2024 de Petro Iațenko de la Coordonarea Generală pentru Tratarea Prizonierilor de Război. Într-o scrisoare către familia ei, oficialii ruși au raportat că ea a murit pe 19 septembrie 2024. Cauza morții ei rămâne necunoscută.

Organizația publică ucraineană „Inițiativa Media pentru Drepturile Omului” a raportat că, înainte de a fi transferată în centrul de arest preventiv nr. 2 din Taganrog, ea se afla în colonia nr. 77 din Berdiansk. Ambele centre sunt acuzate de torturarea prizonierilor.

Reporterii fără frontiere, IWFM, Uniunea Europeană și Comitetul pentru Protecția Jurnaliștilor au cerut o anchetă cu privire la moartea și detenția ei.

Pe 11 octombrie, Parchetul General al Ucrainei a anunțat că consideră dispariția ei drept o potențială crimă.

Președintele Ucrainei, Volodymyr Zelenskyi, a numit moartea ei o „adevărată lovitură” pentru jurnaliștii din Ucraina.

4 noiembrie 2024

OLEKSII ANDREEV

Jurnalistul Oleksii Andreev, care a fost considerat dispărut timp de aproape un an, a murit în război. Acest lucru a fost raportat de Comisia parlamentară pentru libertatea de exprimare luni, 4 noiembrie 2024: „Cu profundă tristețe anunțăm decesul colegului nostru, ofițer militar și jurnalist Oleksii Andreev care și-a dat viața apărând independența și suveranitatea Ucrainei”.

Din anul 2000 Oleksii Andreev a fost cameraman de televiziune în special pe canalele TV „TB7” și „Sigma”, precum și la centrul de presă al „Azovstal”. Era cunoscut ca un jurnalist talentat și dedicat, care a reflectat în mod repetat evenimente care au modelat istoria modernă a țării noastre.

Pe 25 februarie 2022, Oleksii a decis să se alăture rândurilor apărătorilor Ucrainei, lăsând profesia de civil pentru a servi poporul în vremurile celor mai dificile procese.

Pe 29 noiembrie 2023 în timpul ostilităților din satul Bohdanivka, districtul Bahmut, Oleksii a dispărut. Abia recent trupul lui a fost recuperat, într-un schimb, iar moartea sa a fost confirmată prin teste ADN.

„Sacrificiul și curajul lui sunt un exemplu pentru toți cei care cred în libertatea și independența țării noastre... Îl vom

aminti mereu ca pe un demn reprezentant al comunității jurnalistice și un adevărat patriot. Contribuția sa la protejarea libertății de exprimare și a independenței țării noastre va rămâne pentru totdeauna în inimile tuturor celor care l-au cunoscut și au lucrat cu el. Veșnică amintire eroului!”, adaugă comisia pentru libertatea de exprimare.

25 noiembrie 2024

ANDRII BUCIAK

Jurnalist din Luhansk, Andrii Buciak a luptat în Forțele Armate ale Ucrainei și a murit pe front. Acest lucru a fost raportat de Institutul de Informații de Masă pe pagina de Facebook luni, 25 noiembrie 2024.

Bărbatul avea 42 de ani. Potrivit portalului „Povernys” („Întoarce-te”), Andriy Buciak a dispărut în ziua de 13 august 2024 lângă satul Vodiane, regiunea Donețk.

„Ai plecat atât de devreme. Soț iubit, prieten fidel mereu gata să ajute, vesel, puțin romantic. Ai visat, te-ai bucurat de viață, ți-a plăcut să călătorești. Ai fost un adevărat patriot, ai iubit Ucraina și ai luptat pentru libertatea ei. Vei fi mereu în inima mea, voința și spiritul tău m-au făcut puternică, voi încerca să trăiesc pentru noi doi, oricât de greu ar fi, Eroii nu mor!”, a scris soția sa Olena.

25 noiembrie 2024

MYROSLAV KULYK

Jurnalistul, scenaristul, poetul și romancierul ucrainean Myroslav Kulyk a murit în luptă cu ocupanții ruși. Poetul și-a dat viața pentru Ucraina la Avdiivka, în regiunea Donețk. Acest lucru a fost anunțat de fratele soldatului, Taras Kulyk, pe pagina sa de Facebook.

„Fratele meu, Myroslav Kulyk, și-a dat viața în luptă cu Rusia în orașul Avdiivka, regiunea Donețk”, a scris el.

Myroslav a murit cu patru zile înainte de ziua lui. Pe 29 noiembrie ar fi împlinit 57 de ani.

Serviciul de presă al Uniunii Naționale a Jurnaliștilor din Ucraina a adăugat că Myroslav Kulyk nu a fost doar un jurnalist, ci și o persoană publică activă deoarece a participat la Revoluția Portocalie și la Revoluția Demnității.

A scris poezii, proză și scenarii. În ultimii ani a locuit în Romanivka, regiunea Kiev. În primele zile ale războiului pe scară largă, a mers să lupte împreună cu fratele său Taras mai întâi în Forțele de Apărare Aeriană, apoi a devenit mitralior în Forțele de Apărare.

SERHII CEREPNIAK

„Hradusnyk” („Termometrul”) este un podcast care măsoară temperatura societății din Harkiv în timpul războiului realizat de jurnalista Iryna Myronenko cu care colaborez de mulți ani. Aflând că scriu despre scriitorii și jurnaliștii uciși de invazia pe scară largă a Ucrainei de către Federația Rusă, m-a rugat să scriu povestea tristă al unui poet care nu apare pe site-urile literare, dar care trăia prin poezie și a reușit să publice un volum de versuri intitulat „Șirul de cocori”.

Despre Serhii Cerepnia, născut în ziua de 13 septembrie 1968 în orașul Izium, povestește scriitoarea Olha Sadkova care a părăsit orașul. Poetul care supraviețuia prin poezie, nu a putut supraviețui focurilor de armă, foametei și frigului. Era invalid din copilărie, dar ținea legătura cu cenaclul literar „Slovo” („Cuvântul”), format în cadrul redacției „Orizonturile Iziumului”. Membrii cenaclului își vizitau confratele care nu se putea ridica din pat și nici măcar nu putea ține o carte în mână, însă avea o minte puternic dezvoltată și era autodidact.

Serhii era ajutat de tatăl său, de fratele mai mic, dar mai ales de mama lui, Valentina care în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost rănită și a rămas infirmă.

Biata femeie a murit cu două luni înainte de noi bombardamente ale orașului Izium.

În luna martie a anului 2022 a încetat din viață și Serhii, apoi a murit și tatăl lui.

Mormintele lor se află numerotate în cunoscuta întregii lumi pădure din Izium.

Din păcate Iryna Myronenko nu a putut să facă rost de fotografia lui Serhii, în schimb mi-a trimis o lucrare a picto-

rului Oleh Șupliak intitulată „Izium. Viețile tăiate” pe care am folosit-o ca imagine pentru copertă, în memoria lui Serhii Cerepniak.

